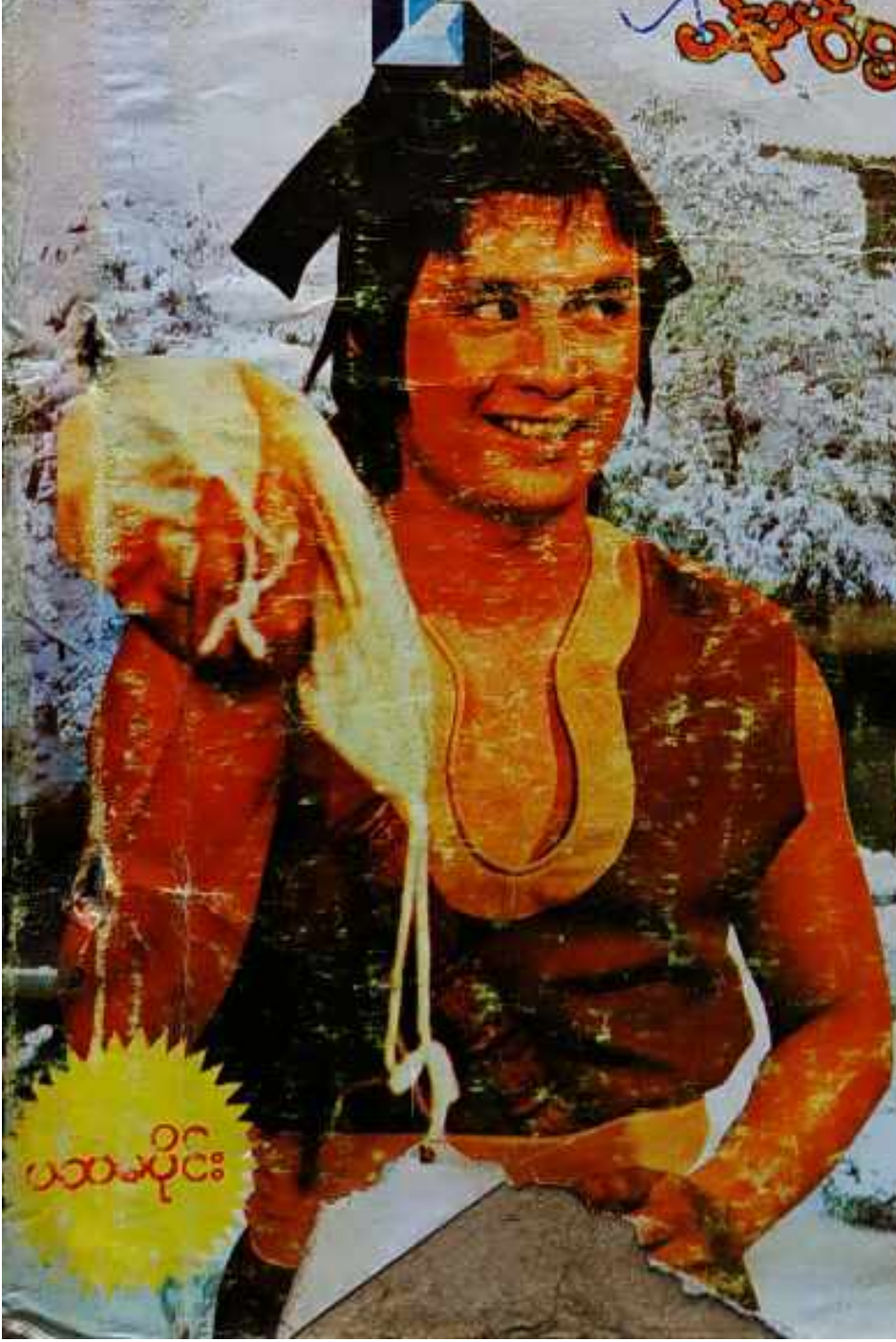

అపరీక్షిత

అపరీక్షిత

అపరీక్షిత

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၂၀၀/၉၃(၃)

မျက်နှာခုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၂၅၂/၉၃(၅)

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၁၉၉၃-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အကြိမ်

ပထမအကြိမ်

အုပ်စု

၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

၃၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ဦး (၀၅၅၇)
အရက်ဦးစာပေ
၁၁၂၀/က၊ စိန်ရတနာလမ်း၊
၉-ရပ်ကွက်၊ သာဓကတိမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖွဲ့စည်းသူ

ဒေါ်တင်တင်မြင့် (၀၂၅၀၃)
မဟာသီရိပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၄၄(၁)၊ ၆ မိုင်ခွဲ၊ မြည်လမ်း၊
ရန်ကင်းမြို့

မျက်နှာခုံးရိုက်

ဦးတိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)
နေလရောင် အော်ဖီဆက်၊
၉၆(၁)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့

ဝှံမင်းဟိန်း

ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ

ပထမပိုင်း

၂၀၂၀ ခုနှစ်

အလေး
အလေး
အလေး

အခန်း (၁)

ပြုဖွေးသောနှင်းတွေ သဲသဲလှုပ်လှုပ်ကျဆင်းနေသည်။ အရှေ့
အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးများမှာ စလုံးတိုင်
နှင်းတွေ ပိတ်ဖုံးနေ၏။

သဲသဲလှုပ်လှုပ် ကျဆင်းနေသည့် နှင်းမှုန်များကြောင့် ဝါး
တစ်ရိုက်ခန့်သာဝေးသည့် အကွာအဝေးရှိ သက်ရှိ သက်မဲ့တို့ကို
သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ လေကလည်း အဆက်မပြတ်တိုက်နေသဖြင့်
အရိုးစိမ့်မတတ် အေးနေ၏။

များပြားသော ထင်းရှူးပင်များကို အစွဲပြုပြီး မှည့်ခေ
ထားသော ထင်းရှူး စံအိမ်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ မြင့်မား

ပင်းတေ

သော ထင်းရှူးပင်ကြီးများသည်လည်းကောင်း နှင်းထုအောက်တွင် ပျောက်နေ၏။

ကြီးမားခန့်ငြားသည့် စံအိမ်ကြီး၏ရှေ့တွင် မြေကွက်လပ်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုကွက်လပ်၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် ကျောက်တုံးနက်ကြီး တစ်တုံးရှိ၍၊ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူဝတ်ထားသည့် အစိမ်းရောင် ဝတ်စုံကြောင့် နှင်းထုထဲတွင် ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အသက် ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး သန်မာတောင့်တင်းသူ ဖြစ်သည်။ ထိုသူမှာ ထင်းရှူးစံအိမ်၏ အရှင်သခင် လုံပါချင်းပင် ဖြစ်၏။

လုံပါချင်း၏ ရှေ့တည့်တည့် မြက်ခင်းပြင်အစပ်တွင် အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ထိုလူငယ်မှာ လုံပါချင်း၏ အငယ်ဆုံးတံပည့် လှူဟူထိုက်ပင် ဖြစ်သည်။

လုံပါချင်းသည် သူ့ ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော လှူဟူထိုက်အား သံယောဇဉ် အငွေ့အသက်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် အကြည့်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ တည်ကြည် ခန့်ငြားသော သူ့မျက်နှာမှာ လှူဟူထိုက်အား ကြည့်နေရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပြီးလာ၏။

“လူလေး”

လုံပါချင်း၏ ခေါ်သံကြောင့် လှူဟူထိုက် မော်ကြည့်လိုက်သည်။ အေးချမ်း တည်ငြိမ်နေသော သူ့မျက်လုံး အစုံတွင် လေးစားကြည်ညိုခြင်း၊ နာခံကျိုးနွံခြင်း အရိပ်တွေ ဝင်နေ၏။

“မင်းက မင်းမိဘတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ငါ့ကို မင်း ခဏခဏ မေးခဲ့တယ်။ မင်းမေးတိုင်းမှာ ငါက မင်းရဲ့မိဘတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့ပါတယ်။ ခါပေမယ့် ငါ့အဖြေကို မင်းယုံပုံ မရဘူး။ မင်းအဖေက ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါ့ထို့နှစ်ယောက် အတူတူနေခဲ့ကြတယ်။ ငါက သိုင်းပညာသင်ပြီး၊ သိုင်းပညာရှင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူကတော့ စာပေပညာရှင် တစ်ယောက်ပဲ။ မင်းရဲ့အဖေက သိုင်းလောကနဲ့ မပတ်သက်သလို မင်းအဖေကလဲ သိုင်းလောကနဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ မင်းကိုမွေးပြီး နှစ်နှစ်အရွယ်မှာ မင်းရဲ့မိဘတွေ ဆုံးသွားကြတယ်။ သူတို့ဆုံးသွားတော့ မင်းထင်သလို သိုင်းလောကရဲ့ အရှုပ်အထွေးကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံလို့လဲ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးဖျားနာပြီး သေဆုံးသွားကြတာပါ”

လှူဟူထိုက်က သူ့ဆရာ၏ စကားအပြတ်တွင် ချောင်းဆစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။ သူက တစ်စုံတရာမေးမည် ပြင်လိုက်စဉ် လုံပါချင်း ခေါင်းခါပြ၏။

“မင်းမှာ မိဘတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ဘာရန်ကြေးမှ မရှိဘူး။ မင်းမိဘတွေ ပျားနာပြီး သေဆုံးသွားကြတာ။ တစ်မြို့လုံး သိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတုန်းက ငါတို့မြို့မှာ ကပ်ရောဂါတစ်ခု ကျရောက်နေလို့ မင်းမိဘတွေနဲ့အတူ၊ လူ့အတော်များများ သေသွားကြတယ်ကွယ်”

လုံပါချင်း၏ စကားကို နားထောင်ရင်း၊ လျှူဟူထိုက်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ သံသယအရိပ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူက ခေါင်းကို အသာအယာ ညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဆရာပြောတဲ့စကားဟာ အမှန်တွေပဲဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံပါတယ်”

လုံပါချင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။ လျှူဟူထိုက် အား ပြုံးလျက်ကြည့်ပြီး....

“မင်းမှာ ရန်ကြေးမရှိဘူး။ မင်းအနေနဲ့ လက်စားချေရမယ့် တာဝန်မရှိဘူး။ သိုင်းပညာကို ကြိုးစားသင်ယူပါ။ မင်းဟာ ကိုယ်ခံအား ထူးထူးခြားခြားကောင်းတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပဲ။ နောက်ထပ် နှစ်နှစ်လောက် သိုင်းပညာကို ကြိုးစားသင်ယူရင်၊ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ငါ့အနေနဲ့ ငါတတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာတွေ မချွင်းမချန်သင်ပေးပါမယ်”

လျှူဟူထိုက်က လုံပါချင်းအား ကျေးဇူးတင် လေးစားစွာ ကြည့်ရင်း ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

လျှူဟူထိုက်တို့ ဆရာအပည့်နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြုံးလျက်ကြည့်နေစဉ်၊ ဝေးဝေးမှ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြတ်သန်းလာသံ ဝှီးခနဲပေါ်လာ၏။ တပြိုင်နက်တည်းမှာပင်၊ ခေါက်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ဖြူဖြူအရာတစ်ခု လုံပါချင်း ထိုင်နေသည့် ကျောက်တုံးတွင် လာရောက်စိုက်ဝင်၏။

“ဟိတ်....ဘယ်သူလဲ”

လျှူဟူထိုက်သည် နေရာမှ လျှင်မြန်စွာခုန်ထပြီး၊ နှင်းထုထဲသို့ ကြည့်ရင်း အော်မေးလိုက်သည်။ ဖြူဖွေးမှုန်ဝေသော နှင်းတောထဲတွင် မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမှ မရှိ။ ပကတိ ငြိမ်သက်နေ၏။

လျှူဟူထိုက်သည် နှင်းတောထဲသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ သူ့ဆရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဆရာ....ဒါ....ဘယ်လို”

၈ ရှုမင်း၊ဟိန်း၊

လုံပါချင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။ လျှူဟူထိုက်ကဲ့သို့ပင် နှင်းတောထဲသို့ ကြည့်နေရာမှ၊ သူ့ထိုင်နေသည့် ကျောက်တုံး အောက်ခြေတွင် စိုက်ဝင်နေသော အရာကို ကြည့်သည်။

ကျောက်တုံးတွင် စိုက်ဝင်နေသည့်အရာမှာ ပါးလွှာသော စာရွက်တစ်ရွက် ဖြစ်သည်။ လုံပါချင်းက ကျောက်တုံးတွင် စိုက်ဝင်နေသည့် စာရွက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး၊ ဖြူပေးသောစာရွက်၏ မျက်နှာပြင်တစ်ဖက်ကို ကြည့်သည်။

“ဟင်”

စာရွက်ကိုကြည့်ရင်း၊ လုံပါချင်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွား သည်။ စာရွက်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“ဘာစာလဲ ဆရာ”

လုံပါချင်းက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် နှင်းတောထဲသို့ ဝေးမျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ.... ပါ”

မင်းစာပေ

ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ(ပ-ဒိုင်း)

လုံပါချင်း၏အသံ တုန်ဆိုင်း တိုးတိမ်စွာ ပေါ်ထွက်လာ သည်။

“ဒီ ပန်းပွင့်ဖိတ်စာဆိုတာက....”

“သေမင်းဖိတ်စာပါ။ ဒီဖိတ်စာ ရတဲ့လူဟာ သေမိန့်ကျတဲ့ လူပဲ။ ဖိတ်စာရပြီးရင် သေရမယ်”

“ဒါ.... ဖြစ်ရင်”

“ရိုး”

လေထုကို ထိုးခွဲဖြတ်သန်းလာသံ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည်။ လုံပါချင်းက လှုပ်ရှားရန် ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် သူမလှုပ်ရှား ဖြစ်ခင် ဓားတစ်ချောင်းက သူ့ရင်ဘတ်ထဲ စိုက်ဝင်သွား၏။

“အား....”

လုံပါချင်း၏ နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်လိုက်သံက မြက် ခင်းပြင်တစ်လျှောက် ပျံ့လွင့်သွား၏။ ရုတ်တရက်ဖြစ်မျက်သွား သည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် လျှူဟူထိုက် ပြင်းလန်စွာတုန်လှုပ် သွားသည်။ သူက နေရာမှ ခုန်ထပြီး၊ လုံပါချင်း၏အနားသို့

မင်းစာပေ

ပြေးဝင်သည်။ ရင်ဘတ်တွင် ဓားတန်းလန်းစိုက်နေသော လုံပါချင်းအား ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဆရာ....”

“ရန်.... ရန် သူ”

အံ့ကြိတ် အားတင်းပြီးပြောလိုက်သည့် လုံပါချင်း၏ အသံကို မပီမသကြားရ၏။ လျှူဟူထိုက်က လုံပါချင်းအနီးမှ ခွာပြီး နှင်းတောထဲသို့ လျင်မြန်စွာပြေးဝင်သည်။ ခြံဝင်းအတွင်း ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ်ပြေးသွားပြီး ရန်သူကိုရှာသည်။ သို့သော် ရန်သူ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရ။ အခဲမကျေစိတ်နှင့် ရန်သူကိုရှာနေသော်လည်း၊ သူ စိတ်က လုံပါချင်းထံသို့ရောက်နေသည်။ မွေးစားဖခင်လည်းဖြစ်၊ ဆရာရင်းဖြစ်သော လုံပါချင်းအား စိတ်မချနိုင်သဖြင့်၊ ရန်သူကို ရှာနေရာမှ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သည်။ လုံပါချင်း ထိုင်နေရာသို့ ပြန်လည်ပြေးထွက်ခဲ့၏။

လုံပါချင်းမှာ ကျောက်တုံးပေါ်တွင်မရှိတော့။ ကျောက်တုံးအောက်ခြေတွင် ခွေခွေလေး လဲကျနေသည်။ သူ့ရင်ဘတ်မှ ထွက်သည့် သွေးတို့မှာ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲစွန်းပေနေ၏။

“ဆရာ....”

လျှူဟူထိုက်က သူ့ဆရာ၏အနီးတွင် ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခွေခွေလေးလဲကျနေသော ဆရာဖြစ်သူအား ဝေ့ထူလိုက်၏။

“ဆရာ.... ဆရာ”

သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေသော လုံပါချင်း၏မျက်နှာကို စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် လုံပါချင်းထံမှ ထူးသံမကြားရတော့ပေ။

“ဆရာ....”

လျှူဟူထိုက်သည် ကြေကွဲတုန်လှုပ်စွာခေါ်ရင်း၊ ဆရာဖြစ်သူ၏ ရင်ဘတ်မှာ စိုက်ဝင်နေသည့်ဓားကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ ဓားအစိုက်ခံထားရသည့်ရင်ဘတ်မှ သွေးတွေက ပွက်ခနဲထွက်ကျလာ၏။

“ဆရာ....”

လျှူဟူထိုက်ခေါ်သံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူက လုံပါချင်း၏ နှလုံးသွေးကြောကို စမ်းကြည့်လိုက်၏။ သွေးမတိုးတော့သဖြင့် ရင်ထဲတွင် ပို၍ ကြေကွဲတုန်လှုပ်သွားရသည်။

ခေးကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်ရင်း ဝိုင်တွေ့နေရာမှ သူပင် သက်ရှိလိုက်သည်။ ပြီး- ပေ့ ထူထားသည့် လုံပါချင်းအား မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာချလိုက်သည်။ အံ့ဩစိတ်၊ မယုံ နိုင်စိတ်၊ တုန်လှုပ်စိတ်နှင့် ဆရာဖြစ်သူအား ကြည့်ရင်း၊ ထိုင် နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ထင်းရှူးစံအိမ်ပိုင်ရှင် အပြာရောင်သိုင်းသမားအဖြစ် သိုင်း လောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားလာသည့် မိုးကြီး လက်ဝါး၊ လုံပါချင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် သိုင်းစွမ်းအားကြီးမားသည့် ရန်သူလက်ချက်ဖြင့် ကွယ်လွန်သွား ရှာပြီ။

လျှူဟူထိုက်သည် လုံပါချင်း၏ လက်ထဲတွင်ရှိနေသော စာ ရွက်ကို ယူလိုက်သည်။ စာရွက်အဖြူပေါ်တွင် အနီရောင်ပန်း တစ်ပွင့် ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ....”

လျှူဟူထိုက်၏နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်သံပေါ်လာသည်။ သူ့ အသံအဆုံးတွင် ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းလာသည့် ခြေသံများကြားရ ပြီး၊ အနားသို့ လူသုံးယောက် လျှောက်လာကြ၏။ ထို သုံး ယောက်မှာ လုံပါချင်း၏ တပည့်ကြီးသုံးယောက်ပင် ဖြစ်၏။

“မင်း- ရက်စက်လှချည်လား ညီလေးလျှူ.... မင်း တာ ဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ဆရာကို သတ်လိုက်ရတာလဲ”

*

ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသည့် တပည့်ကြီးလုံစိန်၏ အသံ ကြောင့် လျှူဟူထိုက် ထိတ်လန့်သွား၏။ သူက အံ့ဩတုန်လှုပ် စွာနှင့် လုံစိန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး.... အစ်ကိုကြီး.... မဟုတ်ဘူး။ ဆရာ့ကို ကျွန် တော် မသတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်....”

“တိတ်စမ်း ခွေးကောင်လေး.... မင်းပါးစပ်က တယ်လိုပဲ ပြောပြော၊ လက်တွေ့မြင်နေရတဲ့ အမြင်အရ မင်းဟာတရားခံ ဆိုတာ သိသာနေတာပဲ”

ရင်ထိတ် ခုန်သွားလျက်နှင့် လျှူဟူထိုက်က သူ့ကိုယ်သူ ငိုကြည့်လိုက်သည်။ ဖြူဖွေးသော ဘုံအဝတ်အစားမှာ သွေး

တွေ ပေးနေလျက်ရှိသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလဲ သွေးစွန်းနေသည့် ဓားကို ကိုင်လျက် တန်းလန်း ရှိနေ၏။

“အစ်ကိုကြီး..... ကျွန်တော်ပြော”

“တိတ်စမ်း..... အစ်ကိုကြီးလုံစိန် ဒီကောင်တို့ မြန်မြန်ဖမ်း မှ ဖြစ်မယ်။ ညီလေးသန်းရီ.... သူ့ကို မလွှတ်စေနဲ့....”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုလျှံဟုတ်”

လုံစိန်၊ လျှံဟုတ်နှင့် သန်းရီတို့က လျှံဟုတ်အား ဝိုင်းမံ လိုက်ကြသည်။ လျှံဟုတ်မှာ အခြေအနေ မဟုတ်တော့ ကြောင်းကို လျှံဟုတ် သိလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ၊ ပြီးရင် အစ်ကိုကြီးတို့ ကြိုက် သလို လုပ်ပါ”

“ရှင်းနေတဲ့ကိစ္စကို ထပ်ရှင်းနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ဟေ့.... ဖမ်းကြစမ်း”

အဆိုးဆုံးအခြေအနေသို့ရောက်ပြီဟု လျှံဟုတ် သိလိုက် သည်။ သူက ဂိုဏ်းတူ အစ်ကိုသုံးယောက်ကို တစ်ချက်ကြည့် ၏။ ဂိုဏ်းတူ အစ်ကိုသုံးယောက်မှာ သူ့ထက် သိုင်းပညာ

အဆင့်မြင့်သူများဖြစ်သည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်စီကို မယှဉ် နိုင်သော လျှံဟုတ်ကိုမှာ၊ သုံးယောက်ပေါင်းယှဉ်လျှင် သိုင်း ကွက် ဆယ်ကွက်ထက် ပိုအောင် ခုခံနိုင်မှာ မဟုတ်မှန်း ရှင်း လင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

လျှံဟုတ်သည် တပည့်လေးယောက်အနက်တွင် သိုင်း ပညာ အဆင့်အနိမ့်ဆုံး၊ အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်သော်လည်း ဉာဏ်အထက်မြက်ဆုံး၊ ဖျပ်ထိုးဉာဏ်အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ သူက တရွှေရွှေတိုးလာသော အစ်ကိုသုံးယောက်ကို ကြည့် ရင်း၊ လျှပ်တစ်ပြက်အကြိတ်ခရုလိုက်၏။ သူက ထင်းရှူးအိမ် ရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း....

“ဟင်.... ဟိုမှာ မီး.... မီး”

“ဘာလဲဟေ့.... ဘာလဲ”

“ဘယ်မှာ မီးလောင်တာလဲ”

လျှံဟုတ်၏ အမူအရာ၊ အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သံတို့ ကြောင့် လုံစိန်တို့ သုံးယောက်၏ အာရုံ ထင်းရှူးစံအိမ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အာရုံပြောင်းသွားသည်။ ထိုတခက်လေးကို လျှံဟုတ်က အမိအရ အသုံးချလိုက်၏။ သူက ဆရာဖြစ်သူ ၏ အလောင်းဘေးတွင် ရပ်နေရာမှ အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်

ဝင် ရှမ်းဟိန်၊

လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ထူထူတပ်တပ်ကျဆင်းနေသည့် နှင်းတောထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“ဟိတ်.... မပြေးနဲ့”

“ထွက်ပြေးပြီ.... လိုက်- လိုက်”

နောက်ပါးမှပေ၍ထွက်လာသည့်အသံကြောင့် လျှူဟူထိုက် ပို၍ လျင်မြန်စွာပြေးသည်။ ခြံဝင်းအနောက်ဘက်သို့ ဦးတည် ပြေးနေသော သူ့ခြေလှမ်းများမှာ အသက်တေးနှင့် ရင်ဆိုင် နေရချိန်ဖြစ်၍ ထူးထူးခြားခြား လျင်မြန်နေ၏။ သို့သော် သူ့နောက်မှလိုက်လာသော ဂိုဏ်းတူ အစ်ကို သုံးယောက်မှာ သိုင်းလောကတွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေနိုင်လောက်အောင် သိုင်းပညာထူးချွန်သူများဖြစ်၍ မကြာခင် သူ့ကို မိသွားမည် ဖြစ်ကြောင်း သိနေ၏။ ဂိုဏ်းတူ အစ်ကိုသုံးယောက်၏ ထက် မြက်သည့် ကိုယ်ဖော့ပညာကို သူ ယှဉ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေ သည်။

လျှူဟူထိုက်သည် သူ့အခြေအနေ ဆိုးဝါးသွားနိုင်ကြောင်း သိသော်လည်း၊ လွတ်မြောက်ရာ လမ်းစကို တွေ့ထားသူပီပီ တည်ငြိမ်သွက်လတ်စွာ လှုပ်ရှား၏။ စံအိမ်အနောက်ဘက်တွင် ရှိသော သီးသန့် အဆောက်အဦတစ်ခုအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်

ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ(ပ-ပိုင်း)

သည်။ ထိုအဆောက်အဦးမှာ မဝင်ရဟု တားမြစ်ထားသည့် အဆောက်အအုံဖြစ်၍၊ သူ့အတွက် လုံခြုံသော အကာအကွယ် ဖြစ်မည်ဟု လျှူဟူထိုက် ယုံကြည်မိပေသည်။

*

လွင်စာပေ

ဧပြီလ ၁၅/၁၃၈၂ ဇူလိုင်လ
တောင် ငှက်
ရက် ၂၀၄၄၄

အခန်း (၂)

သီးသန့်ဆောင်အတွင်း၌ အမွေတိုင်မှီထွက်သည့် မီးခိုးများ
ပျံ့လွင့် မှိုင်းဝေနေသည်။ အမွေတိုင်မှီ စူးရှမွေးကြိုင်သော
ရန်ဖြင့် ထုံကြိုင် သင်းပျံ့ နေ၏။

လျှူဟူထိုက်က အမွေတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ထားသည့်
နတ်ရုပ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ထက်မြက်စူးရှသော မျက်လုံး
အစုံဖြင့် ပုတ်ဝန်းကျင်ကို လျင်မြန်စွာကြည့်သည်။

မဝင်ရဟု ကြပ်တည်းစွာ တားမြစ်ထားသော သီးသန့်
အဆောင်တွင် ထိုနတ်ရုပ်မှအပ၊ အခြား ဘာမှမရှိ။ လျှူဟူ

မင်းစာပေ

ထိုက်မှာ လွတ်မြောက်ရာလမ်းစကို ရှာဖွေနေရင်း၊ ဆရာဖြစ်သူသည် သီးသန့်အဆောင်သို့ဝင်သွားသည် သစ္စာဖောက်ဟု မည်သည့်အတွက် သတ်မှတ်ထားပါလိမ့်ဟု အဖြေရှာ စဉ်းစားနေမိ၏။

“လျှူဟူထိုက်.... မင်း အပြစ်ကို ထွက်လာပါ။ သီးသန့်အဆောင်ထဲကို မင်းဝင်နေတာ ငါတို့ဂိုဏ်းရဲ့ အပြစ်ဇော်သင့်နေပြီ။ ဂိုဏ်းရဲ့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အဖြစ် အပြစ်ပေးမခံချင်ရင် ခုချက်ချင်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုကိုယ် ဝန်ခံဖို့ အပြစ်ထွက်ခဲ့ပါ”

အပြစ်ဘက်မှ ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုကြီး လုံစိန်၏ အသံကို ကြားရသည်။ ထိုအသံကိုကြားသည်နှင့် လျှူဟူထိုက်က နာကျည်းခံပြင်းစွာ ရယ်လိုက်လေ၏။ သူ့ ရယ်သံသည် နံရံလေးဘက်ကို ရိုက်ခတ်ပြီး၊ ပဲတင်သံအဖြစ် အပြင်သို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။

အတန်ကြာအောင် ရယ်မောနေပြီးနောက် သူသည် စိတ်ထိခိုက်စွာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ ထိုင်ချလိုက်သည့် နေရာသည် နတ်ချုပ် ရှေ့တည့်တည့် အမှေးတိုင် ထွန်းသည့်စင်နှင့် လက်တင်ကမ်းအကွာတွင် ဖြစ်၏။ ထိုနေရာရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပန်းတစ်ပွင့်ပုံ ရေးဆွဲထားသည်။

လျှူဟူထိုက်က ပန်းပွင့်ပုံပေါ် တည့်တည့်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည့် အဖြစ်ကို မသိ။ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ ကြမ်းပြင်ကို နဖူးနှင့် တိုက်ပြီး ဝိုချလိုက်၏။

လျှူဟူထိုက် ထိုင်နေသည့်ကြမ်းပြင် အောက်သို့ ရုတ်တရက် နိမ့်ဆင်းသွား၏။ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည့် အဖြစ်ကြောင့် သူက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။ ပိန်းမိတ်အောင် မှောင်နေသည့် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး လျှင်မြန်စွာ ကျဆင်းနေသည့် အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်မိလိုက်၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လျှို့ဝှက်ပေါက်တစ်ခုပွင့်ပြီး၊ မြေအောက်ခန်း တစ်ခန်းသို့ တစ်ရှိန်ထိုးကျဆင်းကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် သူက အပေါ်သို့ခုန်တက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်သို့ မြောက်တက်မလာသော်လည်း ကျဆင်းနေသည့် အရှိန် နှေးသွားသည်။ ဖုတ်ခနဲ မည်သံနှင့်အတူ သူ့ခြေအစုံအမှာခံတစ်ခုကို ထိတွေ့လိုက်ရ၏။

လျှူဟူထိုက်မှာ လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေသော မြေအောက်ခန်းတွင် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။ အမည်းရောင် လိုက်ကာကြီးတစ်ခု ကာထားသကဲ့သို့ရှိပြီး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်ရ။

သူသည် ပထမဆုံးလှုပ်ရှားနေသည့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသည်။ ပြီး- သူ့လက်ထဲတွင် ယခုအချိန်ထိ ကိုင်ထားဆဲ ဖြစ်သည့် ဓားကို ဘယ်ညာ ဝှေ့ယမ်း၏။ ချွင်ခနဲ မည်သွားသံ ကြောင့် သူက ရှေ့သို့ ပန်းပြီး လက်ဖြင့်စမ်းသည်။ ကျောက် သားဖြင့် အတိပြီးသော နံရံတစ်ခုကို စမ်းမိသွား၏။ သူက နံရံ ကို လက်ဖြင့်စမ်းရင်း၊ ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးရွေ့သည်။

မြေအောက်ခန်းမှာ တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း မထူဘဲ၊ လမ်း မြောင် တစ်ခုနှင့် ထူနေသည်။ လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်လျှင် ဘယ်ညာ နံရံနှစ်ဘက်ကို ထိကိုင်၍ရသည်။ လမ်းမှာမူ မြေ လှမ်း တစ်ရာခန့်ရှိသည့် ဂိုင်အောင် မဆုံးနိုင်သေး။

လျှူဟူထိုက်က မြေလှမ်းမှန်မှန် လှမ်းလျက် ရှေ့သို့ တိုး လျှောက်သည်။ လျှောက်နေရင်း မြေအောက်ခန်းတွင် တဖြည်း ဖြည်း အေးသည်ထက် အေးလာသည်ကို ခံစားသိရှိလာရင်း....

‘ရှေ့ကို မြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်တိုင်း အအေးက ပိုပိုလာ တယ်။ ဒီနေရာက ဘယ်လို နေရာပါလိမ့်။ ငါ့အတွက် မြေ အောက် သင်္ချိုင်းများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး....’

လျှူဟူထိုက်က ရှေ့သို့ တိုးမြဲ တိုးလျှောက်သွားရင်း၊ မာ ကျော အေးစက်သော အရာတစ်ခုကို တိုက်မိပြီး၊ ဝုန်းခနဲ လဲ

ကျသွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားလည်း လွင့်ထွက် သွားပြီး နောက် အဆင့်ဆင့် အပေါ်သို့တက်သွားသည့် လှေခါးထစ် ထို့ကို စမ်းမိသွားသည်။

လျှူဟူထိုက်က လဲကျနေရာမှလူးလဲထသည်။ မှောင်ထဲတွင် ဓားကို ကြိုးစားရှာဖွေကြည့်သည်။ သို့သော် ဓားမှာ မည်သည့် နေရာသို့ လွင့်သွားမှန်းမသိဘဲ ရှာမရဖြစ်နေသည်။ သူက ဓား ရှာရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ၊ လှေခါးထစ်များပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ နှင့် တက်သည်။

လှေကားထစ်များမှာ တော်တော်နှင့် မဆုံးနိုင်။ အပေါ်သို့ ရောက်လေ အအေးကပိုလာလေ ဖြစ်၏။

အေးစိမ့်လွန်းသဖြင့် လျှူဟူထိုက်၏ကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန် လာသည်။ တဂတ်ဂတ်နှင့်မြည်နေသည့် မေးချင်းရိုက်သံကို ကိုယ် ဘာသာကိုယ် ပြန်ကြားနေရ၏။

လျှူဟူထိုက်သည် အဖေးခက်ကို ကြုံကြုံ ခံပြီး၊ မြေလှမ်း မှန်မှန်နှင့် လှေကားထစ်များကို နင်းတက်သည်။

အမြင့်ဆုံးအပိုင်းသို့ရောက်လာသည်တွင် အလင်းရောင် မှန် ဝါးဝါးကို စတွေ့ရ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလင်းအားက

ပိုလာသည်နှင့်အမျှ အအေးဓာတ်ကလည်း မခံရပ်နိုင်အောင် ရစ်ပတ်လာ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဟင်းလင်းပြင်တစ်ခုသို့ လျှူဟူထိုက်ရောက် သွားသည်။ ထင်းရှူးဖိအိမ်၏ အနောက်ဘက်ရှိ မိုးထိကောင် ကြီးပေါ်သို့ သူ ရောက်နေကြောင်း သိလိုက်၏။ ဆောင်ထိပ် ပေါ်တွင် သွေးများခဲတော့မတတ် မခံရပ်နိုင်အောင် အေးစိမ့် နေသဖြင့် ရုပ်တည်မနေနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီး... အအေးဓာတ်မှ သက်သာစေရန် အတွင်းအား လေ့ကျင့်သည်။

လျှူဟူထိုက်၏ရင်ထဲ၌ ပူနွေးသောအားလှိုင်းတစ်ခုလှုပ်ရှား ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် ပူနွေးနေသော်လည်း၊ သူ ခန္ဓာကိုယ် အခြင်ဘက်မှာမူ မခံရပ်နိုင်အောင် အေးစိမ့်ကျစ် နေ၏။

သူသည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းသည်။ အတွင်းအား ဆက်လက် လေ့ကျင့်မြဲ လေ့ကျင့်၏။ အချိန်ကြာလာလေ ရင်ထဲ၌ ပို၍ နွေးအေးလေဖြစ်လာသည်။ သို့နှင့်အမျှ သူ ခြေ လက်များထုံကျင်ပြီး၊ အကြောများသေတော့မလိုဖြစ်လာသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ အပူဓာတ်နှင့် ပြင်ပမှအအေးဓာတ်တို့ ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်လာသည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တိုက်ခိုက်မှုက ပြင်းထန်လာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပြင်းထန်လွန်း သော အပူဓာတ်နှင့် အအေးဓာတ်တို့ ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်မှု

ကြောင့်၊ လျှူဟူထိုက်တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီး နှင်းခဲပြင်ပေါ်သို့ ခွေခွေလေး လဲကျသွားလေ၏။

*

နှင်းခဲပြင်ပေါ် လဲကျသွားပြီးနောက် လျှူဟူထိုက် သတိလစ် မေ့မြောသွားသည်။ တစ်နေ့နှင့် တစ်ညလုံး မေ့မြောနေသဖြင့် တစ်ဖွဲ့ကျနေသည့် နှင်းများက သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စုပုံနေပြီး၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေခဲတုံးကြီး တစ်တုံးလို ဖြစ်နေ၏။

သူသည် အလုံပိတ်ထားသည့် သေတ္တာတစ်လုံးထဲတွင် အပိတ် ခံထားရသူပမာ ပိတ်လျှောင်မွန်းကျပ်သော ဝေဒနာကို ခံစား နေရရင်းမှ သတိပြန်ရလာသည်။ သတိရလျှင်ရခြင်း သူက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလျက် ကိုယ်တွင်းရှိ အားများကို ထုတ် ပြီး၊ ရှန်းကန်သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် မခံရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်သည့် ဝေဒနာ တစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။ ထိုဝေဒနာကြောင့် သူက လူးလွန်

ရုန်းလန်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့ခြေလက်များမှာ လှုပ်ရှားမရဘဲ အချုပ်အနှောင်ခံထားရသလို ဖြစ်နေသည်။

သူက ပူလောင်လွန်းသည့်ဝေဒနာကို ခံနိုင်စေရန် အတွင်း အား လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ချက်အောက်တစ်နေရာတွင် စုနေသော အပူလုံးကြီးမှာ ကွဲကျေသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်အနံ့သို့ ပျံသွား၏။ စူးဝါးပြင်းထန်သော အပူဓာတ် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံသွားလေ၏။

ပူလောင်လွန်းသည့် ဝေဒနာ၏ တွန်းကန်မှုကြောင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် တင်နေသော ရေခဲများ ကွဲအက်ပြီး၊ အရည်ပျော်စ ပြုလာသည်။

လျူဟူထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ သွေးကြောများတွင် မီးတောက်မီးလျှံများ ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက်စီးဆင်းနေသလို ခံစားလာရသည်။ ပူလောင်သည့် ဝေဒနာတ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ပူသည်ဟုပင် မထင်ရတော့။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး အပူစီးချောင်းတစ်ခုတွင် နစ်ဝင်သွားသကဲ့သို့ရှိသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် တင်နေသည့် ရေခဲများ လျင်မြန်စွာ အရည်ပျော်သွားသည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ရေခဲဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ၊ အစိုးအငွေ့တွေ တလူလူ လွင့်ပျံ့လာ၏။

လျူဟူထိုက်သည် ခံနိုင်ရည်မရှိတော့သဖြင့် နေရာမှ အတင်းကုန်းထပြီး၊ အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ပြီး- ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကြောင့် သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် နေရာမှ ထပြေး၏။

သူ့မျက်လုံးအစုံ ပြာဝေနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုမိခြင်းမရှိ။ သူသည် တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်တွင် ရောက်နေပြီး၊ သူ့ရှေ့တွင် နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကြီးတစ်ခုရှိနေသည်ကို မသိ။

ထို့ကြောင့်ပင် ပြေးရင်းနှင့် သူ့ခြေထောက်များ ချောက်နှုတ်ခမ်းကိုနင်းမိလိုက်ပြီး၊ လေထဲသို့လွင့်မြောလျက် အောက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ကျသည်။

ချောက်မှာ ရှည်လျက် နက်ရှိုင်းလွန်းသဖြင့် လျူဟူထိုက် အောက်သို့ကျနေသည့်အရှိန်က တဖြည်းဖြည်း မြန်သည်ထက် မြန်လာ၏။

သူ့နားထဲတွင် လေတိုးသံတိုတိုကိုပင် ကြားလာရသည်။

လျူဟူထိုက်သည် အောက်သို့ ကျဆင်းနေရာမှ အပေါ်သို့ ခုန်တက်ရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားသည်။

သူကြွေးစားမှုက ကျဆင်းနေသည့်အရှိန် နည်းသွားရန်သာ တတ်နိုင်တော့၏။

အတန်ကြာအောင် အောက်သို့ ကျနေပြီးနောက်၊ လျှံဟူ ထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဖရဲခဲထက်မက အေးစိမ့်သော ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

မီးခဲတစ်ခဲကို ရေထဲချလိုက်မိသကဲ့သို့ ရှုခနဲ မြည်သွားဆဲ ပေါ်လာသည်။

အအေးလွန်ဝေဒနာနှင့် အပူလွန်ဝေဒနာကို တစ်ပြိုင်နက် တည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

ရေခဲရေဟု တင်စားလောက်သည့် ရေထဲသို့အကျတွင် လျှံ ဟူထိုက် စိတ်လျော့လိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အေးခဲနေ သောရေစီးတွင် တရွေ့ရွေ့ မျောပါသွားလေသည်။

*

ရေထဲတွင် မြုပ်ချီပေါ်ချီနှင့် မျောနေရာမှ လျှံဟူထိုက်က ရေစီးတွင်မျောနေသော သစ်တုံးတစ်တုံးနှင့် တိုက်မိသွားသည်။

သူသည် သိမှတ်မဲ့စွာနှင့်ပင် သစ်တုံးကို ဖက်တွယ်ထားလိုက် ၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေထဲတွင် နစ်မြုပ်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ၊ ရေစီးအတိုင်း သစ်တုံးနှင့်အတူ ပက်လက်မျောပါသွားလေ၏။

သူသည် ရေစီးအတိုင်း မျောနေ၍၊ သတိရသည့်အချိန်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေါင်းထောင်၍ကြည့်သည်။

အမှောင်ထု စိုးမိုးနေသော ညဘက်မှာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်ရ။

ရေစီးက တဖြည်းဖြည်းသန်လာသည်။ ရေစီးနှင့်အတူမျော ပါနေသည့် အရှိန်က မြန်သည်ထက် မြန်လာ၏။

သူက တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်တွယ်ထားသော သစ်တုံး ပေါ်တွင် မှေးနေလိုက်သည်။

သတိလစ်သွားလိုက်၊ သတိပြန်လာလိုက်နှင့် ရေစီးအတိုင်း ဖက်ညှပ်လုံး မျောနေပြီးနောက်၊ နံနက်မိုးသောက်ချိန်သို့ရောက် လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် အေးမြခြင်းလည်းမရှိ၊ ပူလောင်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ။ သူ့ကိုယ်တူင်းကိုယ်ပတိုတွင် နေသာရုံ နွေးထွေးနေ သည်ကို လျှူဟူထိုက် သတိပြုမိလာ၏။

ရေစီးသည် ညထက် ပို၍သန်လာသည်။

ရှေ့တွင် ရေတံခွန်တစ်ခုရှိနေပြီဆိုသည့် အသိကြောင့် လျှူ ဟူထိုက်က မျောပါနေသည့်အရှိန်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရန်၊ ခြေ လက်များ လှုပ်ရှားပြီး ကူးယက်သည်။

သို့သော် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရေစီးထဲမှ ရုန်းထွက်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ၊ မျောပါမြဲ မျောပါနေသည်။

အားထုတ်ကူးယက်ရင်း အကျိုးမရှိသည်ကို ဆင်ခြင်မိသဖြင့် သူက ဆက်လက်အားထုတ်ခြင်းမပြုတော့။ ပြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့ ဟု ကိုယ်ကိုလွှတ်၍ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။

သူ့နားထဲတွင် တဝုန်းဝုန်းနှင့် မြည်နေသော ရေကျသံ တစ်သံကို ကြားရသည်။

ရေများ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ကျဆင်းနေသော ရေတံခွန် တစ်ခုအတွင်းသို့ ကပ္ပတော့မည်ဟု သိနေချိန်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ် တုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။

တစ်စုံတစ်ရာသောအင်အားက ဆွဲယူလိုက်သလို သူ့ တစ် ကိုယ်လုံးအပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။

အင်္ကျီကုတ်သားဆီမှ တဖြိုဖြို မြည်ပြီး စုတ်ပြဲနေသံကြောင့် သူက လက်ဖြင့် ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ခိုင်ခံ့သောကြိုးတစ်ချောင်းကို စမ်းမိသဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည်။

ထိုကြိုးကဆွဲယူသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကမ်းစပ်သို့ မြောက် ခနဲ ပါပြီး ရောက်ရှိသွားလေ၏။

*

အခန်း (၃)

ထင်းရှူးစံအိမ်တွင် အသုဘ အခန်းအနားတစ်ခု ပြင်ဆင်
ထားသည်။

ထင်းရှူးစံအိမ်သည် မိုးကြိုးလက်ပါး လုံပါချင်း၏ အသုဘ
ပြစ်၍ သိုင်းလောကသားများ တဖွဲ့ဖွဲ့နှင့် လာရောက် ဂါရဝ
ပြုကြသည်။

လုံပါချင်း၏ တပည့်ကြီးသုံးယောက်သည် ဝမ်းနည်းခြင်း
အထိမ်းအမှတ်နှင့် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထား

ပြီး၊ ရောက်လာသည့် သိုင်းလောကသားများကို ကြိုဆို နှုတ်ဆက် နေရာချပေးနေကြသည်။

အသုဘချချိန်သို့ နီးလာသောအခါ စံအိမ်ကြီး တစ်ခုလုံး လုံပါချင်းကို လေးစားသည့် သိုင်းလောကသားများနှင့် ပြည့်နှက်သွားသည်။

လုံပါချင်း၏ တပည့်ငယ်များက ဘလှူအသုဉ်းကိုပြင်ဆင်နေကြ၏။

တပည့်ကြီးဖြစ်သော လုံစိန်သည် ရောက်ရှိနေသောပရိသတ်ရှေ့တွင် ရုပ်လိုက်ပြီး လက်ခုပ်သုံးချက်တီးလိုက်သည်။

အတွင်းအားပြည့်ဝလွန်းသူဖြစ်၍ သူ၏ လက်ခုပ်တီးဆံ့မှာ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသည့် စကားပြောသံများ လက်ခုပ်သံပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ မီးကို ရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်လိုက်သကဲ့သို့ ငြိမ်သက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“သိုင်းလောကသား မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ ဆရာကြီး လုံပါချင်းရဲ့ အသုဘမချခင်မှာ၊ ကျွန်တော် တင်ပြစရာလေး တစ်ခုရှိလို့ ခေတ္တ သည်းခံနားထောင်ကြပါ။ ကျွန်တော်

တင်ပြမယ့်ကိစ္စက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးကို သတ်သွားတဲ့ တရားခံ လျှူဟူထိုက်ကို သိုင်းလောကသား မိတ်ဆွေများအနေနဲ့ ဝိုင်းဝန်းပြီး ကူညီရှာဖွေပေးဖို့ပါပဲ။ လျှူဟူထိုက်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းတူ ညီပါ။ သူဟာ ဆရာကြီးရဲ့ အငယ်ဆုံးတပည့် ဖြစ်သလို၊ မွေးစားသားလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာအရင်းရဲ့ကျေးဇူးကို မထောက်ထားဘဲ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ ဒီလူသတ်သမားကို မိတ်ဆွေများက အမှန်တရားကိုမြတ်နိုးတဲ့ အနေနဲ့ ကူညီရှာဖွေပေးကြပါ”

လုံစိန်က စကားကို ခေတ္တ ဖြတ်လိုက်သည်။ စကားသံမျှောက်သွားချိန်လေးမှာပင် အိုမင်းသော်လည်း အားပဲလွန်းသည့် အသံတစ်သံ ပေါ်လာ၏။

“လူသတ်သမားကို မင်းတို့ မရှာကြဘူးလား။ သူ အခု ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ....”

လုံစိန်က အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားသော မုတ်ဆိပ်ဖြူဖြူရှည်ရှည်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား တွေ့ရလေသည်။

“သူဟာ ဆရာကြီးကိုသတ်ပြီး ထွက်ပြေးရင်း ဒီအိမ်စံဝင်းထဲမှာပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပျောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နှင်းတွေက ထူထူထပ်ထပ်ကျနေတဲ့အတွက် သူဘယ်လမ်း

ကနေ ထွက်သွားမလဲ ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ဒီမှာက ဆရာ့ အလောင်း ရှိနေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်ကိုလဲ မလိုက်နိုင်ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျား”

“သူဟာ လူသတ်သမား အစစ်အမှန်ကော ဟုတ်ရဲ့လားကွ”

လုံစိန်နှင့် အနီးဆုံးတွင်ထိုင်နေသော အတွားအိုတစ်ယောက်က မေးလိုက်၏။ လုံစိန်က တွေ့ဝေ တုန့်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ-

“ကျွန်တော်တို့ ဆရာ့အလောင်းကိုတွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူဟာ ဆရာ့ဘေးမှာ ရပ်နေပါတယ်။ သူ့ကိုယ်မှာ သွေးတွေ စွန်းပေနေပြီး၊ သူ့လက်ဆဲမှာ သွေးစွန်းနေတဲ့ ဓားတစ်ချောင်း ကိုင်ထားပါတယ်”

“အဲသလိုတွေ့တာနဲ့ မင်းတို့က သူ့ကို တရားခံလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာပေါ့- ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်.... တရားခံက သူကလွဲပြီး၊ တခြား ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့နေတဲ့ဟာ စဉ်းစားစရာတောင် မလိုပါဘူး”

လုံစိန်က ပြည့်စုံလုံလောက်သော စကားကို ပြောပြီးသည့် ဟန်ဖြင့် ရောက်ရှိနေသည့် သိုင်းလောကသားများကို တစ်ချက်စေ့ ကြည့်သည်။

သိုင်းလောကသားများထံမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်နေသံ ကြွက်စီ ကြွက်စီနှင့် ပေါ်လာ၏။

“အဟမ်း....”

ပထမဆုံး လုံစိန်အား မေးခွန်းစတင်သည့် အဘိုးအိုသည် ချောင်းဟန်သံပြုပြီး ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်၏။

အားလုံး၏ အကြည့်က ထိုအဘိုးအိုထံသို့ ရောက်သွားသည်။

“ကျုပ် တစ်ခုပြောပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါခင်ဗျာ”

“ကျုပ် မနေ့ကတည်းက ဒီကိုရောက်နေခဲ့ပါတယ်။ လုံပါချင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးဖြစ်တဲ့အကွက် သူ သေဆုံးတဲ့ ကိစ္စကို သိရအောင်လို့ စုံစမ်းကြည့်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကြီး လုံပါချင်းရဲ့ အလောင်းကိုလဲ စစ်ဆေးကြည့်ပါတယ်။ လုံပါချင်းဟာ အနီးကပ် လုပ်ကြံခံရတာမဟုတ်ဘဲ၊ အဝေးကနေ လုပ်ကြံလို့ သေဆုံးသွားရတာလို့ ကျုပ် ယူဆပါတယ်”

“ဆရာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုယူဆတယ်ဆိုတာ သိပါရစေ”

“တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုတွေက လူသတ်သမားလို့ ဝိုင်းပြီးတိုက်ခိုက်ရင်း၊ သူ့ အတွက် လွတ်လမ်း မရှိနိုင်ပါဘူး။ သူဟာ မင်းတို့အထဲမှာ အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်သလို သိုင်းပညာလဲ ဆိပ်မြင့်မြင့်မားမား မရှိဘူးလို့ ကျုပ်ကြားထားပါတယ်။ သူ့ လိုလူမျိုးက လုံပါချင်းလို သိုင်းထိပ်သီး တစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သူဟာ ဓားစာခံ ဖြစ်ရတာပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် တရားခံဟာ သူ့လိုပဲ သတ်မှတ်ထားပြီးပြီ။ သူကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ တရားခံမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

*

“လုံပါချင်းရဲ့ ဖဏ်ရာကိုကြည့်ရင်၊ အတူင်းအားကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ချက်ဆိုတာ ဖဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်တာနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ပြောချင်တာက မင်းတို့ တတွေ တရားခံကိုတွေ့တဲ့အခါ စစ်စစ်ဆေးဆေး လုပ်ကြပါ။ သူ့ကို ဖြေရှင်းခွင့်လဲ ပေးကြပါ။ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်

ကို အပြစ်ပေးမိခဲ့ရင်၊ တစ်ချိန်မှာ အပြစ်ပေးသူကိုယ်တိုင်တရားခံ ပြန်ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ပြော....”

လုံစိန် စကားဖြတ်ပြောရန် ပြင်လိုက်စဉ်၊ အဘိုးအိုက လက်ကားပြလိုက်၏။

“နေပါဦး။ ကျုပ် စကားမဆုံးသေးပါဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ အခုလိုပြောရတာ မင်းတို့က တရားခံလို့ စွပ်စွဲနေတဲ့ ကောင်လေးကို ကာကွယ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

အဘိုးအိုက ပြောစရာမရှိတော့ဟန်ဖြင့် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

လုံစိန်သည် ကြက်စီ ကြက်စီ ပြန်ဖြစ်လာသော သိုင်းလောက သားများကို ငေးကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဆရာကြီးက အခုလို သတိပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စောစောက ပြောထားသလိုပဲ၊ လျှူဟူထိုက်ကို တွေ့ရင် ဖမ်းဆီးပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပို့ပေးစေချင်

ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တရားသဖြင့် စစ်ဆေး မေးမြန်းပြီးမှ အပြစ်ပေးမယ်ဆိုတာ ကတိပြုပါတယ်”

လုံစိန်၏စကားကြောင့် သိုင်းသမားအားလုံး၏ မျက်နှာတွင် ကျေနပ်ဟန်တွေ အထင်းသား ပေါ်လာ၏။

မတရားမှုကို မလိုလားသော အဖြူရောင် သိုင်းသမားများ ၏ သဘောထားကို သိလိုက်ရပြီးဖြစ်၍၊ အပြောအဆိုဆင်ခြင်မှု ဖြစ်တော့မည်ဟု လုံစိန် ကိုးဖြတ်လိုက်မိလေ၏။

“အခု အသုဘချဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။ သိုင်းလောကသား ညီနောင်အားလုံး အသုဘရထားနောက်... လိုက်ခဲ့ကြပါ။ ထင်းရှူး စံအိမ်ရဲ့ အပြင်ဘက် သုဿန်မှာပဲ ဆရာကြီးကို မြှုပ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

*

လုံပါချင်းရဲ့အလောင်းကို ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည့်နောက်တွင် သိုင်းလောကသားများသည် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

တစ်ခဏအကြာတွင် သုဿန်၌ လူတစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

အမှန်စင်စစ် အသုဘပို့ဆောင်သူအားလုံး ထွက်ခွာသွား ကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း၊ လုံပါချင်း၏ သင်္ချိုင်းဂူနှင့် မနီးမဝေး ဂူတွေကြားထဲတွင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနှင့်ထိုင်နေသူတစ်ယောက် ရှိသည်။

ထိုသူမှာ နုနယ်ငယ်ရွယ်ပြီး၊ ချောမောလှပသော မိန်းကလေး ဝတ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

လူရှင်းသွားချိန်တွင် ပုန်းကွယ်နေသည့် မိန်းကလေးသည် အကွယ်မှနေ၍ ထွက်လာ၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး၊ လက်ထဲတွင် အနီရောင် နှင်းဆီပန်းစည်းတစ်စီးကို ကိုင်ထားသည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံပိုင်ရှင် မိန်းကလေးသည် လုံပါချင်း၏ အုတ်ဂူ အနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ပန်းစည်းကို အုတ်ဂူပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။ ပြီး- အုတ်ဂူအနီးတွင်ထိုင်၍ ကန်တော့သည်။

ကန်တော့နေရင်း၊ မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည် တွေ့တွေ့ ကျဆင်းနေ၏။

အနီရောင် မိန်းကလေးသည် အတန်ကြာအောင် အုတ်ဂူ အနီးတွင် ထိုင်နေပြီးနောက်၊ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချပြီး၊ နေရာမှ ထလိုက်သည်။

မျက်ရည်ပိတ်ဖုံးနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အုတ်ဂူကို ကြည့် နေရင်းမှ နီထွေးစွာပြည်သော နှုတ်ခမ်းလေး တရွရွလှုပ်လာ၏။

“အဖေခွဲသမီးဟာ သားအဖ အရင်းတွေပေမယ့် သားအဖ အဖြစ် လူသိထင်ရှား မနေခဲ့ရပါဘူး။ ကတိတစ်လုံးကို ထိန်း သိမ်းချင်တဲ့ ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း သမီး အဝေးမှာပဲ နေခဲ့ပါ တယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ သမီး မနေနိုင်လို့ ဖေဖေ အုတ်ဂူ ရှေ့မှာ လာရပ်မိပါတယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး၊ ဖေဖေကို သတ်တဲ့ တရားခံပေါ်အောင် စုံစမ်းပါမယ်။ အဲဒီတရားခံကို အပြစ်ပေး နိုင်ဖို့ အတွက်လဲ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်”

အနီရောင်ဝတ်စုံရှင် မိန်းကလေးက စကားအဆုံးတွင် အုတ် ဂူ ရှေ့မှ ထွက်လိုက်၏။ နွေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းဖြင့် သုဿန်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

နွေးကွေးလေးလံစွာ လျှောက်လာသော အနီရောင် မိန်း ကလေး သုဿန်အပြင်ဘက်သို့အရောက်တွင်၊ သစ်ပင်ငယ် တစ် ပင် အောက်မှာ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ ၏။

ထိုအဘိုးအိုမှာ အသုဘမချခင် ထင်းရှူးစံအိမ်၌ လုံစိန်အား ဝေဖန်စကားပြောခဲ့သော အဘိုးအိုပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းအဖေကို ကန်တော့ခဲ့ပြီးပြီလား သမီး ရှောင်ရီဖုန်း”

ရှောင်ရီဖုန်းဟု အခေါ်ခံလိုက်ရသည့် အနီရောင်ဝတ် မိန်း ကလေးက ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။

“အခု သမီး ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

ရှောင်ရီဖုန်းက သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး၊ ခေါင်းကို မော့လိုက် သည်။ ပြီး.... စကားတစ်ခွန်းကို တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“လူသတ်သမားကို တွေ့အောင်ရှာမယ် အဘ”

*

၂၀၁၆ - ၂၀၁၇

၂၀၁၆

Aug 16
၂၀၁၆

အခန်း (၄)

သူ့ကို အလွန်ခိုင်မာသော ငါးမျှားချိတ်ကြိုးတစ်ချောင်းက ကမ်းစပ်သို့ဆွဲယူကြောင်း ကုန်းပေါ်သို့ရောက်မှ လျှံဟူထိုက် သိရသည်။

ငါးမျှားချိတ်ကြိုးဖြင့် ဆွဲယူခံရ၍ မြောက်ခနဲ ပါလာသော သူ့ခန္ဓာကိုယ် မြက်ခင်းပေါ် ကျသွားသည်။

သူက မြက်ခင်းပေါ်တွင် မျက်နှာအပိပြီး၊ ခေတ္တငြိမ်နေ လိုက်၏။

လျှူဟူထိုက် ငြိမ်နေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အင်္ကျီ
ဂုတ်သားတွင် ချိတ်နေသော ငါးမျှားချိတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

ပြီး.... ညင်သာသော လက်ချောင်းများဖြင့် လျှူဟူထိုက်၏
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ သွေးကြောများကို ထိခတ်လိုက်သည်။

ပိတ်နေ ဆိုင်းနေသော သွေးကြောများ ပွင့်သွားပြီး၊ လျှူ
ဟူထိုက် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးလာလျက် ခံစားကောင်းသော
စည်းစိမ်တစ်မျိုးကို ရရှိလာသည်။

“အစ်ကိုကြီး သတိရပြီလား”

သိမ်မွေ့ချိုသာသော ကလေးသံလေး တစ်သံကို ကြားရ
သဖြင့် လျှူဟူထိုက်၏ ရင်ထဲတွင် ထူးဆန်းအံ့ဩသွားသည်။

သူက မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်ငြိမ်နေရာမှ ကိုယ်
ကို ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူ့အနီးတွင် ဋူးထောက်လျက်ဆိုင်းနေသော ဆယ်
နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်သည်။

သူက ချိုသာရွှင်ပျစွာ ပြုံးကြည့်နေသော ကလေးမလေးကို
အံ့ဩပြုံးကျယ်သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူက တစ်စုံတရာ မေးလိုက်ချင်သော်လည်း သူ့နှုတ်မှ
စကားသံ ပေါ်ထွက်မလာဘဲ နှုတ်အနေမိသည်။

“အစ်ကိုကြီးကလဲ ညီမလေးကိုကြည့်နေတာ မျက်လုံးကြီး
ကို ပြုံးနေတာပဲ။ ညီမလေးက အစ်ကိုကြီးမျက်စိထဲမှာ သိပ်
ကြောက်စရာ ကောင်းနေလို့လား”

ကလေးမလေး၏ စကားက နှုတ်အနေသော လျှူဟူထိုက်
အား ကိုင်လှုပ်လိုက်သကဲ့သို့ရှိသည်။

အံ့ဩငေးမောနေသော လျှူဟူထိုက်၏မျက်နှာတွင် ကြည်
လင်သော အပြုံးတစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်သူက ညီမလေးကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်ပြော
လို့လဲ၊ ညီမလေးက ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူး။ သိပ်ချစ်
စရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါထက် ညီမလေးက အစ်ကိုကြီးကို
ကယ်....”

လျှူဟူထိုက်၏ စကားမဆုံးခင် ကလေးမလေးက ခစ်ခနဲ
ရယ်လိုက်သည်။

“ကယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးအကြီးကြီးတစ်ကောင် ဆိုပြီး
အစ်ကိုကြီးကို ဖမ်းလိုက်တာပါ။ အစ်ကိုကြီးက ငါးမဟုတ်ဘဲ

လူဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ်ထဲက အငွေတွေထွက်နေတာနဲ့ သွေးကြောတွေကို ပြုပြင်ပေးလိုက်တာပါ”

“ညီမလေးက အကြောပညာကိုတတ်နေတာကိုး၊ ညီမလေးရဲ့ မိဘတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

ကလေးမလေး၏မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးတွေ ပျောက်သွားသည်။ မျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားပြီး....

“ညီမရဲ့ အဖေနဲ့ အမေ မရှိတော့ပါဘူး။ ညီမက ဘွားဘွားနဲ့အတူ ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်ကအိမ်မှာ နေပါတယ်”

“ညီမလေးရဲ့ဘွားဘွားက အခု အိမ်မှာရှိရဲ့လား”

ကလေးမလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လျှူဟူထိုက်က မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးမည်အပြုတွင်၊ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အော်ဟစ် ခေါ်လိုက်သံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

“စွမ်းစွမ်းရေ.... စွမ်းစွမ်း”

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ပျံလွင့်လာသည့်အသံသည် စူးရှထက်မြက်နေသည်။ လျှူဟူထိုက်နှင့်အတူရှိနေသည့် ကလေးမလေးမှ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေရာမှ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး....

“ဟော....ဘွားဘွားက ခေါ်နေပြီ။ ညီမ ငါးအကြီးကြီးရထားတာသိရင်၊ သူ့ဘာပြောမယ် မသိဘူး။ အစ်ကိုကြီးလမ်းလျှောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ညီမလေးတို့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

“အစ်ကိုကြီး လိုက်လာတာကို ညီမလေးရဲ့ ဘွားဘွားက ကျေနပ်ပါ့မလား”

“ဘွားဘွားက အမြဲ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ။ အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ရင် သူ ဆူမှာပဲ။ ဆူပြီးရင် အစ်ကိုကြီးကို ထမင်းကျွေးလိမ့်မယ်။ ဆေးကုဖို့လိုရင်၊ ဆေးကုပေးလိမ့်မယ်။ အမြဲတမ်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေပေမယ်။ ဘွားဘွားက သဘောကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အစ်ကိုကြီး လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

လျှူဟူထိုက်၏ စကားကို အကြားတွင် စွမ်းစွမ်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပုံပေါ်၏။ သူက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးပြီး၊ ခုန်ပေါက် ရယ်မောသည်။

စွမ်းစွမ်းထံမှ ပျော်ရွှင်မှုသည် အသက်ဆယ် ရှစ်နှစ်မျှသာရှိသေးသော လျှူဟူထိုက်ထံသို့ ကူးစက်လာပြီး၊ သူပါ စွမ်းစွမ်းနှင့်အတူ ရယ်မော၏။

“စွမ်းစွမ်း... နင် ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ မလာသေးဘူးလား”

တောင်ကုန်းပေါ်မှ စကားသံ လွင့်ပျံ့လာပြန်သည်။ စွမ်းစွမ်းက အရမ်းရပ်လိုက်ပြီး၊ ထိုင်ရာမှထလိုက်သော လျှူဟူထိုက်၏ လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ ပြီး... တောင်ကုန်းရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့၏။

လျှူဟူထိုက်သည် စွမ်းစွမ်းနှင့်အတူ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရင်း၊ သူ့အခြေအနေကို သူ ပြန်စူးစမ်းသည်။

သူ့ခြေလှမ်းများ အလွန်ကရာ ပေါ့ပါးနေသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ သူ့စိတ်အစဉ် ကြည်လင်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ အင်အားတစ်ရပ် စိုက်ပုံနေသကဲ့သို့ ရှိသည်ကို လည်းကောင်း သတိပြုမိသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ အယ်ကနေလာတာလဲ။ ရေမကူးတတ်ဖို့ ဒီမြစ်ထဲ မျောလာတာလား”

“အစ်ကိုကြီး ရေကူးတတ်ပါတယ်။ နေမကောင်းဖြစ်ပြီ။ ရေထဲကျသွားလို့ပါ။ ညီမလေးသာမကယ်ရင်၊ အခုလောက်ဆို အစ်ကိုကြီး ရေတံခွန်အောက်ကျပြီး သေနေလောက်ပြီ”

“အစ်ကိုကြီးမှာ မိဘတွေ မရှိဘူးလား ဟင်”

လျှူဟူထိုက်က စွမ်းစွမ်း၏ခေါင်းကို အသာအယာ ပုတ်သပ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိဘတွေ ဆုံးသွားကြပြီ၊ မင်းနဲ့အစ်ကိုကြီးဟာ အတူတူတော့ပါ ညီမလေးရယ်”

လျှူဟူထိုက်၏ အသံတွင် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲဟန်တွေ ပါနေသည်။ သူက ရိုးဝဝေနိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တောင်ကုန်းအထက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်၏။

“ဒါဆိုရင် အစ်ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေး မောင်နှမအရင်း နဲ့လိုက်ကြရအောင်။ ဒီနေ့ကစပြီး အစ်ကိုကြီး ညီမလေးတို့နဲ့ နေရမယ်”

လျှူဟူထိုက်က စွမ်းစွမ်း၏ခေါင်းကို ပုတ်သပ်ရင်း ပြုံးဆိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဖေတ္တာအပျော်ဖြင့် ဖောက်ပနေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မြစ်ထဲကို မျော ပါလာရတာလဲ။ ငါက လူတွေနဲ့ မတွေ့ချင်လို့ ဒီနေရာမှာ တိတ်တိတ်ကလေး လာနေ နေတာ။ ငါ့ရဲ့ သာယာတောင်ကုန်း ကို ဟိုလူကလာလိုက်၊ ဒီလူလာလိုက်နဲ့ လာလာရှုပ်တာကို နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး”

ဘောင်ကုန်းပေါ်ရှိ ဝါးအိမ်ကလေးသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှ စ၍ မြည်တုန်ပြောဆိုနေသံကို ယခု မှန်းတည့်ခါနီး အချိန်ထိ အောင် မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင် ကြားနေရ၏။

လျှူဟူထိုက်သည် ချေပစကား တစ်ခုနီးမှမပြောဘဲ၊ စွမ်း စွမ်း၏ အဘွားဖြစ်သော ဘွားဘွားချီယင်ကို အငေးသား ကြည့် နေသည်။

ဘွားဘွားချီယင်သည် တစ်မနက်ခင်းလုံး အဆက်မပြတ် စကားပြောနေခဲ့သဖြင့် မှန်းတည့်ခါနီး အချိန်တွင် မောသွား ဟန်နှင့် နားလိုက်သည်။

ဝါးစားပွဲတွင်ထိုင်ပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ပန်းကန် သောက် သည်။ ပြီး.... လျှူဟူထိုက်အား စူးစူးစိမ်းစိမ်းနိုင်သော အကြည့် ဖြင့် ကြည့်သည်။

အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေပြီးနောက် နေရာမှထပြီး ဝါး အိမ် အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။

လျှူဟူထိုက်၏ အနီးတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေ သော စွမ်းစွမ်းက ဘွားဘွားချီယင် ထွက်သွားသည်နှင့် တစ် ပြိုင်နက် ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“ဘွားဘွား ဆူလို့ ပြီးသွားပြီ၊ အခု သူ ထမင်းကျွေး တော့မယ်”

စွမ်းစွမ်း ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် ဘွားဘွားချီယင်သည် ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်များကို ဝါးစားပွဲပေါ်လာချသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန် စုံလင်သွား သည်နှင့် စွမ်းစွမ်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး....

“စွမ်းစွမ်း.... ထမင်းမစားဘူးလား။ လာခဲ့- နင်ဖမ်းလာ တဲ့ ငါးကြီးကိုလဲ ထမင်းစားဖို့ ခေါ်လာခဲ့”

ဘွားဘွားချီယင်က အသံမာမာဖြင့်ပြောပြီး ဝါးစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ စွမ်းစွမ်းက လျှူဟူထိုက်၏ လက်ကို ဆွဲခေါ် ၏။

“လာ... အစ်ကိုကြီး”

လှူဟူထိုက်သည် တုန့်ဆိုင်းနေခြင်းမရှိဘဲ ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဘွားဘွားချိုယင်က လှူဟူထိုက်နှင့် စွမ်းစွမ်းတို့၏ ပန်းကန် ထဲသို့ ဟင်းများထည့်ပေးပြီး....

“ငါ့ကိုယ်တိုင်စိုက်တဲ့ လယ်ထွက်တဲ့ ဆန်နဲ့၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဖမ်းထားတဲ့ သားငါးတွေကို ချက်ထားတာ၊ မင်း သိပ်ဆာ နေတယ် မဟုတ်လား၊ စားပေတော့”

လှူဟူထိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး၊ တူနှစ်ချောင်းကို ကောက် ကိုင်၍ ထမင်း စ စားသည်။

ဘွားဘွားချိုယင်က စကားထပ်မပြောတော့ဘဲ သူ့ထမင်း ကို သူငဲ့ စားနေ၏။

လှူဟူထိုက်မှာ အလွန်ဆာလောင်နေသည့်ကြားတွင် ဟင်း က ကောက်နှုန်းသဖြင့် ထမင်းကို အားရပါးရ စားသည်။

သူ့ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းများ ပြိုက်ခနဲ ပြိုက်ခနဲ တုန်သွား တတ်၏။

ဘွားဘွားချိုယင်က ထမင်းတစ်ပန်းကန်သာစားပြီး၊ အစား ရပ်လိုက်သည်။

သူက ရေနှေးကြမ်းသောက်ရင်း၊ ရက်ပေါင်း များစွာက အစာရေစာပြတ်ပြီး ငယ်မွတ်သူငယ် အားရပါးရစားနေသော လှူဟူထိုက်အား ကြည့်နေ၏။

“မင်းနာမည် အယ်လိုခေ... မင်း ဘယ်ကနေ လာ တာလဲ”

လှူဟူထိုက် ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် ဘွားဘွား ချိုယင်က မေးလိုက်သည်။

သူ့အသံမှာ သံမှန်ဖြစ်ပြီး၊ စောစောကလို ရန်လိုဟန်တွေ မပါတော့ချေ။

“ကျွန်တော့်နာမည် လှူဟူထိုက်ပါ...၊ ဘို့ရန်မြို့မှာရှိတဲ့ ထင်းရှူးစံအိမ်ကနေ ထွက်ပြေးလာတာပါ”

ဘွားဘွား ချိုယင်က လှူဟူထိုက်အား ခပ်စူးစူး ကြည့် လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးလာတာလဲ”

“ဒီအကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောမှ ဖြစ်မယ်ဘူးဘူး။”

“ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောမှဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ မင်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပေါ့။”

လှူဟူထိုက်ကလည်း ချောင်းရှင်းဟန် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စကားစ၏။

“အလယ်ပိုင်းသိုင်းလောကမှာ ထင်းရှူးစံအိမ်ဟာ ကောင်းသတင်းနဲ့ ကျော်ကြားပါတယ်။ ထင်းရှူးစံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်ဟာ ဆရာကြီး မိုးကြိုးလက်ဝါး လိုပါချင်းပါ။”

“ဪ... လိုပါချင်းက ထင်းရှူးစံအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်နေပြီတိုး။ သူက မင်းရဲ့ အဖေလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အဖေရင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မွေးစားအဖေပါ။ ပြီးတော့- ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာ သင်ပေးတဲ့ ဆရာလဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့နေ့က ဆရာက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လက်တွေ့ သင်ပေးနေတုံး။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိတဲ့လူကလုပ်ကြံတာကို ခံလိုက်ရပါတယ်။”

လှူဟူထိုက်က ထင်းရှူးစံအိမ်တွင် သူ၏ ဆရာလုပ်ကြံခံရပုံ၊ ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုများက သူ့ကို တရားခံဟုထင်ပုံ၊ ထို့အတွက်

သူ ထွက်ပြေးခဲ့ပုံ၊ ရေစီးအတိုင်း မျောလာခဲ့ပုံနှင့် စွမ်းစွမ်း၏ ကယ်တင်ခံရပုံတို့ကို စီကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။

“နေဦး... မင်းပြောသွားတဲ့အထဲမှာ ဖိတ်စာဆိုတာ ပါတယ်။ အဲဒီ ဖိတ်စာက ဘာဖိတ်စာလဲ။”

“ပန်းပွင့်ဖိတ်စာပါ။”

ဘူးဘူးချီယင်၏ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက် တုန်သွားသည်။

“ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ... ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် သူ...သူ မသေသေးဘူးပေါ့။ သူ သိုင်းလောကထဲဝင်ပြီး လှုပ်ရှားလာပြန်ပြီပေါ့။”

*

“သမီး ရွာကို မပြန်တော့ဘူး ဘာဘ....”

“ရွာကိုမပြန်ဘဲ သမီးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ....”

“နယ်လှည့်ပြီး ရန်သူကိုရှာမယ်။ လျှို့ဝှက်ထိုက်က ဖေဖေကို သတ်တဲ့လူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ သူ မဟုတ်ရင်လဲ လူသတ်သမား ကိုတော့ သူ မြင်လိုက်မှာပဲ။ ပထမဆုံး သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာဖွေ လိုတယ်”

ငမ့်စုချီက စိတ် ထက်သန်နေပုံရသော ရှောင်ရီဖုန်းအား ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သမီးသဘောပါပဲ။ သွားချင်ရာကိုသွားပါ။ ဘာ သမီး နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ နယ်တကာ လှည့် သွားနေရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် သမီး”

“သမီးနဲ့ဘာ နယ်လှည့်ပြီး မျက်လှည့်ပြစားတဲ့မြေးအတိုး အဖြစ် ဟန်ဆောင်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်.... ကောင်းတယ်။ အဲဒါမှ လူတွေက ဘာ တို့ကို သိသယမဖြစ်မှာ”

“သမီး ဒီအဝတ်အစားတွေကိုလဲလိုက်လို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီအဝတ်အစား ဝတ်ပြီး မျက်လှည့်ပြရင်တော့”

အခန်း (၅)

ရှောင်ရီဖုန်းနှင့် ဝတ်စုံစိမ်းအတိုးအို့ ငမ့်စုချီတို့သည် လှိုရန် မြို့မှထွက်ခဲ့ပြီး အနီးဆုံးမြို့ဖြစ်သော ကျန်းနန်မြို့သို့သွားသည့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဘာဘို့ တစ်ခါတည်း ရွာကိုပြန်ကြရင်ကောင်းမယ်သမီး၊ ရွာကိုရောက်မှ သတင်းစုံစမ်းပြီး လူသတ်သမားကို ရွာကြတာ ပေါ့”

ငမ့်စုချီ၏ စကားကိုကြားသည်နှင့် ရှောင်ရီဖုန်းကလက်မခံ နိုင်ဟန် ခေါင်းခါပြသည်။

လူတွေက တစ်မျိုးထင်ကြလိမ့်မယ်။ နိမိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး မျက်လှည့်ပွဲကို လာကြည့်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ရှောင်ရီဖုန်းက သူဝတ်ထားသည့် ဝမ်းနည်းခြင်း အထိမ်းအမှတ် အဝတ်အစားကိုပြပြီး ပြောသည်။ ဝမ်စုချီက ခေါင်းဆတ်ခါလိုက်ပြီး.....

“အနက်ရောင် ပိတ်စလေးတစ်ခုကို ကိုယ်မှာ ဆောင်ထားပေါ့။ ဆံပင်ကို ကြိုးအနက်နဲ့ချည်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ လုံပါချင်းက သူ့ကိုသတ်တဲ့ တရားခံရှာနေတဲ့သမီးကို ကျေနပ်မှာပါ”

ရှောင်ရီဖုန်းတို့သည် တိုင်ပင်စကားပြောလျက် လျှောက်ခဲရင်း၊ တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။

တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေသံကို ကြားရသည်။

မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံ၊ ဓားချင်းထိသံတို့ကို ကြားရသဖြင့် ရှောင်ရီဖုန်းနှင့် ဝမ်စုချီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“တိုက်ပွဲဖြစ်နေတယ် ဘာ”

“အေး.... ဘာတို့ သွားကြည့်ကြရအောင်၊ ဘာဖြစ်နေတာပဲတွေတွေ၊ ဘာအခွင့်မပြုရင် ဝင်မစွက်ပါနဲ့နော် သမီး”

“စိတ်ချပါ ဘာ”

သူတို့နှစ်ယောက် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေရာသို့ ပြေးထွက်သည်။ တိုက်ပွဲဖြစ်နေရာအနီးသို့အရောက်တွင် သစ်ပင်အကွယ်များတွင် ပုန်းကွယ်လျက် တိုက်ပွဲကို ကြည့်၏။

တိုက်ပွဲမှာ တစ်ဖက်သတ် ဆန်ယွန်းလှသည်။ အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ် ငါးယောက်က ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အနီရောင်ဝတ်ငါးယောက်သည် မျက်နှာတစ်ပိုင်းကို အနီရောင်ပိတ်စဖြင့် ပုံးကွယ်ထားပြီး၊ အဖြူရောင်ဝတ်လူရွယ်အား ရက်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခိုက်နေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်က ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ခုခံနေသော်လည်း ကြာလျှင် လက်ရည်ကျလာပြီး၊ အရှုံးပေးရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

“ဘာ”

“သမီး.... ဝင်စွက်တော့မလို့လား”

“တစ်ယောက်နဲ့ အများ တိုက်ခိုက်နေတော့ နည်းနည်းမှ မတရားဘူး။ သမီး ဝင်ကူချင်တယ်”

ဝမ်းစုချီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ ရှောင်ရီဖုန်း အား ပြုံးပြလိုက်ပြုံး-

“ဝံ့လူတွေကို သမီး တစ်ယောက်နဲ့ လုံလောက်ပါတယ်၊ ဝင်ကူချင် ကူပါ”

ဝမ်းစုချီ၏ ခွင့်ပြုစကားကြောင့် ရှောင်ရီဖုန်း နေရာမှခွာ သည်။ သစ်ပင်အောက်မှ ထွက်၍ တိုက်ပွဲဖြစ်နေရာ အနီးသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

“ဟိတ်.... ဘာဖြစ်လို့ လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်နေ တာလဲ”

ရှောင်ရီဖုန်းက အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး၊ အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ် တစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက်က အနီရောင် ဝတ်စုံနှင့်လူပေါ်သို့ ကျသွား၏။ ဝုန်းခဲမြည်သံနှင့်အတူ အနီ ရောင် ဝတ်စုံရှင် ခွေကျသွား၏။

“ဟေ့.... လူခွဲစမ်း”

ဝတ်စုံနီများ၏ခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထို အမိန့်ကြောင့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို ဝိုင်းတိုက်နေသည့်လူ လေးယောက်အနက်မှ နှစ်ယောက်သည် ရှောင်ရီဖုန်းတက်သို့ လှည့်တိုက်၏။

ရှောင်ရီဖုန်းက ထိုသူနှစ်ယောက်ကို အခွင့်အရေးမပေးဘဲ တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်သည်။

ဝတ်စုံနီတို့သည် သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ရှောင်ရီဖုန်း၏ သိုင်းစွမ်းအား မြင့်မားနေသဖြင့် အလူးအလိမ့် ခံနေရ၏။

ရှောင်ရီဖုန်းသည် ဝတ်စုံနီနှစ်ယောက် စိတ်ထွေပြားသွား စေရန်၊ အခွင့်အရေးမပေးဘဲ အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လာ သည်။

သူ တိုက်ကွက်များသည် ရှောင်လင်ကျောင်းမှ အထွတ် အမြတ် သိုင်းကွယ်၊ ဝူထန်းဂိုဏ်း၏ သိုင်းကွယ်၊ ဝါဆန်းဂိုဏ်း ၏ သိုင်းကွယ် စသဖြင့် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ၏ တိုက်ကွက်များကို အသုံးပြုသည်။

ရှောင်ရီဖုန်း ဝတ်စုံနီများကို တိုက်ခိုက်နေစဉ်၊ အဖြူရောင် ဝတ်စုံနှင့် လူကလည်း ကျန်ဝတ်စုံနီနှစ်ယောက်ကို အကွက်ကျ ကျ တိုက်ခိုက်နေသည်။

သိုင်းကွက်တစ်ရာခန့် တိုက်ခိုက်ပြီးချိန်တွင် ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲ မည်သွားသံ ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံကြားရပြီးနောက် ဝတ်စုံနီ လေးယောက် မြေပြင်ပေါ် ခူးညွတ်ကျသွားသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြေပြင်ပေါ် လဲကျနေသည့် ဝတ်စုံနီ ကိုလည်း ရှင်းလင်းလိုက်လေ၏။

*

ဝတ်စုံနီငါးယောက်၏ အလောင်းများ တောအုပ်ထဲတွင် ပြန်ကျနေသည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ်ထားသည့်လူရွယ်က အလောင်းများကိုကြည့် နေရင်းမှ ဘေးဘီဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“အကွယ်ကနေ ကူညီတဲ့ မိတ်ဆွေ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပါ ခင်ဗျား”

တောအုပ်ထဲမှ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလိုက်သံပေါ်လာ ပြီးနောက်၊ ဝတ်စုံစိမ်းဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝမ်စုချီ တိုက်ပွဲဖြစ် ပွားခဲ့သည့် နေရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဘဘက သူတို့ကို လက်နက်ပုန်းနှံ့ပစ်လိုက်တယ် မဟုတ် လား”

“သမီးတို့ လူငယ်တွေရဲ့ လက်မှာ သွေးမစွန်းစေချင်လို့ ဘဘက ရှင်းပစ်လိုက်တာပါ”

ဝမ်စုချီသည် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောရင်း၊ ဝတ်စုံဖြူ ဝတ်ထားသည့် လူရွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လူရွယ်က ဝမ်စုချီအား လက်နှစ်ဘက်ကို ဆုပ်၍ ဂါရဝ ပြုပြီး....

“ကျွန်တော် ဖုယုံကျင်းက ဘဘနဲ့ ဟောဒီက ညီမတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘဘတို့ ဝင်ပြီး မကူညီရင် ကျွန်တော် သူတို့လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးရမှာ သေချာပါတယ်”

“ဟား....ဟား....ဟား။ မင်းက သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီကောင်တွေက မင်းကို ဒုက္ခမပေးနိုင်

ပါဘူး။ မင်းနဲ့ သူတို့နဲ့ ဘာရန်ငြိုးရှိလို့ အခုလို တိုက်ခိုက် နေရတာလဲ”

ဖုယုံကျင်းက လဲကျသေဆုံးနေသော ဝတ်စုံနီများကို တစ် ချက် ကြည့်သည်။ ပြီး- ဝမ်စုချီဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“သူတို့က ကျွန်တော်ကို ရန်ငြိုးရှိလို့ တိုက်ခိုက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တမင်သက်သက်ရန်စတိုက်ခိုက်တာပါ။ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ပေမယ့် သူတို့ အကြောင်းကိုတော့ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူတို့ဟာ ခုစာလော သိုင်းလောက ထဲမှာ ထကြွလှုပ်ရှားလာတဲ့ ကြယ်တာရာအဖွဲ့က လူတွေပါ။ သူတို့အဖွဲ့ဟာ အနီရောင်ကြယ်တာရာ၊ အပြာရောင်ကြယ်တာရာ၊ အစိမ်းရောင်ကြယ်တာရာ၊ ခရမ်းရောင်ကြယ်တာရာဆိုပြီး အဖွဲ့ခွဲ လေးခုရှိတဲ့အထဲက ဒီလူတွေဟာ အနီရောင်ကြယ်တာရာအဖွဲ့ သားတွေပါ”

“ကြယ်တာရာအဖွဲ့ဟာ သိုင်းလောကထဲကို ဝင်လေ့မရှိပါ ဘူး။ သူတို့ဟာသူတို့ သီးသီးသန့်သန့်ပဲ နေလေ့ရှိပါတယ်။ သိုင်း လောကထဲ တိုက်ပွဲတွေကို ကြယ်တာရာအဖွဲ့က ရှောင်လေ့ရှိ တယ်လို့ ဘာကြားဖူးထားတယ်။ အခုတော့ သူတို့က သိုင်း လောကသား တစ်ယောက်ကို ရန်ပြုတိုက်ခိုက်တာ တော်တော် ဆန်းနေတယ်”

“အခု ကြယ်တာရာအဖွဲ့ဟာ အရင်တုန်းကနဲ့ မတူတော့ ပါဘူး။ သူတို့က သိုင်းလောကရဲ့ အရေးကိစ္စမှန်သမျှမှာ ဝင် ပါလေ့ ရှိတယ်။ သိုင်းသမား အတော်များများ ကြယ်တာရာ အဖွဲ့ကြောင့် သေဆုံးသွားကြရတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ သိုင်း လောကထဲမှာ သတင်းတောင် နှံ့နေပါပြီ”

“သူတို့က ဘာလည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလို လုပ်နေကြတာလဲ”

“သိုင်းလောကကို ဗိုလ်ကျစိုးမိုးဖို့ ကလဲ့ပြီး၊ အခြားဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သိုင်းအဖွဲ့အစည်းအတော်များများဟာ သူတို့ရဲ့ လက်အောက်ခံတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ”

ဝမ်စုချီက ဖုယုံကျင်း၏စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းမှာ သူ့ဖခင် သေဆုံးရခြင်းသည် ကြယ်တာရာ အဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်နေမည်လားဟု တွေးနေ၏။

“ကြယ်တာရာအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကို ကြယ်တာရာသခင် လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ ကြယ်တာရာသခင်ဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်မှ မသိကြပါ ဘူး”

“မင်းက သူတို့အကြောင်း တော်တော်လေး သိတာပဲကိုး။ အဲဒီလို သိနေတဲ့အတွက် သူတို့က မင်း ကို အနှောင့်အယှက် ပေးတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကဲ.... ဘာတို့ ဒီနေရာက မြန်မြန်ခွာကျမှဖြစ်မယ်။ မင်းက အခု ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ကျဉ်းနန်းမြို့ကို သွားမလို့ပါ။ ဘာရည်ရွယ်ချက် မှရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သိုင်းလောကထဲ ဗဟုသုတရအောင် လှည့်ကြည့်တာပါ”

“ဘာတို့ကလဲ ကျဉ်းနန်းမြို့ကို သွားကြမှာပဲ။ ခရီးကြိုနေ တော့ အတူတူသွားကြတာပေါ့။ ဘာတို့ တူဝရီးက နယ်လှည့် မျက်လှည့်သမားတွေပါ။ သိုင်းဆရာကြီး မိုးကြိုးလက်ဝါး လုံပါ ချင်းရဲ့ အသုဘအခန်းအနားကို ရောက်ဖူးချင်တာနဲ့ အခုလို လူလူသူသူဝတ်စားပြီး သွားခဲ့ကြတာ။ ဘာနာမည်က ဝမ်စု ချင်၊ သူက ရှောင်ရီဖုန်းပါ”

ဖုယုံကျင်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့နာမည်ကို ကျွန်တော် မှတ်တားပါမယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဘာတို့ မျက်လှည့်ပြတဲ့အခါ ကျွန်တော် လိုက်ပါ ရစေ။ ကျွန်တော်ပါလာလို့ ဘာတို့အတွက် အနှောင့်အယှက်

မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ဘာတို့ကို ကူညီ ပါမယ်”

ဝမ်စုချီက ဖုယုံကျင်းအား အဖြေမပေးသေးဘဲ၊ ရှောင်ရီ ဖုန်း ဘက်သို့လှည့်ပြီး၊ သဘောတူညီချက် တောင်းခံဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းက ယောက်ျားပီသခန့်ငြားသော ဖုယုံကျင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

“အေး....မင်းလိုက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ တစ် ခုတော့ရှိတယ်။ ဘာတို့က အရပ်တကာ လှည့်နေတော့၊ တစ် နေရာရာမှာ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး။ ဘာတို့နဲ့ လိုက်ရင်၊ မင်း နယ်စုံမှာတော့ အမှန်ပဲ”

*

၅၅

(၁၃၃၀) ဝေ မိန့်မှန်း

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

ဤစာ ဝေ မိန့်မှန်း မှတ်တမ်း အကျဉ်းချုပ် အကျဉ်းချုပ်

အခန်း (၆)

သာယာတောင်ကုန်းသို့ ရောက်သည့်ညမှာပင် ဖြင်းထန်သော အအေးဒဏ်ကို ခံခဲ့ရပြီး၊ ရေထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ မျောပါခဲ့သည့် အဖြစ်များကြောင့် ပင်ပန်းပြီး အဖျားဝင်လာသည်။

သို့သော် လျှူဟူထိုက်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဖျားလို့ဖျားမှန်း မသိ၊ ညအိပ်ရာမဝင်ခင် အတွင်းအား လေ ကျင့်သည်။ ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်၏။

အိပ်ပျော်နေစဉ်အတွင်း လျှူဟူထိုက်၏ ကိုယ်ပူရှိန် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည်။

အဖျားကြောင့် သူ့နှုတ်မှ ညည်းသံ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာသည်။

ထိုညည်းသံကြောင့်ပင် ဘွားဘွား ချီယင်နှင့် စွမ်းစွမ်းတို့ သူ့အခန်းသို့ ရောက်လာကြ၏။

ဘွားဘွားချီယင်က ညည်းညူနေသော လှူဟူထိုက်၏ ကိုယ်ကို စမ်းကြည့်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ခြစ်ခြစ်တောက်မှု ပူနေသဖြင့် မျက်လုံးပြူး သွား၏။

သူက နဖူးပြင်ပေါ်လက်တင်ပြီး စမ်းနေရာမှ လှူဟူထိုက် ၏ သွေးကြောကို စမ်းပြန်သည်။

“ဟင်”

ဘွားဘွားချီယင် သွေးစမ်းနေရင်း၊ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူး သွားသည်။

သူက တစ်စုံတရာကို သိလိုစိတ် ပြင်းပြလာဟန်ဖြင့် လှူဟူ ထိုက်အား အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် သွေးစမ်း၏။

နောက်ဆုံးတွင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး၊ ခေါင်းကို ခပ်သာသာ ခါသည်။

“အစ်ကိုကြီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဘွားဘွား”

ဘွားဘွားချီယင်က လှူဟူထိုက်အား စမ်းသပ်ကြည့်ရှုနေရာ မှ စွမ်းစွမ်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“နင်...သူ့ကိုကယ်ပြီးတော့၊ လွှေးကြော ပွင့်ပေးခဲ့သလား စွမ်းစွမ်း...”

စွမ်းစွမ်းက အပြစ်တစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသူပမာ ပလုံမလဲ ဖြစ်ဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစ်ကိုကြီးတစ်ကိုယ်လုံး ပူတဲ့နေရာက မီးလို့ပူပြီး၊ အေး တဲ့ နေရာက ရေခဲတုံးလို အေးနေလို့ သူ့ သွေးကြောတွေကို ပွင့်ပြီး ပြုပြင်ပေးခဲ့တယ် ဘွားဘွား”

စွမ်းစွမ်း၏ စကားကိုအကြားတွင် ဘွားဘွားချီယင် သက် ပြင်း ချပြီး၊ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ နင် အဲဒီလို လုပ်မပေးခဲ့ရင်၊ သူ့ကိုယ် ထဲက အပူအားနဲ့ အအေးအားတိုက်ခိုက်ပြီး၊ ကိုယ်တစ်ခြမ်း သေသွားနိုင်တယ်”

“အခု အစ်ကိုကြီး အဲသလို မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား ဘွား ဘွား”

“အေး...မပြင်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဝေဒနာကို ရက် အတော်ကြာကြာတော့ ကုရလိမ့်မယ်။ သူက အအေးထဲမှာထိုင် ပြီး၊ အပူအတိုင်းအား လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ်။ ဒါမျိုးက သိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကေန္တ သူထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာဟာ သိပ်အေးတဲ့ နေရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဘွားဘွားချီယင်က ရှင်းပြ ပြောဆိုနေစဉ်၊ လျှူဟူထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တုန်လာ၏။

စွမ်းစွမ်းက လျှူဟူထိုက်ကို ကြည့်ပြီး၊ မျက်စိမျက်နှာ ပျက် သွားသည်။

“ဘွားဘွား”

“ဘာလဲ စွမ်းစွမ်း”

“ဘွားဘွား၊ အစ်ကိုကြီးကို ဆေးမကုပေးတော့ဘူးလား။ အခု အစ်ကိုကြီး အကြောဆွဲသလို ဖြစ်နေပြီ”

“အချိန်ကျရင် ဘွားဘွား သူ့ကို ဆေးကုပေးပါမယ်။ မပူ ပါနဲ့ စွမ်းစွမ်း၊ နင် ဒီမှာထိုင်နေ၊ အခု တစ်ချက် တစ်ချက် တုန်နေတာက သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်နဲ့ အကြာကြီး တုန်လာရင် ငါ့ကိုလာခေါ်၊ ငါ ဆေးများ စပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဘွားဘွားချီယင်က စွမ်းစွမ်းကို မှာကြားပြီး၊ အခန်းအပြင် သို့ ထွက်သည်။

ပြီးသည့်နောက် အိမ်နောက်ပေးခန်းသို့ဝင်ပြီး၊ ရှားပါး သော ဆေးဥ၊ ဆေးမြစ်ကို အိုးတစ်လုံးတွင်ထည့်ပြီး ချက်သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် ဆေးအိုးမှ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထလာပြီး၊ မွှေးကြိုင်သင်းယုံ့သော ရနံ့တစ်မျိုး ပျံ့လွင့်လာ၏။

ဘွားဘွားချီယင်က တစ်ခဏအကြာတွင် ဆေးအိုးကို မီးဖို ပေါ်မှ ချသည်။ အိုးထဲမှ နီညိုညို ဆေးရည်များကို ခွက်တစ်ခွက် ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ဘွားဘွား...ဘွားဘွား”

အိမ်ရှေ့ခန်းမှ စွမ်းစွမ်း၏ အသံကို ကြားရသည်။ ဘွားဘွား ချီယင်က ဆေးခွက်ကိုကိုင်ပြီး၊ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် လှဲအိပ်နေလျက်ရှိသည့် လျှူဟူထိုက် တစ် ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ်နှင့် အဆက်မပြတ် တုန်နေသည်။

ဘွားဘွားချီယင်က သူ့အင်္ကျီထဲမှ ဆေးဘူးတစ်ဘူးကို ထုတ် သည်။ ဆေးဘူးထဲမှ ရှေ့ရောင် ဆေးလုံး တစ်လုံးကို ထုတ်ပြီး၊ လျှူဟူထိုက်အား ခွဲလိုက်၏။

ပြီး.... အပူလျော့နေပြီဖြစ်သော ခွက်နှင့် ထည့်ထားသည့် ဆေးရည်ကို တိုက်လိုက်သည်။

ဆေးတိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျှူဟူထိုက်၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ သွေးကြောများကို လျင်မြန်စွာ ပြုပြင်ဖိနှိပ်ပေးနေသည်။

အချိန်က တဖြည်းဖြည်းကုန်လာ၏။ လင်းကြွက်တုန်ခါနီး အချိန်တွင် လျှူဟူထိုက်မှာ အတုန်ရပ်သွားသည်။ ထိုအခါ ဘွားဘွားချီယင်က ပြုံးလိုက်သည်။

ဆေးဘူးထဲမှ အနီရောင် ဆေးလုံးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး၊ လျှူဟူထိုက်အား တိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

နှစ်ရက်လုံးလုံး အပြင်းအထန် ဖျားနေပြီးနောက် တတိယနေ့တွင် လျှူဟူထိုက်၏ အခြေအနေကောင်းလာသည်။

စွမ်းစွမ်းသည် အချိန်ရှိသရွေ့ လျှူဟူထိုက်၏ အနီးမှာသာ

ထိုင်နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် လျှူဟူထိုက် ကိုယ်အပူကျပြီး သတိရလာသောအခါ သူက ပထမဆုံး သိလိုက်၏။

“ဘွားဘွား။ အစ်ကိုကြီး သတိရလာပြီ”

ဆေးကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်နေသောဘွားဘွားချီယင်က လျှူဟူထိုက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“လျှူဟူထိုက်၏ မျက်လုံးအစုံ ပွင့်နေပြီ။ မျက်နှာပြင်မှာ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်ကို မြင်သဖြင့် နေရာမှထလာသည်။

ပထမဆုံး လျှူဟူထိုက်ကို သွေးစမ်းသည်။

ပြီးလျှင် အသင့် ပြင်ဆင်ပြီးချထားသော ဆေးရည် ဓာတ်ငွေ့အပ်လေးများကို လျှူဟူထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့ရှိ သွေးကြောများကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

သွေးသွယ်ပျော့ပြောင်းသော အပ်ကလေးများသည် လျှူဟူထိုက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း အနှံ့အပြားတွင် စိုက်ဝင်နေ၏။

“ငြိမ်ငြိမ်လေး ခဏနေလိုက်ပါလူလေး။ ဒီတစ်ဆင့် ကုသပြီးရင်၊ မင်းရဲ့ အခြေအနေ ကောင်းပါပြီ။ မင်းဟာ အင်မတန်ခါးဝါးတဲ့ အအေးအဆိပ်သင့်ဝေဒနာဒဏ်က လွတ်ပါပြီ”

ဘွားဘွားချီယင်က အပ်စိုက်ထားသဖြင့် ငြိမ်နေသော လျှူ
ဟူထိုက်အား ဆေးလုံးတစ်လုံး ခွဲ လိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ခွဲ သည့်ဆေးမှာ ငွေရောင်တောက်ပနေသော
ဆေးလုံးပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းကို ဘွားဘွား ရှေ့ဆေး၊ ငွေဆေးနဲ့ ပတ္တမြားဆေး
သုံးမျိုးကို တိုက်ထားပြီးပြီ။ မင်းရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ အဖေး
ဓာတ်တွေကို အားအဖြစ် ပြောင်းလဲအောင် ပြုပြင်ပေးပြီးပြီ။
စိုက်ထားတဲ့ အပ်တွေကို နှုတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မင်း၊
အတွင်းအားလေ့ကျင့်ပါ။ ထူးခြားမှုတစ်ခုကို မင်း တွေ့ရပါ
လိမ့်မယ်”

ဘွားဘွားချီယင်က လျှူဟူထိုက်အား အပ်စိုက်လျက်သား
ထားခဲ့ပြီး၊ ဖတ်လက်စ ဆေးကျမ်းကို ပြန်ဖတ်သည်။ ဘွားဘွား
ချီယင် အနားမှ ခွာသွားသည်နှင့် စွမ်းစွမ်းက လျှူဟူထိုက်
ဘေးသို့ ရောက်လာ၏။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့ အခု စကားပြောလို့ ရပြီလား ဘွားဘွား”

“သူပြောချင်ရင် ပြောလို့ ရပါတယ်”

ဘွားဘွား ချီယင်၏ စကားကို ကြားသည်နှင့် စွမ်းစွမ်းက
လျှူဟူထိုက်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဘွားဘွားပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး၊
စကားပြောချင်ရင် ပြောပါတဲ့”

လျှူဟူထိုက်က ဘာစကားပြောရမှန်းမသိသဖြင့် စွမ်းစွမ်း
အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

စွမ်းစွမ်းက လျှူဟူထိုက်၏ နဖူးပြင်တွင် သီးစို့လာသော
ခွေ့များကို အသာအယာသုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သုံးရက်လုံးလုံး ဖျားနေတာ ထမင်းဆာမှာ
ပေါ့နော်”

“ဆာတာပေါ့ညီမလေး။ ဒီအပ်တွေဖြုတ်ပြီးရင် ညီမလေး
က အစ်ကိုကြီးကို ထမင်းကျွေးမယ် မဟုတ်လား”

စွမ်းစွမ်းက ချက်ချင်း မဖြေဘဲ၊ ဘွားဘွား ချီယင်အား
တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘွားဘွားက အစ်ကိုကြီးကို ချက်ချင်း ထမင်းမကျွေးရ
ဘူးတဲ့။ ပထမဆုံး ကြက်သားအရည် တိုက်ရမယ်။ နောက်မှ
ဆံပြုတ်တိုက်ရမယ်လို့ ပြောတယ်”

ကလေးဟန်မပျောက်သေးသည့် စွမ်းစွမ်းကိုကြည့်ပြီး၊ လျှူ
ဟူထိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါလဲ ကောင်းတာပဲ။ ညီမလေး ပြောတာနဲ့ အစ်ကိုကြီး ဆာလာပြီ”

“ဆာလာရင် စားရမှာပေါ့။ ဘူးဘူး အစ်ကိုကြီးအတွက် စားစရာ ပြင်ရမလား”

ဘူးဘူးချီယင်က ဖတ်လက်စ ဆေးကျမ်းစာအုပ်ကိုချပြီး နေရာမှထသည်။ လှူဟူထိုက်၏ အခြေအနေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း....

“စားစရာသွားပြင်တော့ စွမ်းစွမ်း၊ အခု သူ့ကိုယ်ပေါ်က အပ်တော့ကို ပြုတ်တော့မယ်”

ဘူးဘူးချီယင်က လှူဟူထိုက် အနီးတွင် လာရပ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားတွင် စိုက်ထားသည့် အပ်များကို နှုတ်သည်။

အပ်တစ်ချောင်းနှုတ်လိုက်တိုင်း လှူဟူထိုက်ရင်မှာ ဟာခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားတတ်၏။ အပ်အကွင်းများ ကုန်သွားသောအခါ သူ့ ရင်တစ်ပြင်လုံး ရှင်းလင်းသွားတော့သည်။

အပ်များ နှုတ်ပြီးချိန်မှာပင် စွမ်းစွမ်းက အာရုံစာထောင်းထောင်းထနေသည့် ကြက်ပြုတ်ရည်ပန်းကန် ကိုင်လာသည်။

“ဒီကြက်ပြုတ်ရည်သောက်လိုက်ရင် အစ်ကိုကြီး ချက်ချင်း အားရှိသွားမယ်”

စွမ်းစွမ်းက ကြက်ပြုတ်ရည်ပန်းကန်ကို လှူဟူထိုက်၏အနီးတွင် ချလိုက်သည်။ ပြီး သူ့ပါ အနားမှာ ခင်ထိုင်၏။

“သောက်လေ.... အစ်ကိုကြီး”

“သောက်ပါ့မယ် ညီမလေး”

“အစ်ကိုကြီးကလဲ မြန်မြန်သောက်မှ မြန်မြန်အားရှိလာမှာပေါ့။ ဒါမှ ညီမနဲ့အတူ ဆော့လို့ရမှာ”

လှူဟူထိုက်က စွမ်းစွမ်း၏ ခေါင်းကို ချစ်စမ်းဟန်ဖြင့် အသာအယာ ပုတ်လိုက်သည်။ စွမ်းစွမ်းက လှူဟူထိုက်ကို ကြည့်ပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်၏။

ဘေးမှနေ၍ လှူဟူထိုက်တို့၏ အခြေအနေကို ကြည့်နေသော ဘူးဘူးချီယင်က သီးယာဇဉ်တွယ်စပြုနေသည့် လှူဟူထိုက်နှင့် စွမ်းစွမ်းတို့အား ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

*

အခန်း(၇)

အရောင်အဆင်း မပေါ်တော့လောက်အောင် ဟောင်းနွမ်း
နေသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသူ သုံးယောက်
ကျဉ်းနန်း မြို့လယ်ခေါင်ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် မျက်လှည့်ပြနေ
သည်။

မျက်လှည့်ပြနေသောသူများမှာ မြေးအဘိုး သုံးယောက်
အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားကြသော ဝမ်စုချီ၊ ရှောင်ရီဖုန်းနှင့် မုယုံ
ကျင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။

ဝမ်စုချီအနီးတွင် ဈေးသွား ဈေးလာများ ဝိုင်းရံနေသည်။

မင်းစာပေ

ဝမ်စုချီက သူတတ်ကျွမ်းထားသည့် မျက်လှည့်ပညာကို အသုံးပြုပြီး ပရိသတ်အား ပြောဖျော်နေသည်။

မုယုံကျင်းက ဝမ်စုချီ မျက်လှည့်ပြနေသည့် အကြောင်းအရာများကို အာပေါင်အာရင်း သန်သန်ဖြင့် ရှင်းပြနေ၏။

ရှောင်ရီဖုန်းသည် ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံပြီး မျက်လှည့်ပွဲကြည့်နေသော ပရိသတ်ကို အကဲခတ်သည်။ ပရိသတ်ထံမှ သူတို့အဓိက တွေ့လိုသော လျှူဟူထိုက်ကို ရှာသည်။

ပရိသတ်ကြားထဲသို့ ကြည့်ရင်း၊ သူတို့၏ လုပ်ဆောင်ချက်များသည် အရာထင်လောက်သည့် လုပ်ဆောင်ချက်များ မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားမိလာ၏။

သူသည် လျှူဟူထိုက်အား တွေ့မှူးသော်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး သိခြင်းမရှိ။ လူကြားထဲတွင် လျှူဟူထိုက်အား တွေ့လျှင် မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိလိမ့်မည်။

လျှူဟူထိုက်မှာ အန္တရာယ်ကြားမှ တိမ်းရှောင်နေသူဖြစ်၍ သူ့ ပင်ကိုယ်ရုပ်ရည်နှင့် လူကြားထဲသို့ ထွက်ချင်မှ ထွက်လိမ့်မည်။

မမှတ်မိအောင် ရုပ်ဖျက်ပြီးမှ သွားလာ လှုပ်ရှားနေမှာ သေချာသည်။

ရှုပ်ဖျက်ထားမည့် လူတစ်ယောက်ကို ရှောင်ရီဖုန်းအနေနှင့် များပြားလှသော လူတွေ့ကြားထဲ၌ ရှာရန် မလွယ်ကူပါ။

သူ့မှာ လျှူဟူထိုက်က သူ့ကိုမြင်ပြီး မှတ်မိသွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေရ၏။

ဝမ်စုချီက မျက်လှည့်ဆက်ပြနေသည်။ မုယုံကျင်းမှာ မျက်လှည့်ပွဲ ကြည့်နေသူများထံမှ အလှူငွေ လိုက်လံပေး ဝက်ခံနေ၏။

ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခွက်သဖွယ်အသုံးပြုပြီး၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ ရှေ့တွင် လှည့်လည် ထိုးခံ၏။

ပရိသတ်များက ဦးထုပ်ထဲသို့ ငွေစများ ပစ်ပစ်ထည့်ပေးကြသည်။

မုယုံကျင်းက ဦးထုပ်ကိုလှုပ်ပြီး၊ နေရာရွှေ့သည်။ ငွေစများ အချင်းချင်းထိခတ်သံ တချင်ချင်နှင့် ပေါ်ထွက်နေ၏။

မုယုံကျင်း လှည့်ပတ်နေဆဲမှာပင် ဝမ်စုချီက မျက်လှည့်ပွဲ သိမ်းပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။

ဝိုင်းရံကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်များ လူစုခွဲပြီး သွားလိုရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကွက်လပ်တွင် ဝမ်စုချီတို့သုံးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“မိအလုပ်က တကယ် လုပ်စားဖို့ တောင် ကောင်းနေပြီ၊
ဘာ”

လူရှင်းသွားချိန်တွင် မုယုံကျင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လူလေး”

“တစ်မနက်တည်း ငွေစ တစ်ရာငါးဆယ်လောက် ရတယ်၊
တော်တော်ကောင်းတဲ့ ဝင်ငွေ....”

ဝမ်စုချီက ရယ်ပြီး၊ မုယုံကျင်း၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

ပြီး.... စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ၊ တွေ့တွေ့ဝေဝေနှင့် ရပ်
နေသော ရှောင်ရီဖုန်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မျက်နှာမြင်ရုံနှင့် ရှောင်ရီဖုန်း တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဟု သိလိုက်
သည်။

ဝမ်စုချီက မုယုံကျင်းဘေးတွင် ရပ်နေရာမှ ရှေ့ထွက်ပြီး၊
ရှောင်ရီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“သမီး.... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်ရီဖုန်းသည် ရီဝေဝေနိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျဉ်း
နန်းမြို့ အရှေ့ဘက်တွင် တည်ရှိနေသော တောင်တန်းကြီးများ
ကို ငေးကြည့်ရင်း....

“အခုလိုပုံမျိုးနဲ့ တရားခံရှာနိုင်မယ် မထင်ဘူး ဘာ၊ အချိန်
တွေ ကုန်ပြီး၊ ပင်ပန်းရုံပဲ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ဝမ်စုချီက ရှောင်ရီဖုန်း၏ ပခုံးကို အညှာအယာ ကိုင်လိုက်
သည်။ နှစ်သိမ့်ဟန်ပြုံးလျက် ရှောင်ရီဖုန်းအား ကြည့်ပြီး....

“သမီးက သိပ်စိတ်စောနေတာကိုး၊ လူပျောက်ရှာတယ်၊
တစ်ခုခုကို စုံစမ်းတယ်ဆိုတာ စိတ်ရှည်ရတယ် သမီးရဲ့၊ ချက်
ချင်းကြီးတော့၊ သမီး လိုချင်တဲ့အဖြေကို ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ အခု
ဘာတို့ရဲ့ မျက်လှည့်ပွဲပြီးသွားပြီ၊ ဒီတော့ တစ်နေရာမှာ နား
နေရင်း စုံစမ်းလို့ ရနိုင်တာကို စုံစမ်းတာပေါ့”

“သမီးတို့ ဘယ်လိုစုံစမ်းရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလို့ မရဘူး
ဘာ”

“စဉ်းစားလို့ မရရင် မစဉ်းစားနဲ့ သမီး၊ စုံစမ်းစစ်ဆေးတဲ့
အလုပ်ကို သမီး ဘယ်တုန်းကမှ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ
တော့ ဒီအလုပ်ကို ဘယ်ကျွမ်းကျင်ပါ့မလဲ၊ ဘာတို့ လုပ်ရမယ့်
အလုပ်က စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ ထိုင်ရမယ်၊ လူများများရှိတဲ့

နေရာတွေကို သွားရမယ်၊ လူတွေ ကြားထဲမှာနေပြီး၊ သူတို့ ပြောတဲ့စကားတွေကို နားထောင်ရမယ်။ အဲဒီစကားတွေထဲက သတင်းရလာနိုင်တယ် သမီးရဲ့”

ဝမ်စုချီ၏ စကားကို နားထောင်ရင်း၊ ရှောင်ရီပုန်း၏ ခေါင်းထဲတွင် အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာ၏။

လမ်းစတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် သူက ခေါင်းကို အသာအယာ ညှိတ်လိုက်သည်။

“ဘာတို့ ဈေးပေါ်တဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုကို သွားကြမည်။ ဘာတို့ဟာ မျက်လှည့်သမားတွေဆိုတော့၊ အဲဒီ တည်းခိုခန်းမျိုးမှာ တည်းခိုလိုတယ်၊ ပြီးတော့ ဈေးနည်းတဲ့ တည်းခိုခန်းဆိုတာ လူစုံတတ်တယ်။ သူခိုး ဂျပိုးတွေ အလာများတယ်။ သတင်းစကားဆိုတာ အဲဒီလူတွေဆီက ပိုရတတ်တယ်”

“ဒီမြို့မှာ အဲဒီတည်းခိုခန်းမျိုး ရှိလို့ လား ဘာ”

“ရှိပါတယ်။ မယုံကျွင်းက အဲဒီ တည်းခိုခန်းမျိုးကို သူသိတယ်လို့ ပြောတယ်။ တစ်ခါက သူ စရိတ်စကပြတ်တော့၊ ခပ်စုတ်စုတ် ခပ်ချာချာ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းပူးတယ်တဲ့”

“ဒါဆိုရင်၊ အစ်ကိုကျွင်းသိတဲ့ တည်းခိုခန်းကို သွားကြတာပေါ့”

ဝမ်စုချီက မယုံကျွင်းအား အဲဒီတည်းခိုခန်းကို သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ တောင် ဂျိုး

ရိုး ၂၀၅၅၅

“မင်းပြောတဲ့ ဈေးအပေါ်ဆုံး တည်းခိုခန်းကို သွားမယ်နော်”

“ဟဲ့တဲ့ကဲ့၊ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ ဘာ”

မယုံကျွင်းက လူအစည်ကားဆုံးဖြစ်သော ဈေးဘက်သို့ ဦးကျော်ပြီး လျှောက်သည်။

ဝမ်စုချီနှင့် ရှောင်ရီပုန်းတို့က မယုံကျွင်း၏နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြ၏။

ကျဉ်းနန်းမြို့မှာ ထွက်ကုန် ပေါများပြီး အရောင်းအဝယ် ကောင်းသဖြင့် စည်စည်ကားကားရှိသည်။

ကုန်သည်များ၊ ပွဲစားများ၊ အရက်သမားများတို့ ရောင်းရေး ဝယ်တာ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းများအတွက် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။

သူခိုး၊ သူဝှက်၊ ဂျပိုး၊ တေလေများလည်း အခွင့်အရေးရှာရင်း လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။

မုယုံကျင်းသည် ဈေးအရှေ့ဘက် လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခု အတွင်းသို့ ဦးဆောင်ပြီးဝင်သည်။

ထိုလမ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ဟောင်းနွမ်း အိုမင်းနေသော အဆောက်အဦးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

အဆောက်အဦးမျက်နှာစာတွင် နဂါးမင်း တည်းခိုခန်းဆို သည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ချိတ်ထားလျက်တွေ့ရ၏။

*

အခန်းထဲတွင် ထွန်းထားသည့် ဖယောင်းတိုင်မီး အလင်း ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး လင်းနေ၏။

အခန်းထဲတွင် ရှောင်ရီဖုန်းတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။ သူက လေအလာတွင် ယိမ်းနွဲ့နေသော ဖယောင်းတိုင်မီးကို ငေးမောလျက် ကြည့်နေ၏။

ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်မှ လေပြင်းတစ်ချက် တိုးဝင် လာသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီး ဟုတ်ခနဲငြိမ်းသွား၏။ မီးလင်းနေခဲ့သော အခန်းအတွင်း၌ အမှောင်ထူက ရုတ်တရက် စိုးမိုးလာ၏။

ရှောင်ရီဖုန်းသည် နေရာမှမထဘဲ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။ အမှောင်ထဲတွင်ထိုင်ရင်း တွေးလက်စအတွေးကို ဆက်တွေး၏။

သူသည် ငယ်စဉ်က မိမိစုံ၊ ဘမစုံဘဝနှင့် နေခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

မိုးကြိုးလက်ဝါး လုံပါချင်းသည် သူ့ဖခင်အရင်းဖြစ်သော် လည်း၊ ဖခင်ဟု အမည်ခံခဲ့ခြင်းမရှိ။

မည်သူ့ကို ထားခဲ့မှန်းမသိသော ကတိစကား တစ်ခု^{ဖုန်း} အတွက် လုံပါချင်းသည် အိမ်ထောင်မရှိသူအဖြစ် နေခဲ့သည်။

ဇနီးမယားဖြစ်သူကို ရွာငယ်လေးတစ်ရွာတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ထားပြီး၊ တိတ်တဆိတ် လာရောက်တွေ့ဆုံလေ့ ရှိသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသည့် နောက်တွင်လည်း လုံပါ ချင်းသည် သမီးဖြစ်သူအား တိတ်တဆိတ်ပင် လာရောက်တွေ့ ဆုံလေ့ ရှိသည်။

လုံပါချင်းသည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် သူ့တွင် အိမ် ထောင် ရှိကြောင်း၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း၊ လူအသိမခံ

သော်လည်း ဇနီးသည်နှင့် သမီးဖြစ်သူကို အလွန်ချစ်ခင်သူဖြစ်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဝမ်းစုချီနှင့် နီးနီး ကပ်ကပ် နေခဲ့ရသည်။

ဝမ်းစုချီမှာ ရှောင်ရီဖုန်း၏ အကြီးဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အကြီးအရင်း၊ ဖခင်အရင်းကဲ့သို့ပင် ရှောင်ရီဖုန်းအား ချစ်ခင် အလိုလိုက်သည်။ ရှောင်ရီဖုန်း ဆန္ဒရှိသမျှကို ပုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိသည်။

သို့စုံ အေးချမ်းသောဘဝယွင် နေခဲ့ရသော်လည်း၊ ရှောင်ရီဖုန်းမှာ ဖခင်ငတ်နေခဲ့သည်။

ဖခင်နှင့်အတူနေလိုသော ဆန္ဒမှာ သူ့တစ်သက်လုံး တောင့်တခဲ့သည့် ဆန္ဒဖြစ်သဖြင့် သူသည် ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုမျိုးခံရလည် ဖြစ်စေ၊ ဖခင်ငတ်သော ဝေဒနာက ပျောက်မသွားပေ။

ရှောင်ရီဖုန်းသည် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

အမှောင်ထဲကွပ် ထိုင်နေရာမှ ထမည်အပြုတွင် တိုးသဲ့သော လှုပ်ရှားသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူသည် အလယ်ပိုင်း သိုင်းလောက၌ နာမည်တစ်လုံးနှင့် ထင်ရှားသော ဝမ်းစုချီ၏ တပည့်အရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်ပြီး၊ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူပီပီ ညင်သာသော လှုပ်ရှားသံဖြစ်သော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲကြားရသည်။

လှုပ်ရှားသံကြားကြားခြင်းပင် သူက ဖွင့်သားသည့် ဖြုတ်တင်းပေါက် အပြင်သို့ ရိပ်ခနဲ ခုန်ထွက်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် တည်းခိုခန်းအဆောက်အဦ အမိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

အဆောက်အဦ အမိုးပေါ်တွင် လူရိပ်တစ်ရိပ်ကိုတွေ့ရ၏။ ရှောင်ရီဖုန်းက ထိုလူရိပ်ရှိရာသို့ ပြေးဝင်ကာ၊ ရှောင်ရီဖုန်းပြေးလာသည်နှင့် ထိုသူ အခြားအဆောက်အဦတစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်ကူးလိုက်သည်။

“ဟိတ်.... မပြေးနဲ့”

ရှောင်ရီဖုန်း၏အသံ တိတ်ဆိတ်နေသောညချမ်းကို ထွင်းဖောက်ပြီး ပေါ်လာသည်။

ရှေ့မှလူရိပ်သည် အဆောက်အဦတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ခုန်ကူးပြီး ပြေး၏။ ရှောင်ရီဖုန်းက နောက်မှ ထပ်ချပ်မခွာ လိုက်သည်။

ရှေ့မှလူသည် ကိုယ်ဖော့လျက် ပြေးရင်း၊ မြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာသည်။

မြို့ပြင်ဘက်ကျကျတွင်ရှိသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း သို့ ခုန်ဝင်လိုက်၏။

ရှောင်ရီဖုန်းက ထပ်ချပ်မခွာပြေးလိုက်ရင်း ထိုခြံဝင်းအတွင်း သို့ လိုက်ပါ ခုန်ဝင်သည်။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်း၌ ကြီးမားသော အဆောက်အဦး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

အဆောက်အဦးမှာ ဟောင်း နွမ်း ကျိုး ပျက် နေ သော အဆောက်အဦးဖြစ်ပြီး မီးရောင် ကင်းမဲ့နေသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းသည် အဆောက်အဦးပျက်ကြီး၌ ရာသို့ ပြေးခဲ့ ရင်း၊ ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားသူကို ရှာသည်။

မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေသော ခြံဝင်းအတွင်း၌ လည်း ကောင်း၊ အဆောက်အဦးပျက်ကြီး အနီးတွင် လည်းကောင်း ရှေ့မှပြေးသွားသူ မရှိတော့။

ထိုသူ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသဖြင့် ရှောင်ရီဖုန်း စိတ်ထဲမှာ အံ့သြနေမိသည်။

“ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ။ ငါ့မြင်တာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာ ဟာ ငါတို့တည်းခိုနေတာကို လာချောင်းနေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူဟာ ကိုယ်ဖော့ပညာ သိပ်ကောင်းနေတော့၊ နာမည်ရထား တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရှောင်ရီဖုန်းက အိမ်ပျက်ကြီးရှေ့တွင်ရပ်ရင်း တွေးသည်။ ပြီး- သတိကြီးစွာထား၍ အိမ်ပျက်ထဲသို့ဝင်သည်။

အိမ်ပျက်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ လူရှိပုံမရ။ ရှောင်ရီဖုန်းက အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရအောင်ကြည့်ပြီး အတွင်းသို့ဝင်၏။

ဝိုးခနဲ မြည်သွားသံနှင့်အတူ အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခု ရှောင် ရီဖုန်းအနီးမှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ရှောင်ရီဖုန်း ရင်ထိတ်သွားပြီး ဘေးသို့ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

သူ့ကို လေအရှိန်တစ်ခု ဟပ်သွားစဉ် အရိပ်မည်းမည်း သဏ္ဍာန်က ခြံဝင်းအစပ်သို့ ရောက်သွားပြီး၊ ရှောင်ရီဖုန်းမှာ တစ်ဖက်လူ၏ အဆင့်မြင့်ကိုယ်ဖော့ပညာကြောင့် ရင်ထိတ်သွား မိလေသည်။

“ဒီလူရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာဟာ သိပ်ကောင်းပါလား။ စော စောကတည်းက သူ ငါ့ကို မျက်ခြေဖြတ်လို့ ရခဲ့သားနဲ့ မဖြတ်

ခဲတဟာ၊ ဒီကိုရောက်အောင် များခေါ်လာတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဘာရှိလို့ သူက များခေါ်လာတာလဲ မသိဘူး၊ ငါ သူ့နောက်ကိုမလိုက်ဘဲ ဒီအိမ်ပျက်ထဲ ဝင်ပြီး မေ့နှောက်ကြည့်ဦးမယ်'

ရှောင်ရီဖုန်းက သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ထွက်ပြေးသွားသူနောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့၏။

မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်ထဲ၌ လင်းထိန်သော မီးရောင် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

သူက ရုတ်တရက် ဘာမှ မမြင်နိုင်လောက်အောင် မျက်လုံးအစုံ ပြာဝေသွားသဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့်အုပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ မျက်နှာပေါ်အုပ်ထားသည့် လက်ကိုဖယ်၍ မျက်လုံးကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဖွင့်သည်။

အိမ်ပျက်ပြားထဲတွင် စူးရှသော အလင်းရောင် မရှိတော့၊ စိစိညီညီထွန်းထွန်းထားသည့် မီးပုံးများကိုသာ တွေ့ရသည်။

ထိုမီးပုံးများ၏အလင်းရောင်ဖြင့် အိမ်ထဲတွင်ရှိ အရာဝတ္ထုတိုင်းကို သဲကဲ့စွာ မြင်လာရသည်။

သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသည့်ဘက်မှ ခုံတစ်လုံး ချထားပြီး၊ မျက်နှာကို ပဝါအဖြူ စည်းထားသည့် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

ထိုသူ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အနီရောင်၊ အဝါရောင်၊ အပြာရောင်၊ ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူများ ညီညာစွာရပ်နေကြသည်။

“မိုးကြိုးလက်ဝါး လုံပါချင်းရဲ့ သမီး ရှောင်ရီဖုန်းကို ကြယ်တာရာအဖွဲ့က ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

*

Aug 10

အခန်း (၈)

လျှူဟူထိုက် ရောက်လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဘွားဘွား
ချီယင်သည် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ မြည်တုန်တောက်တီးခြင်း
မပြုတော့။

သူက လျှူဟူထိုက်အား အတွင်းအားလေ့ကျင့်ရန် နည်း
လမ်းများ သင်ကြားပြသပြီး အတွင်းအား လေ့ကျင့်ခိုင်းသည်။

တစ်ပတ်လုံးလုံး အတွင်းအားလေ့ကျင့်ရင့်ရင်း အချိန်ကုန်
စေခဲ့သည်။

ရှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ဘွားဘွားချီယင်က လျှူဟူထိုက်
အား သိုင်းကွက်သင်ပေးသည်။

မင်းစာပေ

သိုင်းကွက်မှာ သိုးကွက်တည်းဖြစ်သော်လည်း သိုင်းကွက် တစ်ကွက်တွင် အကွက်ခွဲပေါင်း သိုးဆယ့်ခြောက်ကွက်ရှိသဖြင့်၊ သိုင်းကွက်သိုးကွက် တစ်မြောက်လျှင် အကွက်ခွဲပေါင်း(၁၀၈) ကွက်ကို တစ်မြောက်သွားနိုင်သည်။

ဘွားဘွားချီယင်က ထိုသိုင်းကွက်များကို အတုမဲ့သိုးကွက် ဟု အမည်ပေးထား၏။

“အတုမဲ့သိုင်းကွက် ပထမအကွက်ကို မင်း သဘောပေါက် ပြီနော်၊ အခု အဲဒီသိုင်းကွက်ကို လေ့ကျင့်ကြည့်ပါ”

လှူဟူထိုက်က ဘွားဘွားချီယင် သင်ကြားပေးထားသော သိုင်းကွက်ကို စတင်လေ့ကျင့်သည်။

သိုင်းကွက်မှာ အလွန်ရိုးစင်းသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ အထင် ကြီးမိခြင်း မရှိချေ။

သို့သော် လေ့ကျင့်ရင်းနှင့် သိုင်းကွက်တွင် ထူးခြားသော စွမ်းအားတစ်ခု ပါနေသည်ကို သတိထားမိလာသည်။

သူသည် အတုမဲ့သိုင်းကွက်၏ ပထမအကွက်ကို နေ့ညမရွေး လေ့ကျင့်ရင်း၊ သိုးရက်မြောက်တွင် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လာသည်။

ထိုအခါ ဘွားဘွားချီယင်က ဒုတိယသိုင်းကွက်ကို လေ့ကျင့် စေ၏။ ဒုတိယအကွက်ကို သိုးရက်လေ့ကျင့်ပြီး၊ ကျွမ်းကျင်လာ သည်နှင့် တတိယအကွက်ကို ဆက်လက်လေ့ကျင့်စေ၏။

ကိုးရက်မြောက်တွင် လှူဟူထိုက်သည် အတုမဲ့သိုင်း သိုး ကွက်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ တစ်မြောက်သွားသည်။

“လူလေး။ အခုဆိုရင် မင်းဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ နာမည် တစ်လုံး ရနိုင်လောက်တဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို ဖတ်မြောက်သွား ပြီ။ ဒီသိုင်းကွက်တွေကို အသက်အန္တရာယ်နဲ့တွေ့မှ ထုတ်သုံးပါ။ တခြားအချိန်မှာတော့ မင်းဆရာ သင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းပညာ ကိုပဲ အသုံးပြုပါ။ အဲဒီသိုင်းပညာဟာလဲ မင်းရဲ့ အတွင်းအားတွေ မယုံနိုင်လောက်အောင် တိုးပွားနေတဲ့အတွက် ခါတိုင်းထက် ဆယ်ဆမက ပိုပြီး အစွမ်းထက်နေပါလိမ့်မယ်”

“ဘွားဘွားရဲ့ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဘွားဘွားချီယင်က ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာ ခါပြုလိုက် သည်။

“ဘွားဘွားက ကူညီသင့်တဲ့သူမို့ ကူညီတာပါ။ မင်းရင်ဆိုင် ရမယ့် ရန်သူဟာ သိုင်းပညာ သိပ်ကောင်းတယ်။ သင့်တော်ရာ

သိုင်းပညာတတ်ရုံနဲ့ သူ့ ကိုရင်ဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်
ဘွားဘွားက မင်းကို အတုမဲ့ သုံးကွက် သင်ပေးလိုက်တာပဲ။
မင်းအနေနဲ့ ဘယ်ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာကော သိရဲ့လား။”

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး ဘွားဘွား။”

ဘွားဘွားချီသင်၏ မျက်နှာတွင် လေးနက်တည်ကြည်ဟန်
တွေ့ ထင်သွားသည်။

သူက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်လည် သတိရလာဟန် ငေးရီရီ
မျက်လုံး အစုံဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်သည်။ အတန်ကြာတွင်
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး....

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က သိုင်းလောကထဲမှာ
လူတိုင်း ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် ချစ်ခင်တဲ့ သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်
က မိုးကြိုးလက်ဝါး လှံပါချင်း၊ နောက်တစ်ယောက်က မိုးကြိုး
ဓားသမား လီကျန်ထင်လို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ
ဆရာတစ်ယောက်တည်းရှိ တပည့်တွေဖြစ်ပြီး၊ သစ္စာကတိ တည်
ကြည်တဲ့ မဟုတ်မခံ သိုင်းသမားတွေ ဖြစ်တယ်။”

“သူတို့ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြပြီး
နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သူတို့ဆရာရဲ့ သမီးကို ပြိုင်တူပဲ မေတ္တာရှိ

ကြတယ်။ ဒီအကြောင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွင့်ပြော
မိကြပြီး၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သစ္စာကတိတစ်ခု ပြုကြတယ်။
အဲဒီကတိက သူတို့ရဲ့ချစ်သူကို နှစ်ယောက်စလုံးက ညီမ တစ်
ယောက်လို စောင့်ရှောက်ဖို့နဲ့ တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုကြ
ဖို့ဘဲ....”

“ဪ...ဒါကြောင့် ဆရာက အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေတာ
ကိုး....”

“မင်းဆရာက အိမ်ထောင် မပြုဘူးလို့ မင်းထင်သလား။
မဟုတ်ဘူး လူလေး။ မင်းဆရာဟာ ခြောက်လလောက်အကြာ
မှာ ကတိပျက်ပြီး၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တိတ်တဆိတ်
အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်။ သူ့ သမီးတောင် ဒေသုဆို မင်းအရွယ်
လောက် ရှိနေပြီ”

“ဒါဆို မိုးကြိုးဓားက ကတိအတိုင်း အိမ်ထောင်မပြုဘဲ
နေခဲ့တယ်ပေါ့။”

ဘွားဘွားချီသင်က ပြုံးပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“သူလဲ အိမ်ထောင်ပြုတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက မင်း
ဆရာထက် တစ်လနောက်ကျပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ မင်း

ဆရာလိုပဲ။ သူ့အိမ်ထောင်ကို လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက်နဲ့ထားတယ်။ သူကမှ မင်းဆရာထက် ပိုပြီး လျှို့ဝှက်တယ်။ သူ့ဇနီးမယားက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ၊ သူ့မှာ သားသမီး ရှိမရှိ ဆိုတာတောင် ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ သိုင်းလောကထဲ မဝင်ဘဲ လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက်နဲ့ နေတယ်”

လျှို့ဟူထိုက်က ဘာကြောင့် မိုးကြိုးဓားသမားအကြောင်း မကြားဖူးတာပါလိမ့်ဟု တွေးစရာမလိုဘဲ အဖြေရသွား၏။

“ထိုအချိန်မှာပဲ ပန်းပွင့်ဖိတ်စာဆိုတာ ပေါ်လာတယ်။ ပထမတော့ ဖိတ်စာရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူမသိပါဘူး။ နောက်တော့မှ ပန်းပွင့်ဖိတ်စာရှင် အသုံးပြုထားတဲ့ ဓားကွက်တွေကိုကြည့်ပြီး ဒါဟာ မိုးကြိုးဓားပဲလို့ သိလာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ကြဘူး။ အဲဒီကတည်းက သူဟာ လူကြားထဲကို ထွက်မလာတော့ဘူး”

“မိုးကြိုးဓားသမားက ပန်းပွင့်ဖိတ်စာရှင်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ဆရာကို သတ်ရတာလဲ”

“အင်း..... သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မင်းဆရာက သိထားသွားလို့ ပေါ့ကွယ်။ အဲဒါကြောင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ သိုင်းလောကထဲ မဝင်တော့ဘူးဘဲ နေနေရာက ပန်းပွင့်ဖိတ်စာနဲ့အတူ ပြန်ပေါ်လာတာပေါ့”

လျှို့ဟူထိုက်က ဘွားဘွားချီယင်၏ မျက်နှာကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

ဘွားဘွားချီယင်ပြောသည့် အကြောင်းတစ်ခုဆိုသည့်စကားကို သူ့စိတ်ဝင်စားဖြစ်သွား၏။

“ဆရာက ဘာအကြောင်းကို သိသွားတာလဲ ဘွားဘွား”

ဘွားဘွားချီယင်၏ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။ သူက ခေါင်းကို ညှပ်ညှပ်သာသာခါလိုက်ပြီး....

“ဒီအကြောင်းကို ဘွားဘွားမပြောချင်ဘူး။ အင်းလေ.... မပြောလို့မှ မဖြစ်တာ။ မင်းသိအောင်တော့ ငြောရမှာပဲ....။ အကြောင်းက တခြားမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ သစ္စာပြုထားကြတဲ့ အတိုင်း နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်မပြုပါဘူး ဆိုတာကို မလိုက်နာကြပေမယ့်၊ သူတို့ ဆရာရဲ့ သမီးကို မောင်နှမအရင်းလိုပဲ စောင့်ရှောက်ပါမယ်ဆိုတာကျ မလိုက်နာကြဘူး။ ဒီကတိကို ဖျက်တဲ့လူက မိုးကြိုးဓားပါ”

“ဪ.....သူက ဆရာရဲ့သမီးကို သိမ်းပိုက်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“ကတိအတိုင်း ဆယ်နှစ်လောက်နေပြီးမှ ဒီကိစ္စဖြစ်တာပါ။ သူတို့ဆရာရှင်သမီး ရှင်းရှင်းဟာလဲ စွမ်းစွမ်းကို မွေးပြီးတာနဲ့ ဆုံးသွားခဲ့တာပါ”

“ခင်ဗျာ၊ ဝါဖြင့်ရင် စွမ်းစွမ်းဟာ....”

“ဟုတ်ပါတယ် လူလေး၊ စွမ်းစွမ်းဟာ မိုးကြိုးခင်းရဲ့ သမီး အရင်းခေါက်ခေါက်ပါပဲ”

*

လျှူဟူထိုက် ထွက်ခွာသွားတော့မည်ကို သိသဖြင့် စွမ်းစွမ်းသည် မျက်ရည်လေးတစ်ခဲနှင့် ဖြစ်နေ၏။

လျှူဟူထိုက်က စွမ်းစွမ်း၏ ဆံစကို ပွတ်သပ်ရင်း ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီး တွေ့စရာရှိတဲ့လူနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ညီမလေးဆီကို အမြန်ဆုံးပြန်လာပါမယ် ညီမလေးရယ်”

စွမ်းစွမ်းက လျှူဟူထိုက်အား မျက်ရည် အပိုင်းသားနှင့် နှင့် ကြည့်ပြီး ခေါင်းဆတ်ခါသည်။

“အစ်ကိုကြီး ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ညီမ သိပါတယ်”

လျှူဟူထိုက်က တဇွတ်ထိုးနိုင်လှသော စွမ်းစွမ်းကို မည်သို့ ချော့မော့နှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်၊ အိမ်အတွင်းဘက်မှ ဘွားဘွားချီယင် ထွက်လာသည်။

ဘွားဘွားချီယင်က လျှူဟူထိုက်နှင့် စွမ်းစွမ်းတို့အား စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

စကားတစ်စုံတရာ ပြောမည်အပြုတွင်၊ အပြင်ဘက်မှ တချွင်ချွင် မြည်သွားသည့် အသံတစ်သံ ပေါ်လာသဖြင့် မခပြောဖြစ်လိုက်။

ဘွားဘွားချီယင်၏ မျက်နှာတွင် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

သူက အိမ်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၏။ ပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင် အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

လျှူဟူထိုက်နှင့် စွမ်းစွမ်းတို့က ဘွားဘွားချီယင်နှင့် မရှေးမနှောင်း ဝေအပြင်သို့ လိုက်ထွက်သည်။

သူတို့ အပြင်သို့ အရောက်တွင် ခိုတစ်ကောင်သည် ဘွားဘွား ချီယင်၏ ပခုံးပေါ် လာနား၏။

ခိုနားလိုက်သည်နှင့် တချင်ချင်နှင့်မြည်နေသံ ပျောက်သွားသည်။

တချင်ချင်မြည်နေသံမှာ ခို၏ ခြေထောက်တွင်ဆွဲထားသော ခြူးကလေးတစ်ခုမှ ပေါ်ထွက်လာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်၏။

ဘွားဘွားချီယင်က ခို၏ ခြေထောက်တွင် ချီထားသော စာလိပ်ကလေးကို ဖြုတ်ယူဖွင့်ဖတ်သည်။

စာဖတ်နေရင်း ဘွားဘွားချီယင်၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဟန်တွေ ထင်လာသည်။

ဘွားဘွားချီယင်က စာဖတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ချက်မျှငိုင်းတွေ နေလိုက်၏။ ပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချလိုက်ဟန် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

အခြေအနေ စောင့်ကြည့်သလို စောင့်ကြည့်နေသော လူ ဟူဆိုက်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး.....

“လူလေး.... မင်းနဲ့အတူ ဘွားဘွားတို့လဲ လိုက်မယ်။ ဘွားဘွားက စွမ်းစွမ်း လူလားမြောက်ချိန်ထိအောင် ဒီတောင်ကုန်းပေါ်က မခွာတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ အခုမခွာလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အကူအညီတောင်းလာတဲ့အတွက် ဒီနေရာကနေ ခွာရတော့မယ်”

ဘွားဘွားချီယင်၏စကားကြောင့် ကလေးပီပီ အရိပ်သုံးပါး နားမလည်သော စွမ်းစွမ်းမှာ ပျော်သွားပြီး၊ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မော ခုန်ပေါက်၏။

“ဟဲ့.... စွမ်းစွမ်း ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

“ဘွားဘွားကလဲ သမီးပျော်လို့ပါ”

“ပျော်ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ၊ အခုလို အော်ဟစ်နေရင် နင့်ကို ခေါ်မသွားဘဲ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့မယ် သိလား”

စွမ်းစွမ်းမှာ ထိတ်လန့် သွားပုံရပြီး၊ ချက်ချင်း နှုတ်ပိတ် ငြိမ်သက်သွား၏။

“မင်း ဒီကနေ ဘယ်ကိုအရင်သွားမှာလဲ လူလေး”

“ကျွန်တော် လို့ရန်မြို့နဲ့ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကျဉ်းနန်းမြို့ကို သွားမယ် ဘွားဘွား။ အဲဒီကိုရောက်မှ မိုးကြိုးခင်းရဲ့ သတင်းကို စုံစမ်းမယ်”

“အင်း....ကောင်းတယ်။ ဘွားဘွားကို အကူအညီတောင်းလိုက်တဲ့ မိတ်ဆွေကလဲ ကျဉ်းနန်းမြို့ကိုလာခဲ့လို့ မှာတယ်။ ကဲ.... ဘွားဘွားတို့ လာနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း၊ အကြောင်းဖြစ်မှပဲ”

ဘွားဘွားချီယင်က သူ့ပခုံးပေါ်တွင် နားနေအော ခိုကို
ဖမ်းကိုင်ပြီး၊ အပေါ်သို့ ပင့်မြှောက်လိုက်၏။

ချီပြင်လေးသည် တဖျပ်ဖျပ် တောင်ပံခတ်လျက် ဘွားဘွား
ချီယင်ကို ပတ်ပြီးပျံရင်းမှ အမြင့်ကိုတက်၍၊ အနောက်စူးစူးသို့
ငါ့ရှိန်ထိုး ပျံထွက်သွားလေ၏။

*

စွမ်းစွမ်းသည် မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်
သာယာတောင်ကုန်းကို ကြည့်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက နေခဲ့သည့် သာယာတောင်ကုန်းမှ ခွဲခွာ
ရတော့မည့် အချိန်တွင် ခင်တူယ်စိတ်ကြောင့် ကြေကြေကွဲကွဲ
ဖြစ်နေဟန် ရှိ၏။

“သွားကြမယ်၊ စွမ်းစွမ်း”

ဘွားဘွားချီယင်က စကားအဆုံးတွင် တောင်ကုန်းပေါ်မှ
စပြီး ဆင်းသည်။ လျှူဟူထိုက်က စွမ်းစွမ်း၏လက်ကို ဆွဲယူ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး....

“သွားကြမယ် ညီမလေး၊ ကိစ္စတွေပြီးတဲ့အခါ ဒီကိုပြန်လာ
မှာပေါ့၊ သာယာတောင်ကုန်းက တခြားဘယ်ကိုမှ ထွက်သွား
မှာ မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့”

“သာယာတောင်ကုန်းက ခြေထောက်ပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊
ဘယ်လို ထွက်သွားလို့ ရမှာလဲ”

“အဲဒါကြောင့် ဘယ်လိုမှ ထွက်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့
ပြောတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးတို့ အခုသွားမယ် ကျဉ်းနန်းမြို့ဆိုတာ
သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်၊ တော်ကြာ ဟိုမှာ သိပ်ပျော်လို့
သာယာတောင်ကုန်းကို မေ့ချင် မေ့သွားမှာ....”

စွမ်းစွမ်းက လျှူဟူထိုက်နှင့်အတူ တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်း
ရင်း၊ နှုတ်ခမ်းကို ချွန်နေအောင် စုလိုက်သည်။

“ကျဉ်းနန်းမြို့က ဘယ်လောက်ပဲ ပျော်စရာကောင်းကောင်း
သာယာတောင်ကုန်းကို ညီမ မမေ့နိုင်ပါဘူး”

လျှူဟူထိုက်ကသဘောကျဟန်ဖြင့်ရယ်ပြီး၊ စွမ်းစွမ်း၏ခေါင်း
ကို အသာအယာ ပွတ်သပ်လိုက်၏။

စွမ်းစွမ်း၏လက်ကို ဆွဲထားလျက် တောင်ကုန်းအောက်သို့
ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလျက် လျှောက်သည်။

“ဟိုမှာ ဘွားဘွားက အဝေးကြီးကို ရောက်သွားပြီ။ ညီမလေးသာ မပါရင်၊ အစ်ကိုကြီး ဘွားဘွားကို လိုက်လို့ရတယ်”

“ညီမလေးပါတော့၊ အစ်ကိုကြီးက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လို့ မရတာလဲ”

“ညီမလေးက မလိုက်နိုင်လို့ပေါ့”

လှူဟူထိုက်၏ စကားကို အကြားတွင် စွမ်းစွမ်း ရယ်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘွားဘွားကိုမိအောင်တကယ်လိုက်မလို့ လာ။ ညီမလေးကို မစောင့်ဘဲ လိုက်ပါ”

“အဲဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အစ်ကိုကြီး လိုက်ကြည့်ပါဦး။ ညီမလေး နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

စွမ်းစွမ်းက သူ့ကို စမ်းသပ်နေကြောင်း လှူဟူထိုက် သိလိုက်သည်။

သူက ဘွားဘွားချီယင်နောက်သို့ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးလျက် ပြေးလိုက်ပြပြီးနောက်၊ စွမ်းစွမ်းအား ဖြန်လာခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ....အစ်ကိုကြီး သွားပြီ”

လှူဟူထိုက်က ခြေတစ်ချက် ဆောင့်ပြီး ပြေးထွက်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပေါ့ပါးလွန်းစွာ ရှေ့သို့ တိုးထွက်သွား၏။

သူက ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသုံးပြီး ပြေးသည်။ အတွင်းအား အလွန်ပြည့်ဝနေသဖြင့် ကိုယ်ဖော့ပညာ အဆင့်မြင့်ပြီး လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လွန်းနေ၏။

ဘွားဘွားချီယင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာချိန်တွင် လှူဟူထိုက်က နောက်သို့ မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုအခါ သူနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ပြေးလိုက် လာသော စွမ်းစွမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆယ်နှစ်အရွယ်မျှသာရှိသေးသော စွမ်းစွမ်း၏ ကိုယ်ဖော့ပညာ အစွမ်းကို လှူဟူထိုက် အံ့ဩသွားမိသည်။

သူက စွမ်းစွမ်းနှင့်အတူ ဘေးချင်းယှဉ်၍ပြေးရင်း၊ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

*

၁၆

အခန်း (၉)

မျက်နှာပေါ်တွင် အဖြူရောင် ပဝါတစ်ခု စည်းထားသော
ကြယ်တာရာသခင်ကို ရိပ်ခနဲ ဧည့်လိုက်ရပြီးနောက်တွင်၊ ရှောင်
ရီပုန်း အကျဉ်းသားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဆယ်ရက်လုံးလုံ သူ့ကို လာရောက်တွေ့ဆုံသူ မရှိ၊ လာ
ရောက် ဆက်သွယ်သူမရှိ၊ ပိတ်လှောင်နေသော အခန်းတစ်ခန်း
ထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း နေနေရသည်။

ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်မှာ သူ့အခန်းရှေ့တွင်လူတစ်ယောက်
လာရပ်သည်။

ရှောင်ရီပုန်းက ထမင်းလာပို့သူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးလျက်
နေရာတွင် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေ၏။

ရောက်လာသူမှာ သူထင်ထားသလို ထမင်းပွိုသုမဟုတ်ပေ။

မျက်နှာပေါ်တွင် အဝါရောင် ပဝါ ဖုံးအုပ်ထားသည့် အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ရှောင်ရီဖုန်းက ဝတ်စုံဝါအား တင်းမာ ခက်ထန်သော မျက်နှာနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ”

“သခင်လေးနဲ့ တွေ့ဖို့”

သခင်လေးဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရှောင်ရီဖုန်း စိတ်ဝင်စား သွားသည်။

သူက ထိုင်နေရာမှ ထပြီး၊ ဝတ်စုံဝါနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သည်။

“ကျုပ်ကို ခုခံဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဒီအထဲကနေ ထွက်ပြေးဖို့လဲ မကြိုးစားနဲ့၊ ကျုပ်ဟာ မင်းရဲ့ ပြိုင်ဘက် မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်က ကျွန်မကို အထင်သေးစကား ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ရှောင်ရီဖုန်း.....” မင်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ကျုပ်ထက် အဆင့်မြင့်ပါတယ်။ ကျုပ်က မင်းလောက် သိုင်း ပညာ အဆင့်မရှိသေးတဲ့အတွက် ပြိုင်ဘက် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ကျုပ်ကို မင်း တိုက်ခိုက်ရင် လွယ်လွယ်လေး နိုင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီခြံဝင်းထဲက လွတ်ဖို့တော့မလွယ် ဘူး။ ဒီခြံဝင်းထဲမှာ အစောင့်အကြပ်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ မင်း ထွက်ပြေးရင် ချက်ချင်း ပြန်ဖမ်းမိမှာပဲ”

ရှောင်ရီဖုန်းသည် အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူက အမှန်တိုင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်သွားသည်။

ထိုသူ၏စကားထဲတွင် သူ့အပေါ် စေတနာထားဟန်တွေ ပါကြောင်းကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ထွက်မပြေးပါဘူး။ ရှင်တို့ သခင်လေး ဆိုတာနဲ့ တွေ့ပြီးမှ သူ့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ဒီအထဲကနေ ထွက်မယ်”

အဝါရောင် ပဝါဖ ဖုံးအုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံဝါ၏မျက်နှာ ပေါ်မှ အပြောင်းအလဲကို မမြင်ရပေ။

သို့သော် ဝတ်စုံဝါ၏ သက်ပြင်းရှိုက်သံကို ပီပီသသကြား လိုက်ရ၏။

“ရှင်က ရှင်တို့ သခင်လေးကို ကျွန်မ မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး ထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးဟာ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာတော့ မင်း သိထားစေချင်တယ်။ သူ့ရှင်သိုင်းပညာက သိပ်ထက်မြက်တယ် ရှောင်ရီဖုန်း”

“ကျွန်မက ဒီလိုထက်မြက်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်နဲ့မှ တွေ့ချင်နေတာပါ”

ရှောင်ရီဖုန်းက စိတ်အားထက်သန်စွာပြောရင်း ဝတ်စုံဝါထဲမှ စကားကို နားစွင့်သည်။ သို့သော် ဝတ်စုံဝါက တစ်စုံတရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ချေ။

ဝတ်စုံဝါသည် ရှောင်ရီဖုန်းအား သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ထားသော စင်္ကြံလမ်းတစ်ခုအတိုင်း ခေါ်ခဲ့သည်။

အိုမင်းယိုင်နဲ့နေသော အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်စရာပင် မရှိချေ။

ဝတ်စုံဝါက ခိုင်ခိုင်မာမာ ပိတ်ထားသော တံခါးတစ်ချပ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

တံခါးရှက်ပေါ်တွင်ရှိသော ကြေးလက်ကိုင်ကွင်းကို ဆွဲလှုပ်လိုက်ပြီးနောက်၊ ခေတ္တ စောင့်သည်။

အတွင်းဘက်မှ မောင်းသံတစ်ချက်ပေါ်အလာတွင် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်း သူ့မျက်လုံးအစုံကို သူ့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိ၏။

တံခါးပွင့်သွားစဉ်တွင် သူ့တွေ့လိုက်ရသည့်အခန်းမှာ အခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်ပြီး၊ သစ်လွင်လှပသော ပရိဘောဂများ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။

အခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကော်ဇောနီကြီးကို ခင်းထား၏။ ကော်ဇောနီကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားသူများ တန်းစီပြီး ရပ်နေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံရှင်တို့မှာ ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိပြီး၊ အားလုံး မိန်းကလေးတွေချည်း ဖြစ်သည်။

ကော်ဇော၏ အဆုံးတွင် ကတ္တီပါအနီ အုပ်ထားသော ညောင်စောင်းတစ်ခုရှိပြီး၊ ထိုညောင်စောင်းပေါ်တွင် ဖြူဖွေးသော ပိုးသားဝတ်စုံဝတ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပါးလွှာသော ပဝါဖြူ တစ်ထည် ဖုံးအုပ်နေလျက်ရှိ၏။

သခင်လေးဆိုသူမှာ ပိုးသားဝတ်စုံအဖြူနှင့်လူငယ်၊ ပြစ်ရမည် ဟု ရှောင်ရီဖုန်း ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

သူက သခင်လေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် သခင်လေး ၏ ဘယ်ညာတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရပ်နေသော အဝါရောင် ဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ထံသို့ အကြည့် ရောက်သွား သည်။

အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် မျက်နှာကို ပဝါဖြင့် အုပ်ထားသူ ဆို၍ သခင်လေးနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းအား လာခေါ်သည့် ဝတ်စုံ ဝါ နှစ်ယောက်ထဲရှိသည်။

ကျန် မိန်းကလေးအားလုံးမှာ ငယ်နုလှပသော မျက်နှာကို ဖုံးထား အုပ်ထားခြင်း မရှိကြချေ။

“ရှောင်ရီဖုန်း”

သခင်လေး၏ နှုတ်မှ ခေါ်သံ ပေါ်လာသည်။

ဝတ်စုံဝါက ကော်ဇောနီပေါ်သို့ အရောက်တွင် ရှောင် ရီဖုန်း၏ လက်ကို တုန်ဆွဲလိုက်သည်။

ရပ်ရန် အချက်ပြခြင်းဟု နားလည်လိုက်သဖြင့် ရှောင်ရီ ဖုန်း ရပ်လိုက်၏။

“မင်းဟာ.... ငါတို့ ကြယ်တာရာအဖွဲ့ရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ် နေပြီ။ ငါတို့က သေဆို သေ၊ ရှင်ဆို ရှင် လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေ အနေမျိုးမှာ ရောက်နေပြီ။ ဒါကို မင်းသိရဲ့လား”

ရှောင်ရီဖုန်းက တုန်ပြန်စကားမပြောဘဲ၊ သခင်လေးအား စူးစူးစိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသည်။

မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း၊ သခင်လေး စိတ်လှုပ်ရှား ကြောင်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည့် လက်သီးဆုပ် များကို ကြည့်ပြီး သိလိုက်သည်။

“မင်းဟာ.... ရှောင်ရီဖုန်း၊ ပြီးတော့.... မင်းဟာ မိုးကြိုး လက်ဝါး လုံပါချင်းရဲ့သမီး ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်း ကျဉ်းနန်းကိုရောက်တာနဲ့ ငါ့လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့ ရှင်က ကျွန်မကို ခေါ်တာလဲ”

“ဟား.... ဟား.... အဲ့ဒါကို မင်း မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

သခင်လေးက ရှောင်ရီဖုန်းဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားပြီး ရယ်သည်။ ပြီး အေးစက်စက်နိုင်သော သူ့အသံ ပေါ်လာ၏။

“မင်းကို ငါ့ရဲ့ မယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်မလို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ ရှောင်ရီဖုန်း”

*

သခင်လေး၏ စကားမှာ သူ့ကို အပြင်းအထန် စော်ကားလိုက်သည့် စကားသာလျှင် ဖြစ်၏။

ထိုစကားကြောင့် ရှောင်ရီဖုန်း၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ သူ့ မျက်လုံး ၂-စုံမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်တောက်မည်နှယ် အရောင် တဖျပ်ဖျပ်လက်လာ၏။

သူက သခင်လေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ ကြည့်နေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို အလွန်အမင်း သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်ချလိုက်သည်။

“မင်း.... ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ”

“ကိုယ့်မျက်နှာကိုတောင် မဖော်ရဲတဲ့လူက ကျွန်မကို သိမ်းပိုက်မယ်ဆိုတာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ အရင်ဆုံး ကိုယ့်မျက်နှာကို လူရှေ့မှာ ဖော်ပြရဲအောင် ကြိုးစားလိုက်ပါဦး”

သခင်လေးထံမှ ချောက်ကပ်အက်ကွဲသော ရယ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ သူက ရယ်နေရာမှ ရုတ်တရက် အရယ်ရပ်လိုက်ပြီး....

“ငါ့မျက်နှာက လူတကာမြင်သင့်တဲ့ မျက်နှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကတော့ အချိန်တန်ရင် ဒီမျက်နှာကို မြင်ရမှာပါ။ ငါက ငါနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူပြီးတဲ့ မိန်းမကိုမှ မျက်နှာပြုလေ့ရှိတယ်။ မင်းက မျက်နှာမြင်ချင်တယ်ဆိုရင်....”

သခင်လေးက စကားပြောနေရင်း သူ့ မျက်နှာပေါ်ဖုံးအုပ်ထားသည့် ပဝါဖြူဆီသို့ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး....

“မလုပ်နဲ့....”

“ဟင်.... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်း မကြည့်ရဲလို့လား။ ငါက မင်း မကြည့်ရဲလောက်အောင် အရုပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန်နေတဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး”

“မကြည့်ရဲလို့ မဟုတ်ဘူး။ မကြည့်ချင်လို့။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

သခင်လေးထံမှ ချောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ရှောင်ရီဖုန်းမှာ သခင်လေး၏ရယ်သံကို ကြားရတိုင်း ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတတ်သဖြင့် နားကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ယောင်ပြီး ပိတ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကျဉ်းနန်းကိုလာတာလဲ ရှောင်ရီဖုန်း”

သခင်လေးက ရုတ်တရက် အေးစက်သွားသော အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ရှောင်ရီဖုန်းက မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ငါ မေးနေတာကို ဖြေပါ။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကျဉ်းနန်းကို လာတာလဲ”

“လာချင်လို့ လာတာပေါ့။ ဒီကိုလာတာ ရှင့်ဆီက ခွင့်ပြုချက် တောင်းနေရဦးမှာလား”

“အေး.... တောင်းရမယ်။ ငါက ကြယ်တာရာသခင်လေးပဲ”

ရှောင်ရီဖုန်း၏ မျက်လုံးအစုံတွင် အရိပ်တွေ အရောင်တွေ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ သူက ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး

“ကြယ်တာရာ သခင်လေးဆိုတာ ကျဉ်းနန်းမြို့စား မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမြို့မှာ အာဏာပိုင်က မြို့စားပါ။ ရှင့်က မြို့စားကြီးထက်တောင် ပိုပြီး ကြီးကျယ်နေလို့လား”

“မြို့စားက ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်လို့လဲ။ ကြယ်တာရာ သခင်ဆိုတာ သိုင်းလောကရဲ့ အရှင်သခင်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

ရှောင်ရီဖုန်း၏ တင်းမာသော အသံ အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီးနောက် သခင်လေးထံမှ ဂေါသတကြီး တုန်ပြန်လာမည့် စကားသံကို နားထောင်သည်။

သို့သော် သခင်လေးက မည်သို့မျှ တုန်ပြန်ခြင်းမရှိ။

ခြံဝင်းအတွင်းမှ အော်သံ လိုလို အသံတစ်သံ ကြားရသည်။ အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ရှိနေသူ အားလုံး၏ အာရုံတို့ အသံပေါ်ထွက်လာရာဆီသို့ ရောက်သွား၏။

“ဟိတ်.... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရန်သူဝင်လာလို့ အချက်ပေးတဲ့အသံပါ သခင်လေး”

“ဟား.... ဟား.... ဘယ်လိုရန်သူကများ ငါ့နေရာကို ဝင်လာဘာလဲ၊ သေချင်လို့ ဝင်လာတဲ့ ရန်သူရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို သွားကြည့်စမ်း လက်ဝဲရဲ”

“ဟုတ်ကဲ့.... သခင်လေး”

သခင်လေး၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ရပ်နေသော အဝါရောင် ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးက နေရာမှ ရိပ်ခနဲ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ထိုမိန်းကလေး ခုန်ထွက်သွားစဉ်မှာပင် ဦးခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ အဖြူရောင် အရာဝတ္ထုတစ်ခု အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး သခင်လေး ထိုင်နေသည့် ကုတင်ခစောင်းမှာ စိုက်ဝင်သွားသည်။

သခင်လေးက ညောင်စောင်းတွင် စိုက်ဝင်နေသည့် အရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်ဖြူဖြူတစ်ရွက်ကို တွေ့သည်နှင့် အားစိုက်ပြီး ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။

ပြီး....စာရွက်ကို ကြည့်သည်။ စာရွက်ပေါ်မှ အနီရောင် ပန်းပွင့်ပုံကို မြင်သည်နှင့် သခင်လေး၏ကိုယ် တဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းသည် သခင်လေးကို အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။

သခင်လေးအား တုန်လှုပ်သွားစေသည့် စာရွက်သည် မည်သို့သော စာရွက်များ ဖြစ်လေမလဲဟု စဉ်းစားရှုမရှု ဖြစ်နေ၏။

“လက်ယာရံ အားလုံးကို အချက်ပေးလိုက်၊ အခုရောက်နေတဲ့ ရန်သူဟာ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဟေ့....ပန်းပွင့်သခင်၊ အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးငှက် လုပ်နေမယ့်အစား ကျုပ်နဲ့ ပြောင် ရင်ဆိုင်ပါ”

သခင်လေးက သူ့ဘေးတွင်ကျန်နေသော အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးအား ပြောပြီး၊ အပြင်ဘက်သို့ကြည့်၍ အတွင်းအား သုံးကာ အော်ပြောလိုက်သည်။

ပန်းပွင့်သခင်ဆိုသည့် အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် သခင်လေး၏ လက်ထဲ ရောက်နေသော ဖိတ်စာမှာ ပန်းပွင့် ဖိတ်စာ ဖြစ်ကြောင်း မရှောင်ရီဖုန်း သိလိုက်သည်။

သူက ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ အပေးခံရသော သခင်လေးအား ကြည့်ရင်း၊ စိတ်ထဲမှကြိတ်ပြီး ကျေနပ်နေ၏။

*

၀၀၀၀၀၀

၁-၀

အခန်း (၁၀)

မြိုင်ယလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ဘူးဘူး၊ ချီယင်က စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဦးဆောင်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။

ဆာလောင်နေပြီဖြစ်၍ အမြန်ဆုံးရနိုင်မည့် စားသောက် ဖွယ်ရာများကို မှာလိုက်သည်။

စွမ်းစွမ်းသည် လူသူစိပ်သော မြို့ရွာများသို့ အရောက် အပေါက် နည်းသူပီပီ၊ မြင်မြင်သမျှကို အံ့ဩ ငေးမောလျက် ကြည့်သည်။

ကျွေးသမျှမှာ သူ့အတွက် အထူးအဆန်းတွေ့ဖြစ်နေ၏။

ဆိုင်ထဲတွင် လာရောက်စားသောက်သူ အသင့်အတင် ရှိနေသည်။

လျှူဟူထိုက်တို့နှင့် ဘေးချင်း ယှဉ်လျက်ရှိသော စားပွဲမှ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ထူထပ်သော သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်က အရက်ကို အိုးလိုက် မော့သောက်နေသည်။

ထိုသိုင်းသမားကြီး အရက်သောက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး၊ စိတ်ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားဟန်နှင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟို လူဝဝကြီးက သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲနော် အစ်ကိုကြီး”

ရယ်ရုံနှင့် အားမရဘဲ၊ သိုင်းသမား ဝေကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက်သည်။

သိုင်းသမားကြီးက စွမ်းစွမ်း ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သံကို သာမက လက်ညှိုးထိုးပြတာကိုပါ မြင်လိုက်သည်။

သူက ဧဝါသဖြစ်သွားပြီး၊ အရက်အိုးကို ဝှန်းခနဲ ဆောင့်ရလိုက်သည်။ ပြီး...ရန်လိုဟန်အကြည့်ဖြင့် စွမ်းစွမ်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

စွမ်းစွမ်း ရယ်မောနေသည်ကို မြင်သဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ဝှန်းခနဲ ထလိုက်သည်။ လျှူဟူထိုက်တို့၏ စားပွဲသို့လာပြီး၊ စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ငါ အရက်သောက်တာ ရယ်စရာလား။ နင့်ကို ဘယ်သူက ဒီလိုပြောခိုင်းလို့ ပြောပြီးရယ်တာလဲ”

“ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ရယ်စရာကောင်းလို့ ရယ်တာပါ။ ဘယ်သူကမှ ခိုင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

သိုင်းသမား ဝေကြီးသည် စွမ်းစွမ်း၏ အဖြေပေါ်တွင် ကျေနပ်ပုံမရ။ စွမ်းစွမ်းနှင့်အတူ ထိုင်နေသော လျှူဟူထိုက်အား မျက်လုံးဝေ့ပြီး ကြည့်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း။ ဘယ်သူကခိုင်းလို့ အခုလိုပြောတာ၊ ရယ်တာလဲ”

“ကျွန်မသဘောနဲ့ ကျွန်မပြောတာ။ ကျွန်မသဘောနဲ့ ကျွန်မ ရယ်တာပါ။ ရှင်ကိုရှင်လဲ ရယ်စရာ ကောင်း မကောင်းဆိုတာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“တိတ်စမ်း။ ငါ လုပ်လိုက်ရ”

သိုင်းသမားဝေကြီးက လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ပြီး၊ ရိုက်ရန် ရှယ်လိုက်သည်။ ဘွားဘွားချီယင်နှင့် လျှူဟူထိုက်တို့က သူတို့နှင့် မဆိုင်သလို အေးစက်စက် ကြည့်နေသည်။

“အောင်မယ်၊ ရိုက်ကြည့်ပါလား။ ရိုက်တာနဲ့ ရှင့်ကိုယ် ဝဝကြီးကို ဘောလုံးလုပ် ကန်ပစ်လိုက်မယ်”

စွမ်းစွမ်း၏ စကားက သိုင်းသမား ဝဝကြီးကို ရန်စလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသွားသည်။

သူက စိတ် မထိန်းနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် စွမ်းစွမ်းအား ရိုက်ချလိုက်၏။

စွမ်းစွမ်းက သေးသွယ်သော လက်ကလေးဖြင့် လူဝဝကြီး၏ လက်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။

လက်ဖဝါးချင်းထိသံ ဖြန်းခဲပေါ်လာပြီးလူဝဝကြီး နောက်သို့ ယိုင်သွားသည်။

ကလေးမငယ်တစ်ယောက်တောင် မြင့်မားသော အတွင်းအား ရှိနေမှန်း သိလိုက်သဖြင့် သိုင်းသမားဝဝကြီး ရင်ထိတ်သွား၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ။ မင်း....မင်းက....”

သိုင်းသမားဝဝကြီး အသံ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ပြတ်သွားသည်။ စွမ်းစွမ်းက ခစ်ခဲနဲ ရယ်လိုက်ပြီး၊ လူဝဝကြီး၏ ဗိုက်ကို ဝါးတူဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

“အား”

လူဝကြီး ထိတ်လန့်တကြား နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ သွေးစို့လာသော သူ့ဗိုက်ကို သူငိုကြည့်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် စွမ်းစွမ်းကို မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်သည်။

“ခွေးမလေး။ ငါက ကလေးဆိုပြီး ညှာနေတာ။ ညှာလို့ မရဘူး။ နင် သေပေတော့”

လူဝကြီးက သူ့ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ပေါက်ဆိန်ကြီးကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ ပြီး.... စွမ်းစွမ်းကို ပေါက်ဆိန်ဖြင့် ခုတ်ရန် လက်မြှောက်လိုက်သည်။

စွမ်းစွမ်း၏ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော တူဝီခေါ်ပြီး၊ ပြေးထွက်သွားသည်။ ပေါက်ဆိန်ကိုင်ထားသည့် လူဝကြီး၏ လက်ကို တည့်မတ်စွာ သွားထိ၏။

“အား”

“ဒေါက်”

လူဝကြီး၏ နားနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံနှင့် အတူ ပေါက်ဆိန်လွှတ်ကျသွားသံက တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလိုပင် ပေါ်လာသည်။

သွေးစက်လက်ကျနေသော လက်ကို အခြား လက်တစ်ဖက် ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး၊ လူဝကြီးက စွမ်းစွမ်းကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့် သည်။

ပြီး.... ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသည့် သူ့ပေါက်ဆီနီကို ကောက်ယူသည်။

“မင်း....ကြပ်ကြပ် သတိထား။ ငါနဲ့တွေ့မယ်”

လူဝကြီးက ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို မယှဉ်နိုင်သဖြင့် အရှက်ပြေအော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး၊ ဆိုင်အပြင်သို့ ပြေးထွက်သည်။

သူနှင့် တစ်စားပွဲတည်းထိုင်နေသည့် အဖော်ကလည်း ကျ သင့်ငွေ စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့ပြီး၊ လူဝကြီးနောက်သို့ ပြေး လိုက်သည်။

စွမ်းစွမ်းနှင့် လျူဟူထိုက်တို့ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ် ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် နှစ်ယောက် ပြိုင်ထု ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

ဘွားဘွားချီယင်က လျူဟူထိုက်တို့အား သတိပေး ဟန့်တား သည့် ဟန့်ဖြင့် ချောင်းဟန့်လိုက်သည်။ လျူဟူထိုက်တို့ အရယ် ရပ်သွားကြ၏။

“ကဲ....စားကြ၊ စားသောက်ပြီးရင်၊ ခရီးဆက်ကြရဦးမှာ”

ဘွားဘွားချီယင်က သူ့ ရှေ့ရှိ အစားအသောက်များကို စတင် စားသောက်ရင်း ပြောသည်။

လျူဟူထိုက်နှင့် စွမ်းစွမ်းတို့ကလည်း အစားအသောက်များ ကို စတင် စားသောက်သည်။

လျူဟူထိုက်သည် စားသောက်နေရာမှ အသက်အရွယ်နှင့် မမျှအောင် သိုင်းစွမ်းအားမြင့်မားသော စွမ်းစွမ်းအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။

ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်တွင် သည်မျှ သိုင်းစွမ်းအားရှိနေလျှင်၊ အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါတွင် စွမ်းစွမ်း၏ သိုင်းပညာအဆင့် မှာ သိုင်းလောကတွင် ထိပ်ကန်းအဆင့်သို့ ရောက်အောင် တိုး တက် လာမှာ သေချာနေသည်။

“ခစ်”

စားသောက်နေရင်းမှ စွမ်းစွမ်းက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရ ပြီး၊ ရယ်ချင်လာဟန့်နှင့် ရယ်လိုက်သည်။

ဘွားဘွားချီယင်က မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းအကြည့်တွင် ရယ်သံ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဖြစ်သွား၏။

စကားကို ခုအချိန်ကစပြီး သတိထားပြောတော့ စွမ်းစွမ်း၊
ငါတို့ အခုရောက်နေတာ သာယာတောင်ကုန်း မဟုတ်ဘူး၊
လူတွေအများကြီးရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်နေတာ။ ဘာမဟုတ်တဲ့
ပြဿနာအတွက် အချိန်ကုန် မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီအတွက် နှင့်ပါးစပ်
တို့ ကြပ်ကြပ်ပိတ်ထား ကြားလား။”

*

လျှူဟူထိုက်တို့သည် စာပို့မြင်းလှည်း တစ်စီးနှင့် ခရီးကြံ
လိုက်ခဲ့သည်။

စာပို့မြင်းလှည်း၏ လမ်းဆုံးမှာ ဟွာကျုံးမြို့ ဖြစ်သဖြင့် ထို
မြို့တွင် ခရီးတစ်ထောက်နားရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

စာပို့မြင်းလှည်းက တောင်ကုန်းတောင်တန်းများကို ကျော်
ဖြတ်ပြီး မှန်မှန်ကြီး ခရီးနှင်သည်။ ညနေ နေဝင်လုဆဲဆဲတွင်
ဟွာကျုံးမြို့သို့ ရောက်လာ၏။

ဟွာကျုံးမြို့တွင် ပွဲတော်တစ်ခု ရှိနေသည့်ပမာ လူတွေ ကြိတ်
ကြိတ်တိုးပြီး စည်ကားနေသည်။

မြို့လယ်ရှိ ဘုံကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်း ဘေးတွင် မြေ
ကွက်လပ်ကြီး တစ်ခုရှိပြီး ထိုကွက်လပ်ဘေးတွင် စားသောက်
ဆိုင်များကို တွေ့ရသည်။

ကွက်လပ်အလယ်တွင် မြေကို ပြောင်နေအောင် ရှင်းလင်း
ပြီး၊ စားသောက်ဆိုင်များနှင့် ဆန်ကျင်ဘက် ဘုံကျောင်းနှင့်
ကပ်လျက်တွင် ယာယီ အသုံးပြုရန် ဆောက်လုပ်ထားသော
တည်းခိုဆောင်ကြီးနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

လျှူဟူထိုက်တို့သည် အမှတ်မထင် ထိုကွက်လပ် အနီးသို့
ရောက်လာသည်။ စွမ်းစွမ်းက အစားအသောက်ရောင်းချသော
ဈေးဆိုင်တန်းကို မြင်သည်နှင့် ပါးစပ်တပြင်ပြင် လှုပ်လာ၏။

လျှူဟူထိုက်က စုံစမ်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ကြည့်သည်။ ကွက်လပ်ထိပ်တွင် ပိတ်စပေါ်၌ ရေးထားသည့်
ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်သဖြင့် ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“လူရွေး သိုင်းပြိုင်ပွဲ”

မြို့စားကြီး၏ မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့မှူးအဖြစ် သိုင်းပြိုင်ပွဲတွင်
အနိုင်ရသူကို ရွေးချယ်မည်။

ဆိုင်းဘုတ်အောက်ခြေတွင် သိုင်းပြိုင်ပွဲဝင်မည့်သူများ လိုက်
နာရမည့် စည်းကမ်းချက်နှင့် ပြိုင်ပွဲပြုလုပ်မည့် နေ့ရက်တို့ကို
ရေးထားသည်။

“ဒီမြို့မှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲရှိလို့ ခါလောက် လူစည်နေတာကို ပြိုင်ပွဲက ဒီည စမှာဆိုတော့၊ ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်ပွဲကို မိပါတယ်”

“မင်းက သိုင်းပြိုင်ပွဲဝင်မလို့ လား လူလေး”

လူ့ဟူထိုက်က ဘွားဘွားချီယင်အား လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါဖြလိုက်သည်။

“ပြိုင်ပွဲဝင်မလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ချင်လို့ပါ ဘွားဘွား”

“ဘွားဘွားက မင်းကိုပြိုင်ပွဲဝင်စေချင်တယ်။ တပ်ဖွဲ့မှူးရာထူး ရရှိမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်ကို လူသိစေချင်လို့ပါ...”

“ဘွားဘွားပြိုင်စေချင်ရင် ကျွန်တော် ဝင်ပြိုင်ပါ့မယ်။ သူတို့က စာရင်းပိတ်မယ့်အချိန်ကို သတ်မှတ်ထားတဲ့အတွက် စာရင်း သွားပေးထားမှ ဖြစ်မယ်”

“အေး...မင်းက စာရင်းသွားပေးလိုက်။ ဘွားဘွားတို့ ဟိုက စားသောက်ဆိုင်မှာ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဘွားဘွား”

လူ့ဟူထိုက်က ဘွားဘွားချီယင်တို့ အနီးမှ ခွာထွက်သည်။ တည်းခိုဆောင် တဲတန်းလျားရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

တည်းခိုဆောင် တဲတန်းလျား ဘေးတွင်ရှိသော ပြိုင်ပွဲဝင် စာရင်းလက်ခံရာဌာနတွင် စာရင်းပေးသွင်းရန် ရပ်လိုက်သည်။

စာရင်းလက်ခံနေသူမှာ အသက် လေးဆယ်အရွယ် မျက်နှာ သွယ်သွယ်၊ ပိန်ပိန်ကိုင်းကိုင်းနှင့် သဘော ကောင်းပုံရသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ပြိုင်ပွဲဝင်ချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ပြိုင်ပွဲဝင် စာရင်းပေးမယ်လို့ ပြောပါ။ ညီလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“လူ့ဟူထိုက်”

“အဖေနာမည်ကကော”

“လီကျန်ထင်းပါ”

“လီကျန်ထင်း”

စာရင်းလက်ခံသူက လျှူဟူထိုက်အား မျက်မှောင်ကြွဖြူကြည့်သည်။ ပြီး...ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်၏။

“နေရပ်ပြောပါ”

လျှူဟူထိုက်က သာယာတောင်ကုန်း၏ လိပ်စာကို ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ကလဲ”

“ဂိုဏ်းမရှိပါဘူး”

“ပြိုင်ပွဲမှာ ဘာလက်နက်ကို သုံးချင်သလဲ”

“လက်နက်မကိုင်ပါဘူး”

စာရင်းလက်ခံနေသူက လျှူဟူထိုက်အား ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“လက်ချည်းသက်သက်နဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စဉ်းစားနော်။ နောက်မှ ပြန်ပြင်ချင်လို့ မရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့။ စဉ်းစားပြီးပါပြီ”

စာရင်းလက်ခံသူက လျှူဟူထိုက် ပြောသမျှကို ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီး နောက်တွင် တရိဂံပုံကြေးပြားတစ်ပြားကို ပေးသည်။

ကြေးပြားပေါ်တွင် သိုင်းပြိုင်ပွဲဆိုသည့် စာတန်းကို ရေးထား၏။ စာတန်းအပေါ်ဘက်တွင် နံပါတ် သုံးဆယ်လေးဟု ရေးထားသည်။

“ဒီပြိုင်ပွဲဝင်ကြေးပြားကို မပျောက်စေနဲ့။ ကြေးပြားမပါရင် ပြိုင်ပွဲဝင်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိမ်းထားပါမယ်”

“ပြိုင်ပွဲဝင်မယ် သူနဲ့ အဖော်နှစ်ယောက်အတွက် တည်းခိုဆောင်မှာ နေရာပေးပါတယ်။ ဒီကြေးပြားကိုပြုပြီး ဝင်တည်းပါ။ အမှတ်စဉ် သုံးဆယ်လေးဆိုတော့ မနက်ဖြန်ကျမှ ပြိုင်ပွဲဝင်ရလိမ့်မယ်”

“ပြိုင်ပွဲက ဒီညစမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဒီည အမှတ်စဉ် သုံးဆယ်ထိ ပြိုင်မယ်။ မနက်ဖြန် သုံးဆယ်ကနေ ခြောက်ဆယ်၊ ခြောက်ဆယ်ကနေ

ကိုးဆယ်၊ တတိယနေ့မှာ ပြိုင်ပွဲ တစ်ခုစီမှာ ပထမရတဲ့ လူ သုံးယောက် နောက်ဆုံးမှ ပြိုင်ရမယ်”

“ပထမပြိုင်ပွဲမှာ လူသုံးဆယ်လုံးကို တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက် ပြိုင်ရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဆယ်ယောက်တစ်စုမှာ နှစ်ယောက် တစ်စု စီ။ ပထမဆုံး ပြိုင်ပြီးရင် အနိုင်ရတဲ့ လူတွေ နှစ်ယောက်စီ ထပ်ပြိုင်။ ဆယ်ယောက်ထဲက အနိုင်ရတဲ့လူဟာ နောက်ဆယ် ယောက်ထဲက အနိုင်ရတဲ့လူ နှစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်ရမယ်။ အဲဒီလို အစီအစဉ်နဲ့ မပြိုင်ရင် သိုင်းသမားကောင်း တစ်ယောက်ဟာ လက်ပန်းကျပြီး ရှုံးသွားနိုင်လို့ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထား တာပါ”

“ဆရာကြီးတို့ရဲ့ အစီအစဉ်က သိပ်ကောင်းပါတယ်”

စာရင်းလက်ခံသူက လျှို့ဝှက်အား ပြုံးပြသည်။

“အစီအစဉ် ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိရင် အနိုင်ရအောင် ကြိုးစားပါ ညီလေး”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်”

လျှို့ဝှက်က စာရင်းလက်ခံသူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ သည်။

ဘူးဘူးချီယင်တို့ ရှိနေသည့် စားသောက်ဆိုင်သို့ အရင် မသွားဘဲ၊ တည်းခိုဆောင်သို့ ဝင်သည်။

ပြိုင်ပွဲဝင် ကြေးပြားပြုပြီး၊ တည်းခိုဆောင်ရှိ အခန်းကို စတင်သည်။ အဖော်နှစ်ယောက် ပါကြောင်းကိုပါ စာရင်း ပေးခဲ့ပြီးနောက် တည်းခိုဆောင်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်များရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ရင်း ဥဒဟိုဖြတ်သန်း သွားလာနေသော သိုင်းသမားများကို ကြည့်သည်။

မူ့ပြားလှသော သိုင်းလောကသားများကြားတွင် ပန်းပွင့် သခင်၏ ဘက်တော်သားတွေ ပါနေလိမ့်မည်ဟု သူ တွေးမိ လေသည်။

*

2000 ✓
500 ✓
500 ✓
500 ✓
500 ✓

အခန်း (၁၁)

ကျယ်လောင်စူးရှသော ရယ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။
ရယ်သံကို နားထောင်ရုံနှင့် ရယ်သံရှင်မှာ အတွင်းအား အလွန်
ကောင်းသူဟု သိလိုက်၏။

ယခုအချိန်ထိ ညောင်စောင်းပေါ်တွင် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်
နေဆဲဖြစ်သော သခင်လေးက ရှောင်ရီဖုန်းအနီးတွင် ရှိသော
ဝတ်စုံဝါအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဝတ်စုံဝါက သခင်လေးအနီးသို့ တိုးကပ်သွား၏။

သခင်လေးက ဝတ်စုံဝါကို တစ်စုံတစ်ရာ တိုးတိုး ပြော
သည်။ ဝတ်စုံဝါက အမိန့်နာခံဟန် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ပြီး
ရှောင်ရီဖုန်း ရပ်နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ရှောင်ရီဖုန်းက ကာတစ်ခွန်းမှ မမေးဘဲ၊ မပြောဘဲ ဝတ်စုံဝါ ခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့သည်။

ဝတ်စုံဝါက အခန်းကျယ်ကြီး၏အခြားတံခါး တစ်ပေါက်ပေါက်မှ ထွက်သည်။

စကြိုလမ်းတစ်လမ်းအတိုင်း ရှောင်ရီဖုန်းအား ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။

ပြိုပျက်နေသော အဆောင်ကူး လမ်းတစ်လမ်းသို့ ရောက်သည်။

ဝတ်စုံဝါက ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့မည်ပြုသည်။ ဖျပ်ခနဲ ခုန်ပျံ ရောက်ရှိလာသည့် လူရိပ်တစ်ရိပ်ကြောင့် တုန်ခန် ရပ်သွား၏။

ခုန်ပျံလျက် ရောက်ရှိလာသူမှာ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် မုယုံကျင်းပင် ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ.... ဘာကိစ္စ....”

“ဝှစ်....”

“အား”

ဝတ်စုံဝါ၏ အမေးစကားမဆုံးခင် မုယုံကျင်းက လက်ကို ထုပ်လိုက်သည်။ လက်နက်ပုန်း ဓားပျံလေးတစ်ချောင်း ပြေးထွက်လာပြီး၊ ဝတ်စုံဝါ၏ ပခုံးတွင် စိုက်ဝင်သွား၏။

မုယုံကျင်းက ရှောင်ရီဖုန်း၏လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး၊ အဆောင်ကူး လမ်းအပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

“မြန်မြန်လာ”

မုယုံကျင်းက ရှောင်ရီဖုန်း၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ပြတင်းအပြင်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်သည်။

ပခုံးတွင် ဓားထိသွားသော ဝတ်စုံဝါမှာ ရှောင်ရီဖုန်းတို့ နောက်သို့ လိုက်လာခြင်း မရှိ။

ပြေးခဲ့၍ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အတားအဆီးနှင့် မတွေ့ရဘဲ၊ ခြံဝင်းအပြင်သို့ ရောက်တော့မည့် ဆဲဆဲတွင် အနီရောင် ဝတ် နှစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ရသည်။

“ဟိတ်.... ရပ်လိုက်”

ဝတ်စုံနီနှစ်ယောက်က ဓားများကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဟန့်တားသည်။

မုယုံကျင်းက လက်တစ်ဖက်ကို ညှင်သာစွာ လှုပ်လိုက်သည်။ လက်နက်ပုန်းခားပျံများ လွင့်ပျံထွက်သည်။

ဓားပျံတစ်ချောင်းက ဝတ်စုံနီတစ်ယောက်၏ရင်ဝကို စူးဝင်သွား၏။

ထိုသူ မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ခူးညွတ်ခွေကျသွားသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းက ဝတ်စုံနီ လွတ်ကျသွားသည့် ဓားကို ပြေးကောက်ပြီး ကျန်နေသော ဝတ်စုံနီအား ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံနီက ရှောင်ရီဖုန်းအား ဓားဖြင့် တရကြမ်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။

ရှောင်ရီဖုန်းက သူ့လက်ထဲရောက်နေသော ဓားဖြင့် ပြန်၍ ခုခံသည်။ ဓားချင်းထိသံက ကျယ်လောင်စွာပေါ်လာ၏။

ရှောင်ရီဖုန်းနှင့် ဝတ်စုံနီတို့ တိုက်ခိုက်နေစဉ်၊ မုယုံကျင်းသည် အသံကြားပြီး ပြေးလာနေသော ဝတ်စုံနီလေးယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်နေ၏။

ဓားသမားလေးယောက်ကို လက်နက်မပါဘဲ ခုန်ပျံ့ရှောင်တိမ်းရင်း ခုခံတိုက်ခိုက်နေသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းမှာ အသာစီးအနေအထားဖြင့် ဝတ်စုံနီအား တိုက်ခိုက်နေသည်။

ဝတ်စုံနီမှာ နောက်သို့ တဆုတ်တည်း ဆုတ်ရင်း အုတ်နံရံနှင့် ကျောက်ပိမိသွား၏။

ရှောင်ရီဖုန်း ရှေ့သို့တိုးလိုက်သည်။ ဝတ်စုံနီအား ဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ အားနေသည့်လက်ဖြင့် ဝတ်စုံနီ၏ဓားကို ဝတ်စုံနီက ရိုက်ချလိုက်၏။

ဝတ်စုံနီ၏ လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခါ ရှောင်ရီဖုန်းက ဝတ်စုံနီ၏ အဓိက သွေးကြောနေရာကို ဓားဖြင့် ထောက်ထားလိုက်၏။

“သတ်ပစ်ပါ ညီမ”

ဝတ်စုံနီ၏ မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်ဟန်တွေ ပေါ်နေ၏။ သူက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းအား ကြည့်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းက ရှေ့သို့တိုးပြီး ဝတ်စုံနီ၏ သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံနီ ခွေခနဲကျသွားစဉ် မုယုံကျင်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေ
သော ဝတ်စုံနီများဘက်သို့လှည့်ပြီး တရကြမ်း တိုက်ခိုက်၏။

တိုက်ခိုက်ရင်းနှင့် ဝတ်စုံနီများ၏ သွေးကြောတို့ကို ထိုး
ပိတ်သွားသည်။

ဝတ်စုံနီ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခွေခနဲ ခွေခနဲလဲကျ
သွားသည်။ မုယုံကျင်းက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိနေ
သော ဝတ်စုံနီနှစ်ယောက်အား အပြတ်ရှင်းလိုက်၏။

အဆောက်အဦးဟောင်းကြီးဆီမှ အော်ဟစ် အချက်ပေးသံ
များ ပေါ်လာသည်။ အန္တရာယ် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံ
များကို ဆူဆူညီညီကြားရ၏။

ကြယ်တာရာအဖွဲ့သားများ အင်နှင့် အားနှင့် အပြင်ထွက်
တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု ရှောင်ရီဖုန်း ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ ထို့
ကြောင့် သူက ရန်သူရှာနေသော မုယုံကျင်းအား....

“သွားကြမယ် အစ်ကိုကျင်း”

“နေပါဦး.... နောက်ထပ်လာတဲ့ကောင်တွေကို ဆုံးမလိုက်
ချင်လို့....”

“ဒီအချိန်မှာ ရန်သူကိုရှာပြီး တိုက်ခိုက်တာထက် ရှောင်
လိုက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်။ ညီမတို့ သွားကြမယ်”

စကားအဆုံးတွင် ရှောင်ရီဖုန်းက ခြံဝင်း အုတ်တံတိုင်းပေါ်
သို့ ရိပ်ခနဲ ခုန်တက်သည်။ တံတိုင်းပေါ်တွင် ခြေတစ်ချက်
ထောက်ပြီး၊ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

ရှောင်ရီဖုန်း ထွက်သွားသည့်နောက်တွင် မုယုံကျင်းမှာ ရန်
သူကို စောင့်မနေတော့ဘဲ လိုက်ပြီး ခုန်ထွက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ခြံဝင်းအုတ်တံတိုင်းကို ကျော်ပြီး၊ လှပစွာ
ပျံဝဲထွက်သွား၏။

ကြယ်တာရာ ဂိုဏ်းသားများ ရှိနေသည့် မြို့စွန်ခြံဝင်းတွင်
ဆူညံလှုပ်ရှားလျက် ကျန်ရစ်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းနှင့် မုယုံကျင်းတို့သည် မြို့လယ်ခေါင်သို့ ထွက်
ခဲ့ကြသည်။ လူထူထပ်ရာသို့ရောက်မှ ခြေလှမ်းမှန်ပုံန် လှမ်းပြီး
လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကိုကျင်း၊ ဘဘကော”

“ညီမပျောက်သွားလို့ အစ်ကိုနဲ့ ဘဘ လူခွဲပြီးရှာကြတယ်။
ဘဘက မြို့တောင်ဘက်ပိုင်းကို တာဝန်ယူ ရှာနေတော့ အဲဒီ

ဘက်မှာ ရှိလိမ့်မယ်။ ဘာဘာအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့။ အချိန်ကျရင် တည်းခိုခန်းကို ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တည်းခိုခန်းဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်ခဲ့သည်။

တည်းခိုခန်းသို့အရောက်တွင် အောက်ထပ် စားသောက်ခန်း တွင် အရက်ထိုင်သောက်နေသော ဝမ်စုချီအား တွေ့ရသည်။

ဝမ်စုချီသည် စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်လာသော ရှောင်ရီဖုန်း အား တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းသာသွား၏။

သူ့မျက်နှာတွင် ထူးခြားဟန် မရှိဘဲ၊ တည်ငြိမ် နေသော် လည်း သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်သွားသည်။

“သမီး ပြန်ရောက်လာပြီကို။ မင်း သူ့ကို ဘယ်ကနေရှာ လို့ တွေ့လာတာလဲ မယုံကျင်း”

“မြို့စွန် အိမ်ဟောင်းကြီးကပါ။ ညီမကို ဖမ်းထားတဲ့ လူ တွေက ကြယ်တာရာ အဖွဲ့သားတွေလို့ ကျွန်တော်ဆင်တယ်။ ကျွန်တော်က အိမ်ဟောင်းကြီးထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မသင်္ကာ တာနဲ့ ဝင်ကြည့်တုန်း ညီမကို လူတစ်ယောက်က ခေါ်ထုတ် လာတာ တွေ့ပြီး ကယ်ခဲ့တာပါ”

ဝမ်စုချီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ ရှေ့တွင် ချထားသည့် အရက်ခွက်ကို ယူ၍ သောက်လိုက်ပြီး....

“မင်းနဲ့ တွေ့လို့ပေါ့ကွာ၊ နို့မဟုတ်ရင်၊ သမီး ရန်သူရဲ့ လက်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာနေမယ် သိဘူး။ နေပါဦး သမီးက အဲဒီခြံကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်သွားတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့နောက်ကို လိုက်ရင်းနဲ့ ရောက်သွားတာ ပါ။ နောက်မှ အဲဒီလူက သမီးကို များခေ်သွားတယ်ဆိုတာ သိရတယ်”

ရှောင်ရီဖုန်းက တည်းခိုခန်း ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လူ တစ် ယောက် ရောက်လာပုံ၊ သူက လာရောက် ချောင်းမြောင်းသူ၏ နောက်သို့ လိုက်သွား၍ အိမ်ဟောင်းကြီးရှိရာ ခြံဝင်းသို့ ရောက် သွားရပုံတို့ကို ပြောပြသည်။

ရှောင်ရီဖုန်း ပြောပြနေစဉ် ဝမ်စုချီက ဘစ်လုံးတစ်ပါဒေမှ ဝင်မမေးဘဲ၊ မခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေ၏။

“အဲဒီမှာ ကြယ်တာရာသခင်လေးကိုတွေ့ခဲ့တယ်။ သူက သမီး ကို စော်ကားမော်ကား ပြောနေတုန်း၊ စာရွက်တစ်ရွက် လွှင့် လာပြီး၊ သူ့ညောင်စောင်းမှာ စိုက်သွားတယ်”

“စာရွက်ပါးပါးလေး တစ်ရွက်ကို ညောင်စောင်းမှာ နက်အောင် ပစ်လွှင့်နိုင်တဲ့လူရဲ့ အတွင်းအားဟာ ဘယ်အဆင့် ရောက်နေမလဲဆိုတာ သမီး စဉ်းတောင် မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

“အဲဒီစာရွက်က ဘာစာရွက်လဲ”

“ပန်းပွင့်ဖိတ်စာပါ”

“ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ ဟုတ်လား”

ရှောင်ရီဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နောက်.... ပန်းပွင့်ဖိတ်စာသခင်က သိုင်းလောကထဲကို ပြန်ဝင်လာပြီကိုး....”

ညည်းညူဟန်နှင့် ဝမ်စုချီက ပြောသည်။ ပြီး.... အရက်ကို ငွဲသောက်ပြန်၏။

ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ အကြောင်းကို ဝမ်စုချီ ရေရေရာရာ သိပ္ပံသဖြင့် ရှောင်ရီဖုန်း ဝမ်းသာသွား၏။

သူက ပန်းပွင့်ဖိတ်စာနှင့် ပန်းပွင့်သခင်အကြောင်း မေးမြန်းရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ မမေးခင် ဝမ်စုချီက လက်ကာပြပြီး....

“သမီးသိချင်တာကို မမေးဘဲနဲ့ ဘာတ ပြောပြမှ ပါ။ ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ.... သိုင်းလောကထဲမှာ ပေါ်မလာတာ ကြာပါပြီ။ ခုတလောကမှ ပြန်ပေါ်လာတာကို ကြားရတယ်။ ဒီဖိတ်စာရှင်ကို သိုင်းလောကသားတွေက ပန်းပွင့်သခင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူ့ကို တွေ့ဖူးတဲ့လူ မရှိဘူး။ တွေ့ဖူးတဲ့ လူဟာလဲ သေသင့်လောက်တဲ့ သိုင်းသမားဆိုးတွေပဲ။ သူတို့ဟာ ပန်းပွင့်သခင်ကို ဖိတ်စာရပြီးလို့ သေတော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ တွေ့ဖူးတတ်ကြတယ်”

“ဒါဖြစ်ရင် ပန်းပွင့်သခင်ဟာ အပြစ်ရှိတဲ့သိုင်းသမားဆိုးတွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းတတ်တဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပေါ့”

ဝမ်စုချီက ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာ ညိတ်ပြသည်။

“သူဟာ တကယ့် သူရဲကောင်းပါပဲ။ မတရားမှုကို မကြိုက်ဘူး။ ကတိပျက်တာကို မကြိုက်ဘူး။ သူ သိုင်းလောကထဲက ပျောက်ကွယ်နေတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးနီးလောက်ရှိပြီ။ ပျောက်ကွယ်သွားမှ သူဟာ မိုးကြိုးခင်းသမား ဖြစ်မယ်လို့ လူတွေက ခန့်မှန်းကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိုးကြိုးခင်းသမားကလဲ ပျောက်ကွယ်သွားလို့ပါပဲ”

ရှောင်ရီဖုန်းအား တစ်ယောက်တည်း အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေစေခြင်းမှ ဝမ်းစုချီက သူတို့အခန်းသို့ ခေါ်ထားပြီး၊ တစ်စု တစ်ဝေးတည်း တည်းခိုသည်။

တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် ရှောင်ရီဖုန်း အနားမှ မခွာဘဲ နေ၏။

အကျဉ်းသားအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးသည်နှင့် ရှောင်ရီ ဖုန်း အခန်းထဲမှ မထွက်ဘဲ နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းစုချီက လည်း အခန်းထဲမှ မထွက်ဘဲ နေသည်။

မယုံကျင်းက ကျဉ်းနန်းမြို့မှ ဟန်ကြူးမြို့သို့ ထွက်ခွာမည့် ခရီးသွားအုပ်စု ရှိ-မရှိ၊ စာပို့မြင်းလှည်း ရှိ-မရှိ အပြင်ထွက် ပြီး စုံစမ်းသည်။

ညနေစောင်း သူ ပြန်လာသောအခါ ဟန်ကြူးမြို့သို့ ထွက် ခွာမည့် ရွက်လှေတစ်စီးရှိကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စော စောတွင် ထွက်ခွာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းပါလာ၏။

“ရေလမ်းခရီးက သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ဟန်ကြူးမြို့ကို ဘာ တို့ ကုန်းလမ်းကပဲ သွားကြတာပေါ့”

“ဘာက ဟန်ကြူးမြို့ကို ဘာဖြစ်လို့ သွားချင်တာလဲ”

“ဟန်ကြူးမြို့က လူစုံတယ်၊ သတင်းစုံတယ်။ ပြီးတော့.... ကြယ်တာရာသခင်လေးက ဟန်ကြူးမြို့မှာ ရှိတဲ့ ထိပ်သီး သိုင်း သမားကြီးတစ်ယောက်ကို စိန်ခေါ်ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဟန်ကြူးမြို့ကို ထွားချင်တာပါ”

“ကြယ်တာရာသခင်လေးက ဒီမြို့မှာ ရှိနေတာပဲ”

“သူလိုလူဟာ တစ်နေရာမှာ ကြာကြာမနေပါဘူး။ သမီး မယုံရင် အိမ်ဟောင်းကြီးကို အခုသွားကြည့်။ လူတစ်ယောက် မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မယုံကျင်းသည် ဝမ်းစုချီ စကား ပြောနေစဉ် တစ်ခွန်းမှ ဝင်မမေး၊ ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေသည်။ စကားပြတ်ပြီး အိမ်သွားသည့် အခါကျမှ....

“ဟန်ကြူးမြို့ထိအောင် မရောက်ပေမယ့် ခရီးထက်ဝက် လောက် ရောက်မယ် စာပို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးတော့ ရှိတယ်။ ဒီကနေ ဘယ်အချိန်ထွက်မယ်၊ ဘယ်တော့ ထွက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သွားစုံစမ်းလိုက်ပါ့မယ် ဘာ”

“အေး ကောင်းတယ်၊ မြင်းလှည်းနဲ့ ခရီးတစ်ဝက်လောက် ထိ ရောက်အောင် သွားနိုင်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မင်း.... သွားစုံစမ်းလိုက်ပါဦး မယုံကျင်း”

မုယ့်ကျင်း နေရာမှထပြီး အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ ဝမ်းစု
ချီက အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းတံခါးကို ဖွင့်
ပြီး ရှောင်ရီဖုန်းဘက်သို့လှည့်၍....

“ဘဘတို့ သူ့ နောက် လိုက်ကြည့်ရအောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘဘ”

ရှောင်ရီဖုန်းက အံ့အားတသင့်နှင့် မေးသည်။ ဝမ်းစုချီက
ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူဘာလုပ်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ နောက်ကနေ တိတ်
တိတ်လေး လိုက်စုံစမ်းမယ်။ မုယ့်ကျင်းကို ဘဘ မသင်္ကာဘူး
သမီး.... ကဲ.... လာ”

ဝမ်းစုချီက စကားအဆုံးတွင် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်
သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းကလည်း ဝမ်းစုချီနောက်မှလိုက်၍ အပြင်သို့ခုန်
ထွက်လိုက်၏။

လမ်းကျဉ်းလေးအတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့စဉ် ရှေ့
မလှမ်းမကမ်းမှ လျှောက်သွားနေသော မုယ့်ကျင်းအားတွေ့
သည်။

မုယ့်ကျင်းသည် စာပို့ ဌာန ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
လျှောက်သွားသည်။

စာပို့ဌာနသို့ ရောက်သည်နှင့် အတွင်းသို့ဝင်သွားပြီး တခဏ
အကြာတွင် ပြန်ထွက်လာသည်။

“သူ ဘဘခိုင်းတဲ့အတိုင်း တကယ် စုံစမ်းပါတယ်”

“စောင့်ကြည့်ပါဦး သမီး”

ဝမ်းစုချီက မုယ့်ကျင်း မမြင်အောင် ဆိုင်တစ်ဆိုင် အကွယ်
တွင် ရပ်နေလိုက်၏။ မုယ့်ကျင်းက သူတို့ရှိနေသည့်ဆိုင်အနီး
မှ ဖြတ်သွားသည်။

တည်းခိုခန်းရှိရာသို့ မသွားဘဲ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် လမ်း တစ်
လမ်းသို့ လျှောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းစုချီကပြုံးပြီး ရှောင်ရီဖုန်း
အား ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တွေ့လား သမီး”

ဝမ်းစုချီက ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး မုယ့်ကျင်း ထွက်သွားရာကို
လိုက်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းမှာ နားမလည်နိုင်စိတ်နှင့် ဝမ်းစုချီ နောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။

မုယုံကျင်းသည် ဘေးဘီကိုမကြည့်ဘဲ မြို့လယ် ရဲကျောင်း ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားသည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့တွင် တစ်ချက် ဟုန့်ရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ စွပ်ခနဲ ဝင်သွား၏။

ဝမ်းစုချီက ဘုံကျောင်းရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်။

ဘုံကျောင်းအတွင်းသို့ မဝင်ဘဲ အပြင်ဘက်မှနေ၍ အခန်းသို့ လှမ်းကြည့်၏။

ပြီးလျှင် ချက်ချင်းနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်၍ ရှောင်ရီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဘဘတို့ ဝည်းခိုခန်းကို ပြန်ကြမယ် သမီး”

ဝမ်းစုချီ၏မျက်နှာ တည်ကြည် တင်းမာနေသည်ကို ရှောင်ရီဖုန်း သတိပြုမိ၏။

မုယုံကျင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အပြစ်အနာအဆာကို တွေ့ခဲ့ပြီဟု သိလိုက်သည်။

သို့သော် ရှောင်ရီဖုန်းက မမေးဘဲ နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ခဲ့သည်။

တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်သည်ထိ ဝမ်းစုချီက မုယုံကျင်းအကြောင်းကို မပြောပေ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားလာသလို၊ တည်းခိုခန်းရှိ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သော အခါတွင်လည်း ခုတင်ပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ပြီး မျက်မှောင်ကြုံ့လျက် စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက် စဉ်းစားနေပြီးနောက် ဝမ်းစုချီ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းက မုယုံကျင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းရန် ဝမ်းစုချီအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဝမ်းစုချီက ခေါင်းခါပြုပြီး အခန်းတံခါးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းက အဓိပ္ပာယ်နားမလည်တဲ့ တံခါးပေ ကြံဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် မုယုံကျင်း၏ အသံကို ကြားရသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်လာပြီ ဘာ”

“အေး.... ဝင်ခွဲ”

ဝမ်စုချီ၏ အသံက တိုတောင်း ပြတ်သားလှသည်။ သူ့ မျက်နှာက အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာသလို ရှိသော်လည်း တင်းမာရိပ် ထင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

တံခါးပွင့်သွားပြီး မုယုံကျင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း၊ ဝမ်စုချီ၏ရှေ့တွင် ရပ်လျက် လက်နှစ်ဘက်ကိုဆုပ်ပြီး ဂါရဝပြုသည်။

“ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် အမန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပါတော့မယ်။ ဘုံကျောင်းထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့ လူဟာ နေပြည်တော်ကနေ ကျဉ်းနန်းမြို့ကိုလွတ်ထားတဲ့ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ နေပြည်တော်က သိမ်းငှက် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှာ သူက နံပါတ်တစ်ဆယ်၊ ကျွန်တော်က ဆယ်တစ်ပါ”

“ဒါဖြစ်ရင် မင်းက....”

“မူခင်းတွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ တာဝန်နဲ့ လာတဲ့ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပါ ဘာ။ ဒီအကြောင်း လူတိုင်းကို အသိမပေးသင့်လို့ ကျွန်တော် လျှို့ဝှက်ထားတာပါ။ ကျွန်တော့်အမှုထမ်းတံဆိပ်ကို ကြည့်ပါ ဘာ”

မုယုံကျင်းက သူ့အကျိုးထဲမှ ငွေပြားပေါ်တွင် သိမ်းငှက်ပုံပါသော တံဆိပ်ကို ပြသည်။

တစ်ချိန်လုံး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ထိုင်နေသော ဝမ်စုချီမှာ ပြုံးလာပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေ၏။

*

စခန်း (၁၂)

သိုင်းပြိုင်ပွဲ ပထမညသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်နှင့် စည်ကား လှ၏။

နေ့ခင်းက ရှင်းလင်းထားသော မြေကွက်တွင် ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်တစ်ခုကို ဆောက်လုပ်ကြသည်။ စင်မြင့်ပတ်လည်တွင် မီးထွန်းညှိရန် မီးတုတ်ကြီးများကို စိုက်ထိုးကြသည်။

ညနေစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကွက်လပ်တွင် တိုင်များစိုက်၊ ကြိုးများ သွယ်တန်းပြီး၊ မီးပုံးများကို ချိတ်ဆွဲလိုက်ကြသည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲကွက်လပ်တွင် မြို့စားကြီး၏ အမှုထမ်းများ လှုပ်လှုပ် ရွဲရွဲနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန်တွင်၊ လျှို့ဝှက်ထိုက်နှင့် စွမ်းစွမ်းတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုဆောင်အပြင်ဘက်တွင် ထွက်ပြီး ထိုင်နေကြ၏။

မိုးချုပ်စ မှောင်စမျိုးချိန်တွင် သိုင်းသမား တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပရာ ကွက်လပ်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

သိုင်းပြိုင်ပွဲတာဝန်ခံများက ထွက်ရှိလာသည့် သိုင်းသမားများကို စနစ်တကျ နေရာချပေးနေသည်။

“လူတွေက ကုန်ကြပြီ။ ညီမလေးတို့ မသွားကြသေးဘူးလား”

“ဘွားဘွားထွက်လာတာနဲ့ သွားကြမယ် ညီမလေး”

“ဘွားဘွားက သိပ်ကြာတာပဲ။ စောစောလေးသွားမှ ရှေ့နားမှာ နေရာရမှာပေါ့။ နောက်နားမှာနေရင်၊ ဘာမှ မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး...”

“မမြင်ရရင် အစ်ကိုကြီးက ညီမလေးကို ပခုံးပေါ်တင်ထားမှာပေါ့။ မမြင်ရမှာ မပူပါနဲ့”

လျှို့ဝှက်ထိုက်တို့ စကားပြောနေစဉ် ဘွားဘွားချီယင် တည်းခိုဆောင်အတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ တည်းခိုဆောင်ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော လျှို့ဝှက်ထိုက်တို့ အနီးတွင် ရပ်ပြီး...

“ငါတို့ သွားကြရအောင်၊ ပြိုင်ပွဲလာတဲ့ လူတွေ့တောင် တော်တော် များနေပြီ”

ထိုင်နေစဉ် လျှို့ဝှက်ထိုက်နှင့် စွမ်းစွမ်းတို့ ထိုင်နေရာမှ ထထိုက်ကြ၏။ ဘွားဘွားချီယင်နှင့်အတူ သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပမည့် ကွက်လပ် ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ပြိုင်ပွဲကွက်လပ် အဝင်ဝတွင် ဧည့်ခံကြိုဆို နေရာချပေးနေသော အမှုထမ်းများ ရှိသည်။ ထိုအမှုထမ်းများကို အဝါရောင် ဝတ်စုံရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသော သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်က လိုအပ်သည်များကို ညွှန်ကြားစေခိုင်းနေသည်။

လျှို့ဝှက်ထိုက်တို့သည် ဝင်ပေါက်အနီးတွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။ အဝါရောင် ဝတ်စုံရှည်နှင့်လူက ရှေ့တိုးလာသော လျှို့ဝှက်ထိုက်အား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။

“ဒီက မိတ်ဆွေက”

“လျှို့ဝှက်ထိုက်ပါ။ ပြိုင်ပွဲဝင် သုံးဆယ့်လေးယောက်ပါ”

“တံဆိပ်ပြား ပြပါ”

လျှူဟူထိုက်က ပြိုင်ပွဲဝင် တံဆိပ်ပြားကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ အဝါရောင်ဝတ်စုံရှည်နှင့်သူက စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် တံဆိပ်ပြားကို ပြန်ပေးသည်။

“ခါ... မိတ်ဆွေရဲ့ အဖော်တွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခါက ဘွားဘွားချီယင်၊ သူက ကျွန်တော့် ညီမလေး စွမ်းစွမ်းပါ”

အဝါရောင်ဝတ်စုံရှည်နှင့်လူ၏ အကြည့်က ဘွားဘွားချီယင် ထံသို့ ရောက်သွားသည်။ သူက ဘွားဘွားချီယင်အား စေ့စေ့ စပ်စပ် ကြည့်ပြီး....

“ဆရာမကြီးကိုကြည့်ရတာ သိုင်းလောကသားနဲ့ တူတယ်”

“ငါက သိုင်းပညာ နည်းနည်းပါးပါးပဲ တတ်ပါတယ်၊ လူတွေက ငါ့ကို ဆေးဘွားဘွား ချီယင်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

အဝါရောင်ဝတ်စုံရှည်နှင့်လူ၏ မျက်နှာတွင်လေးစားကျိုးနဲ့ ဟန်တို့ ပျက်ခြည်းပေါ်လာ၏။

သူက ဘွားဘွားချီယင်အား လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ဂါရဝ ပြလိုက်ပြီး....

“ဘွားဘွားချီယင်ကိုယ်တိုင် ဒီပြိုင်ပွဲကို လာရောက်အားပေး တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟေ့... ဒီကဘွားဘွားတို့ကို ပြိုင်ပွဲကွက်လပ်ထဲခေါ်သွား၊ ခုံနေရာမှာ နေရာချထားပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

အမှုထမ်းနှစ်ယောက်က သူတို့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ် ပြီး၊ ဘွားဘွားချီယင်တို့အား ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသည်။

ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်နှင့်အနီးဆုံးနေရာတွင် နေရာချထားပေးလိုက်၏။

“ဒီနေရာက ကောင်းလိုက်တာ၊ အခုလိုကြည့်ရမှ ပြိုင်ပွဲကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ရမှာပေါ့၊ ဒီဦးလေးတွေက သိပ်သဘော ကောင်းတာပဲ၊ သမီးတို့ကို နေရာကောင်းကောင်း ပေးတယ်”

ကလေးပီပီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သည့် စွမ်းစွမ်း၏ စကားကြောင့် အမှုထမ်းနှစ်ယောက် ပြုံးသွားကြသည်။

သူတို့က ဘွားဘွားချီယင်အား အပိုပေးပေးပြီး ပြန်ထွက် သွားကြ၏။

လျှာထိုက်တိုသုံးယောက် ထိုင်လိုက်မိကြစဉ် ပြိုင်ပွဲစတင်
တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပြီး ပြိုင်ပွဲ စည်းကမ်းများကို
ပြိုင်ပွဲဝင်နှင့် လက်ခံခဲ့သည်။ လူလိန်လိန်က ဖတ်ပြသည်။ ပြီး
နောက် ပြိုင်ပွဲဝင်မည့် လူသုံးဆယ်၏ အမည်ကို ဖတ်ပြ၏။

“အခုပထမဆုံး ပြိုင်ပွဲစပါပြီး ဒီပြိုင်ပွဲမှာ တောင်ပိုင်းပြည်
နယ်က သံမဏိမာထင်နဲ့ ကျင်းလိန်မြို့က နဂါးလေး ကောင်းလုံ
တို့ ယှဉ်ပြိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အစီအစဉ် ကြေညာပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ အပေါ်ပိုင်း
ဗလာနှင့် ဘောင်းဘီ အဝါပုပ္ဖတစ်ထည် ဝတ်ဆင်ထားသည့်
လူထွားကြီးတစ်ယောက် ပြိုင်ပွဲ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာ
သည်။

သူက ပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး၊ အရှိအသေပြုလိုက်သည်။
လက်ခုတ်သံများက တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ပေါ်လာသည်။

“သူက သံမဏိမာထင် ဖြစ်ပါတယ်”

အစီအစဉ် ကြေညာသူက မိတ်ဆက်ပေး၏။ ကြေညာသံ
ပေါ်လာပြီးနောက် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ယောက် စင်
မြင့်ပေါ် ခုန်တက်လာပြန်၏။

“နဂါးလေးကောင်းလုံ ဖြစ်ပါတယ်”

အစီအစဉ်ကြေညာသူက စကားအဆုံးတွင် နောက်သို့ဆုတ်
သွားသည်။ နဂါးလေးကောင်းလုံက ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ် နှုတ်
ဆက် လိုက်၏။ ပြိုင်ပွဲသို့ လာရောက်သူများ၏ လက်ခုတ်သံ
သောသောညံသွားပြန်သည်။

အစီအစဉ် ကြေညာနေချိန်တွင် စင်မြင့်ဘယ်ဘက်၌ ရှိနေ
သည့် မိုင်လုပ်မည့်သူက ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

မာထင်နှင့် ကောင်းလုံတို့အား မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်စေပြီး၊
စကားတိုးတိုးပြောသည်။ ပြီးသည့်နောက် စတင်တိုက်ခိုက်ရန်
အချက်ပြလိုက်၏။

မာထင်နှင့် ကောင်းလုံတို့မှာ လက်နက်မဲ့ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူများ
ဖြစ်၏။ မိုင်က အချက်ပြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မာထင်က စတင်
ပြီး တိုက်ခိုက်သည်။

သူသည် လူထွားသလောက် လျင်မြန်သွက်လက်လွန်းသူ ဖြစ်
၏။ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်မျှ တိုက်ခိုက်စဉ်အတွင်း ကောင်းလုံ
ကို ဒဏ်ရာ ရသွားစေသည်။

ပထမအချိန် တိုက်ခိုက်ပြီးချိန်တွင် ကောင်းလုံ ဒဏ်ရာရပြီး၊
မာထင်မှာ ပြိုင်ပွဲမစခင်ကလိုပင် လန်လန်းဆန်းဆန်း ရှိနေ၏။

ဒုတိယအချိန်တိုင်ပင်ပယ်အကြိမ်ကထက်ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ သိုင်းကွက် သုံးကွက်မျှ ယှဉ်ပြိုင်ရချိန်တွင် ကောင်းလုံက မာထင်၏ ပခုံးရိုးကို ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

လူတိုင်းက အနိုင်ရမည်ဟု ထင်ထားသည့် မာထင် ရှုံးနိမ့်သွား၏။ အစီအစဉ် ကြေညာသူက ဒုတိယပွဲအဖြစ် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မည့်သူ နှစ်ယောက်၏ အမည်ကို ကြေညာသည်။ တစ်ခဏ အကြာတွင် ဒုတိယပွဲ စလေ၏။

*

ပထမပွဲ ပြိုင်ပွဲတွင် ကောင်းလုံသည် နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်မှ အညတကြ သိုင်းသမားဟု အမည်ခံထားသူကို ရှုံးနိမ့်သွား၏။

လျှူဟူထိုက်သည် ဒုတိယနေ့တွင် ပြိုင်ပွဲဝင်ရမည် ဖြစ်၍ ကောင်းစွာအိပ်စက် အနားယူလိုက်၏။ နံနက် မိုးသောက်၍ အိပ်ရာထ စားစရာစားပြီးချိန်တွင် ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် ပြင်ဆင်သည်။

လျှူဟူထိုက်၏ အဝတ်အစားများမှာ ဟောင်းနွမ်းပေရေပြီး၊ အရောင်အဆင်း မပေါ်တော့ပေ။ သူက ထိုအဝတ်အစားကို ဝတ်သည်။

“ဟင်... အစ်ကိုကြီး အဝတ်အစားကလဲ ညစ်ပတ်နေတာပဲ။ ပြိုင်ပွဲဝင်မှာ အဝတ်အစားကောင်းလေး ဝတ်ပေါ့”

“ဒါ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားပဲ။ အစ်ကိုကြီးမှာ ဒီထက်ကောင်းကောင်း ဝတ်စရာမရှိတော့ဘူး။ ပြိုင်ပွဲဝင်မှာက လူပါ။ အဝတ်အစား မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရဲ့”

စွမ်းစွမ်းက လျှူဟူထိုက်၏ စကားကို မကျေနပ်စွာနှင့် နှုတ်ခမ်းစူလိုက်၏။ ခေါင်းကို အသာအယာပွတ်သပ်သည်။

“အဝတ်အစား မကောင်းပေမယ့် ပြိုင်ဘက်ကို အစ်ကိုကောင်းကောင်း အနိုင်တိုက်ပြပါ့မယ်။ အစ်ကိုကြီး တိုက်ခိုက်နေတဲ့ အခါမှာ ညီမလေး လက်ခုပ်တီးပေးရမယ် ဟုတ်လား”

စူထားသည် စွမ်းစွမ်း၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ အပြုံးကလေး ပေါ်လာသည်။ သူက ခေါင်းကို လျှင်မြန်စွာ ညိတ်ပြလိုက်၏။

“မင်းတို့မောင်နှမ စကားပြောနေတာ မပြီးသေးဘူးလား၊ ပြိုင်ပွဲစမယ် အချိန် နီးနေပြီ။ သွားကြမယ်”

ပြိုင်ပွဲသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သော ဘွားဘွားချီယင်က သတိပေးစကား ပြောလိုက်သည်။ အသင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်၍ လှူဟူထိုက် နေရာမှ ထလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြမယ် ဘွားဘွား”

လှူဟူထိုက်တို့ သုံးယောက်သား တည်းခိုဆောင်မှထွက်ကြသည်။ ပထမညကလိုပင် ဝင်ပေါက်သို့ လျှောက်ခဲ့၏။

ညွှန်ကြိုဆို နေရာချပေးသူတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သော အဝါရောင် ဝတ်စုံရှည်နှင့်လူက လှူဟူထိုက်တို့ကို ဆီးကြိုသည်။

“ဆရာလေးက ဒီနေ့ပြိုင်ပွဲဝင်မှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟေ - ဒီဆရာလေးတို့ကို ပြိုင်ပွဲဝင်မယ် လူတွေဆီ ခေါ်သွားလိုက်”

ပထမညက လိုက်ပို့သော အမှုထမ်း နှစ်ယောက်က လှူဟူထိုက်တို့အား လိုက်ပို့သည်။ ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်၏ ညာဘက်တွင် သီးသန့်ပြုလုပ်ထားသည့် နေရာမှာ နေရာချပေးသည်။

သူတို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ပထမပြိုင်ပွဲ စတင်နေပြီဖြစ်သည်။

လှူဟူထိုက်က ယှဉ်ပြိုင်နေသူနှစ်ယောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၏။

တစ်ယောက်က ဓားသမားဖြစ်ပြီး၊ ကျန်တစ်ယောက်က လည်း ချိတ်လက်နက်ကို ကိုင်ဆောင် တိုက်ခိုက်သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဗုဒ္ဓိယတန်း သိုင်းသမားများဖြစ်ပြီး၊ သူတို့ အသုံးပြုသည့် သိုင်းကွက်များမှာ ထူးထူးခြားခြားမရှိလှချေ။

ပထမပွဲတွင် ဓားသမား အနိုင်ရသွားသည်။ ဗုဒ္ဓိယပွဲ၌ ကြာပုတ်သမားနှင့် လုံရှည်သမားတို့ ယှဉ်ပြိုင်ကြ၏။ အမာနှင့် အပျော့ တိုက်ကွက်များကို လှူဟူထိုက် စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကြည့်၏။

ဤသို့နှင့် ပြိုင်ပွဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလျက် လှူဟူထိုက်၏ အလှည့်သို့ ရောက်လာသည်။

လှူတူထိုက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူမှာ နတ်လက်သီး စံကွမ်း ဖြစ်သည်။

နတ်လက်သီးစံကွမ်းသည် ထန်းသီးလုံးခန့် ကြီးမားသော လက်သီးဆုပ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်ပြီး၊ အလယ်ပိုင်း သိုင်းလောကတွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။

ဆိုးသွမ်းသော လမ်းခားပြုများကို ဖမ်းဆီးပေးပြီး ဆုရေ ထုတ်ယူသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်သည်။ လူဆိုးဖမ်းသမားဖြစ် သည်။

ပရိသတ်အများတို့မှာ နတ်လက်သီး စံကွမ်းကို သိနေကြ သည်။ လူကို မမြင်ပူးသူများကလည်း နတ်လက်သီး၏နာမည် ဂုဏ်သတင်းကို ကြားဖူးထားကြသဖြင့် တခဲနက် သြဘာပေး ကြသည်။

လှူတူထိုက် စင်မြင့်ပေ၊ တက်လာချိန်တွင် သြဘာပေးမည့် သူ မရှိ။ သေးငယ်သော လက်ခုပ်သံ တစ်သံသာ ပေ၊ တွက် လာသည်။ ထိုလက်ခုပ်သံမှာ စွမ်းစွမ်း၏ လက်ခုပ်သံပင်ဖြစ်၏။

လှူတူထိုက်က ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်ပြီး နတ်လက်သီး စံကွမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ ခိုင်လုပ်သူက သူတို့နှစ်ယောက် အနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး....

“အသေမတိုက်ပါနဲ့....။ ဒီပွဲဟာ ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူသတ်ပွဲ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ.... စပါ”

ခိုင်လုပ်သူ နောက်ဆုတ်သွားသည်နှင့် နတ်လက်သီးစံကွမ်း က ကြီးမားသော လက်သီးဆုတ်ဖြင့် လှူတူထိုက်အား လှုပ် တပျက် လှမ်းထိုးလိုက် လျှင်မြန်အားပါသော လက်သီးချက် ကို လှူတူထိုက် ခရောသောပါးနှင့် ရှောင်လိုက်ရသည်။

နတ်လက်သီး စံကွမ်းသည် လှူတူထိုက်အား အခွင့်အရေး မပေးဘဲ၊ လက်သီးဖြင့် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ထိုး၏။

လျှင်မြန် အားပါသောလက်သီးသည် ဝှီးခနဲ ဝှီးခနဲမြည်ပြီး၊ လှူတူထိုက်၏ မျက်နှာအနားမှ ဖြတ်သွား၏။

လှူတူထိုက်မှာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တရှောင် ထဲ ရှောင်နေရ၏။

“ကြာတယ်ဟေ့.... ဒီကောင်စုတ်လေးကို မြန်မြန် ထိုးချ လိုက်”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ နတ်လက်သီး၊ ဖင်ထိုင်ကျသွားအောင် ထိုးပါလား”

ပရိသတ်၏ အော်ဟစ် ပြောဆိုသံများကို ကြားရသည်၊ နတ်လက်သီးစံကွမ်းက သူ့ကို အားပေးနေသဖြင့် အားတက် လာဟန်နှင့် လျှူဟူထိုက်အား ဖိပြီး တိုက်သည်။

လျှူဟူထိုက်က ကဆုတ်ထဲဆုတ်နေရာမှ နတ်လက်သီးစံကွမ်း ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်။

နတ်လက်သီးစံကွမ်းက လျှူဟူထိုက်အား လှောင်ပြောင် ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး၊ အပြင်းထန်ဆုံးထိုးနှက်ရန် လက်သီးဆုပ်ကို မြှောက်ရွယ်လိုက်သည်။

“အရှောင်ကောင်းတဲ့ ကောင်လေး၊ ဒီဘစ်ခါ ရှောင်နိုင် ရင် ရှောင်ပေတော့”

“ကျုပ် မရှောင်ပါဘူး”

လျှူဟူထိုက်၏ စကားကြောင့် နတ်လက်သီးစံကွမ်း ရယ် လိုက်သည်။ ပြီး..... ပြင်းထန် အားပါသော လက်သီးချက်ဖြင့် လျှူဟူထိုက်အား ထိုးချလိုက်၏။

“ဟဟ”

လျှူဟူထိုက်က နတ်လက်သီး၏ လက်သီးချက်ကို လက်ဖဝါး ဖြင့် ခံပြီး ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

နတ်လက်သီးစံကွမ်းက သူ့လက်ကို ရုန်းကြည့်၏။ ရုန်း၍ မရသဖြင့် ဘယ်လက်သီးဆုပ်ဖြင့် လျှူဟူထိုက်အား ထိုးချလိုက် သည်။

လျှူဟူထိုက်က ပထမနည်းအတိုင်း လက်သီးဆုပ်ကို ဖမ်း ထားလိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့.....ဒါ ဘာသိုင်းကွက်လဲ၊ ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်း”

နတ်လက်သီးစံကွမ်းက အသံ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာ သည်။ လျှူဟူထိုက်က နတ်လက်သီး၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆောင့် တွန်းလိုက်၏။

နတ်လက်သီး၏ကိုယ် နောက်သို့ ယိုင်သွားသည်။ လျှူဟူ ထိုက်က ညာသံပေး အော်ဟစ်ပြီး၊ နတ်လက်သီးကို တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။

သိုင်းကွက် နှစ်ကွက်အတွင်း နတ်လက်သီး၏ ခန္ဓာကိုယ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

ပရိသတ်၏ အော်ဟစ်နေသံကို ရုတ်ချည်း ပျောက်ကွယ် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ လျှူဟူထိုက်က စင်မြင့်ပေါ်တွင် မားမား

မတ်မတ် ရပ်ပြီး၊ နတ်လက်သီး ပြန်ထလာမည့်အချိန်ကို စောင့်
သည်။

ခိုင်လုပ်သူက နတ်လက်သီး၏ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး
နောက် လျှူဟူထိုက် အနိုင်ရကြောင်း ကြေညာလိုက်၏။

“ခါမှ အစ်ကိုကြီးကွ....”

စွမ်းစွမ်း၏ အော်သံစူးစူးလေးကို ကြားရသည်။ သေးငယ်
သော လက်ခုပ်တီးသံ ပေါ်လာပြီးနောက်တွင် ငြိမ်နေသော
ပွဲကြည့်ပရိသတ်က မနေနိုင်တော့ဘဲ လက်ခုပ်တီး၍ ဩဏာ
ပေးကြ၏။

ပထမပွဲနိုင်လိုက်သော လျှူဟူထိုက် စင်မြင့်ပေါ်မှဆင်းလာ
သည်။ စွမ်းစွမ်းက လျှူဟူထိုက်ရှိရာသို့ ပြေးလာပြီးကြို၏။

လျှူဟူထိုက်က စွမ်းစွမ်း၏ လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး၊ ဘွား
ဘွား ချီယင်ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ပြုံးရယ်ခဲ့သော ဘွားဘွားချီယင်က လျှူဟူထိုက်ကို ပြုံးပြီး
ကြည့်သည်။

“လူကလေးရဲ့ သိုင်းပညာက ဘွားဘွားထင်စာထက် ပို
ကောင်းတယ်။ နောက်ထပ်ပြိုင်ပွဲတွေ အများကြီး ဝင်ရဦးမှာ။
အချိန်မဆွဲနဲ့။ မြန်မြန်ပွဲပြီးအောင်တိုက်ပါ။ လာ....လာ.... ဒီမှာ
အမောပြေ ရေခွေးကြမ်းလာသောက်ပါ”

*

အခန်း (၅၃)

နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အရိပ်အာဝါသဟူ၍ မရှိ၊ ခပ်ခေး
ဝေးတွင် စိမ်းညိုနေသော တောအုပ်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုတောအုပ်သို့ရောက်လျှင် အရိပ်ကောင်းကောင်း၌ နား
လိုက်မည်ဟု တွေးပြီး၊ ခြေလှမ်းများကို သွက်သွက်လှမ်းနေကြ
သည်။

ဝမ်စုချီသည် သူနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်လာနေ
သော ရှောင်ရီပုန်းအား မကြာခဏ လှည့်ကြည့်သည်။

မင်းစာပေ

သူက အတွေ့အကြုံများပြီး၊ ခံနိုင်ရည်ရှိသူဖြစ်သဖြင့် ခရီးကြမ်းဒဏ်ကို မမူသော်လည်း ရှောင်ရီဖုန်းမှာ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဟု တွေးနေမိသည်။

မုယုံကျင်းမှာ ဘာကိုမှ သတိထားပုံမရ။ ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေသည်။

တောအုပ်စိမ်းစိမ်းနှင့် နီးလာချိန်တွင် မုယုံကျင်းက ကိုယ်ဖော့ ပညာသုံးပြီး ပြေးထွက်၏။

မုယုံကျင်း၏ အဖြူရောင်သဏ္ဍာန် တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဘဘ.... အခု အစ်ကိုကျင်းကို ယုံကြည်သွားပြီ မဟုတ်လား”

ဝမ်စုချီက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ညှိတ်လိုက်သည်။

“သူ့စကားအရတော့ ယုံကြည်စရာပဲ။ သူက မင်းမူထမ်းဆိုတာ ဖွင့်မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားတာတော့ ဘာဘဲ မယုံသင်္ကာဖြစ်တာပေါ့။ အင်းလေ.... သူ့အနေကလဲ မင်းမူထမ်း ဖြစ်တဲ့အကြောင်း လူတကာသိအောင် ပြောလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။”

သူ့ဘဝကို သူ့လျှို့ဝှက်ထားမှ သတင်းရအောင် စုံစမ်းနိုင်မှာပေါ့”

ဝမ်စုချီက တွေးတွေးဆဆနှင့်ပြောပြီး မုယုံကျင်းထွက်သွားရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

“သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိတဲ့နောက်မှာ သူ့ကို ခရီးဆုံးတဲ့ထိ ခေါ်သွားဦးမှာလား ဘဘ”

ဝမ်စုချီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဘာတို့ရဲ့ခရီးက ဘယ်မှာဆုံးမယ်ဆိုတာ သိမှ မသိနိုင်သေးတာပဲကွယ်။ သူလိုက်ချင်တဲ့ထိ လိုက်ပါစေ။ သူပါလာလို့ ဘာတို့အတွက် အနှောက်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး။ အကူအညီတောင် ရပါသေးတယ်”

သူလိုချင်သည့် အဖြေကို ရလိုက်ပြီ ဖြစ်၍ ရှောင်ရီဖုန်းကျောနပ်သွားသည်။

နေဒဏ် လေဒဏ်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်ကြားမှ သူ့မျက်နှာလေး ပြုံးလာ၏။

သစ်ပင်ကြီးတွေ ပေါက်ရောက်ပြီး စိမ်းညိုနေသော တောအုပ်နှင့် နီးလာသည်။

တောအုပ်နှင့် နီးလာချိန်တွင် ဝမ်းစုချီတို့၏ ခြေလှမ်းများ ပို၍ သွက်လက်မြန်ဆန်လာ၏။

“ဟန်ကြူးမြို့ကိုရောက်ဖို့ နောက်ထပ် နှစ်ရက်တောင်သွား ရဦးမယ်နော် ဘာ”

“ဟုတ်တယ်... သမီး”

“ကြယ်တာရာသခင်လေးက စိန်ခေါ်တယ်ဆိုတဲ့ ထိပ်ဆီး သိုင်းသမားက ဘယ်သူလဲဟင်... ဘာဘဲ မိတ်ဆွေထဲကလား”

“ဟုတ်တယ်သမီး။ သူ့နာမည်က ချန်လုံဟန်တဲ့။ သိုင်း သောကထဲမှာ နာမည်ကောင်းနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါ။ ဟန်ကြူးမြို့မှာ အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်သလို သိုင်းပညာလဲ သိပ်တော်တယ်။ လူကော် လူကောင်းတွေရဲ့ မိတ်ဆွေ။ လူဆိုး တွေရဲ့ ရန်သူပေါ့ကွယ်”

“သူနဲ့ ကြယ်တာရာ သခင်လေးနဲ့ ဘယ်သူက သိုင်းပညာ သာမလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ဘာ မခန့်မှန်းတတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် သိုင်းပညာပြိုင်မှပဲ သိနိုင်မယ်။ ဘာ သိ သလောက်တော့ ချန်လုံဟန်ကိုမိတဲ့ သိုင်းသမား တော်တော်ရှားပါတယ်။ ကြယ် တာရာ သခင်လေးကလဲ သူ့ကို မိချင်မှ မိမှာပါ”

စကားပြောရင်း ဝမ်းစုချီကို တောအုပ်အစပ်သို့ ရောက်လာ သည်။ သူတို့က အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင် တစ်ပင်အောက် တွင် မုယုံကျင်းအား တွေ့လိမ့်မည်ဟုထင်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။

သို့သော် မုယုံကျင်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရပေ။

“အစ်ကိုကျင်း တောအုပ်ထဲကို ဝင်သွားပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီသူငယ် ဘာတွေ့လို့ အတွင်းဘက်ကို ဝင် သွားသလဲ မသိဘူး။ သမီး ဒီမှာနေခဲ့။ ဘာ အတွင်းဘက်ကို နည်းနည်း ဝင်ကြည့်မယ်”

ဝမ်းစုချီက ရှောင်ရီဖုန်းအား မှာကြားပြောဆိုပြီး အတွင်း ဘက်သို့ ပြေးဝင်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းက သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်တွင် ဝင် ထိုင်လိုက်၏။

လေပြည်လေညင်းက ညင်သာစွာ တိုက်ခတ်နေသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းသည် ကြမ်းတမ်းသောခရီးဒဏ်နှင့် ပူပြင်းသော နေဒဏ်ကို ခံခဲ့ရပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသဖြင့် သစ်ပင်အောက် တွင် ထိုင်ရင်း၊ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေသဖြင့် အနားသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို မသိပေ။

ထိုသူမှာ ဖြူဖွေးသောပိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး၊ မျက်နှာပေါ်တွင် ပဝါဖြူတစ်ခု စည်းနှောင်ထားသည့် ကြယ်တာရာမင်းသားလေးပင် ဖြစ်သည်။

ကြယ်တာရာမင်းသားလေးက ရှောင်ရီဖုန်းအား ငုံ့ကြည့်ပြီးနောက်၊ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိလျက် တောအုပ်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သည်။

တခဏအကြာတွင် ခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် မြင်းတစ်စီးအပြင်း စိုင်းနှင်သွားသံ ပေါ်လာ၏။

ရှောင်ရီဖုန်းမှာ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အဖြစ်အပျက်တို့ကို မသိဘဲ၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်မြဲ ပျော်နေသည်။

သူ အိပ်ပျော်နေဆဲမှာပင် တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားသော ဝမ်းစုချီ ပြန်ထွက်လာ၏။

“သမီးရေ... သမီး၊ ဟင်... အိပ်ပျော်နေသလား”

ဝမ်းစုချီ၏ အသံကိုကြားသဖြင့် ရှောင်ရီဖုန်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးသွားသည်။ သူက ဝမ်းစုချီအား မျက်စိဖွင့်ကြည့်၏။

“မယုံကျင်းကို မတွေ့ဘူး သမီး၊ တောအုပ်ထဲမှာ တိုက်ပဖြစ်တဲ့ လက္ခဏာတွေ၊ တွေ့တယ်၊ လူတစ်စုက စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက်ပြီး မယုံကျင်းကို ဖမ်းခေါ်သွားပြီထင်တယ်”

*

တောအုပ်ထဲတွင် ခေတ္တ အနားယူပြီးနောက် ဝမ်းစုချီတို့ ခရီးဆက်သည်။

သူတို့သည် ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်တွင် ထူးထူးခြားခြား ပျောက်ဆုံးသွားသည့် မယုံကျင်းအား တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာ၏။

ရွာငယ်တစ်ရွာသို့ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် မယုံကျင်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့ရချေ။

ဝမ်းစုချီတို့ ရောက်လာသည့် ရွာမှာ လယ်သမားများနှင့် တံငါသည်တို့ ရောနှောနေထိုင်သည့်ရွာ ဖြစ်သည်။

ရွာတန်းမှာ ရှည်လျားပြီး၊ ရွာ အလယ်ပိုင်းတွင် စည်စည် ကားကား ရှိသည်။

ထိုနေရာတွင် ခရီးဝေးမှလာသူများ စားသောက်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဖွင့်ထားပုံရသော် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။

ဝမ်းစုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့သည် ရွာလယ်ရှိ ထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ဆိုင်မှ အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာများကို မှာယူပြီး၊ ညစာအဖြစ် စားသောက်သည်။

ပြီးနောက် ရွာအတွင်း၌ တည်းခိုအိမ် ရှိ မရှိ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်အား မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူ့ဆိုင်သည် ရွာထဲရှိ တစ်ခုတည်းသော ထမင်းဆိုင်ဖြစ်သလို၊ တစ်ခုတည်းသော တည်းခိုခန်းလည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ညအိမ်မည့် ခရီးသည်များအတွက် အိပ်ခန်းအသင့်ရှိကြောင်းကို ပြောပြီး၊ ဝမ်းစုချီတို့အတွက် အခန်း စီစဉ်ပေးသည်။

ဝမ်းစုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး၊ ခေတ္တအနားယူသည်။ ပြီးသည့်နောက် အပြင်ခန်းထွက်၍ ထမင်းဆိုင်အတွင်း၌ ဆိုင်ရှင်နှင့်အတူဆိုင်ပြီး၊ ရေနှေးကြမ်း သောက်သည်။

“ဒါထက် ဆရာကြီးတို့ဟာ ဘယ်ကလာပြီး၊ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ၊ ဆရာကြီးတို့ကိုကြည့်ရတာ ခရီးဝေးက လာရပုံရပေမယ့် ဝန်စည်စလှယ်တွေမပါလို့ မေးရတာပါ”

“ကျွန်တော်တို့ သားအဖက နယ်လှည့် မျက်လှည့်ပြစားတဲ့ လူတွေပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကျော်က လွှဲရန်မြို့မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေဘင်စားတဲ့ မြင်းလှည်း အခိုးခံလိုက်ရလို့၊ ကျန်သမျှ ဝန်စည်စလှယ်တွေနဲ့ပဲ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတာပါ”

“ဪ... ဆရာကြီးတို့က မျက်လှည့်သမားတွေကိုး၊ မျက်လှည့်ပြစားတဲ့လူပစ္စည်း အခိုးခံရတာ ဖော်တော် ဆိုးတာပဲ။ ဒီပစ္စည်းမျိုးက ကိုယ့်အတွက် အသုံးဝင်တဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်ပေမယ့် တခြားလူတွေအတွက်က ဘာမှ အသုံးချလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်လဲ အရင်က မျက်လှည့်ပြစားဖူးပါဘယ်၊ အသက်ကြီးလာတဲ့ အခါကျတော့၊ ခရီးမထွက်ချင်ဘာ့အားနဲ့ ဒီမှာ ထမင်းဆိုင်လာဖွင့်ထားတာပါ”

ဝမ်းစုချီက ထမင်းဆိုင်ရှင်အား စိတ်ဝင်စားသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“မျက်လှည့်သမားဟောင်းဆိုတော့ အရင်က သုံးခဲ့တဲ့ မျက်လှည့် ပစ္စည်းတွေ ရှိဦးမှာပေါ့”

“ရှိပါတယ်။ ကျုပ်အားလုံးကို သေသေချာချာ သိမ်းထားပါတယ်”

“အဲဒါတွေ မိတ်ဆွေအတွက် အသုံးမကျတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ရောင်းပါလား။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ကိုယ် ဘာသာကိုယ် ပြန်စုရမယ်ဆိုရင် အချိန် တော်တော်ကုန်မှာ”

“ရပါတယ်၊ ပြန်မရောင်းပါဘူး။ ကျုပ်က လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ဒီပစ္စည်းတွေအတွက် မြင်းလှည်းတစ်စီးရှိတော့ဖို့တော့ လိုတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်းလည်း ဝယ်မှာပါ။ တကယ်လို့ များ ခင်ဗျားမှာ မြင်းလှည်းရှိရင်”

“ရှိပါတယ်။ မျက်လှည့်ပြတုန်းက သုံးတဲ့မြင်းလှည်းပါပဲ။ အခုနေမှာ အသုံးသိပ်မလိုတော့တဲ့အတွက် ဒီအတိုင်းထားပါတယ်။ ဆရာကြီးလိုချင်ရင်တော့ သင့်တင့်တဲ့ ဈေးနှုန်းရောင်းပါမယ်”

ထမင်းဆိုင်ရှင်နှင့် ဝမ်စုချီတို့ အပြန်အလှန် ပြောနေသည့် စကားများကို နားထောင်ရင်း ရှောင်ရီဖုန်း ငြီးငွေ့လာသဖြင့် ဝမ်စုချီအား ခွင့်တောင်းပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

အိပ်ခန်းထဲသို့ရောက်ပြီး၊ အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်စဉ် မုယုံကျင်း၏ ယောက်ျားပီသ ချောမောသော မျက်နှာကိုမြင်ယောင်လာသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းက ချက်ချင်းပင် စိတ်ကို သိနားလည်လိုက်သည်။ မုယုံကျင်းအား မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေနိုင်ရန် ကျိုးစားသည်။

အိပ်ရာထဲတွင် ဘယ်ညာ လူးလို့မို့ရင်း ရောက်တတ် ဉာဏ်ကို စဉ်းစားပြန်သည်။ စဉ်းစားရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။

ညသန်းခေါင်ယံသို့အရောက်တွင် ထူးခြားသည့်အသံတစ်သံကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

သူကြားလိုက်ရသည့်အသံမှာ ဆွဲဆွဲငင်ငင် စူးစူးရှရှနိုင်သော ပလွေသံပင်ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အရပ်က ပေါ်ထွက်လာမှန်းမသိသော ပလွေသံက အိပ်ပျော်နေရာမှနိုးလာသော ရှောင်ရီဖုန်းအား အနှောင့်အယှက် ပေးလာ၏။

ပလွေသံမှာ လွှမ်းစဖွယ် တေးသွားတစ်ပုဒ်ကိုမှတ်နေသည်။ ဤဆွဲဆွဲငင်ငင်နိုင်သော ပလွေသံသည် ကြားရသူ၏ နှလုံးသားကို လိုးဖောက် ဝင်ရောက်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။

လွမ်းဆွတ်စဖွယ်တီးမှုတ်နေရာမှ ပလ္လေသံက သံစဉ်ပြောင်းလာသည်။ အလွမ်းမှနေ၍ ပျော်ရွှင်ခြင်းဘက်သို့ ကူးလာ၏။ ပလ္လေသံကြားရသူတို့ကိုပျော်ရွှင်လာအောင် ဆွဲဆောင်နေသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းမှာ လွမ်းရတော့မလို ဖြစ်နေဆဲတွင် ပလ္လေသံက ပြောင်းသွားသည်။ ပျော်ရမလို ဖြစ်လာချိန်တွင် ပလ္လေသံက စာစခါပြောင်းသွားပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်ပလ္လေသံသည် မိုးထစ်ချုန်းသံလို၊ တော်လဲရိုက်ခတ်သံလို ထိတ်လန့်ဖွယ် မြည်တီးလာ၏။ ပလ္လေသံကို နားထောင်နေရင်း နာကျည်း မုန်းတီးစိတ်က ပေါ်လာသည်။

ပလ္လေသံသည် သံစဉ်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ပြောင်းပြီး၊ တဖြည်းဖြည်း တိုး၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပလ္လေသံပျောက်အသွားတွင် ရှောင်ရီဖုန်း၏ ရင်မှာ ဟာကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“သမီး နိုးနေသလား”

ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည့် ဝမ်စုချီ၏အသံကြောင့် ရှောင်ရီဖုန်း လန့်သွားသည်။

“ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့”

“ပလ္လေသံကြားပြီး နိုးလာတာ ထင်တယ်။ အဲဒါ မရဏ ပလ္လေသံလို ခေါ်တယ်။ ဒီပလ္လေသံလဲ သိုင်းလောကထဲကနေ ပျောက်ကွယ်နေတာ ကြာပါပြီ။ ပျောက်ကွယ် သွားရာကနေ အခု ပြန်ပေါ်လာတော့၊ အရင်တုန်းကထက်ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းလာဖူးတယ်။ အတွင်းအားသုံးပြီး၊ ပလ္လေသံနဲ့တိုက်ခိုက်ရင် ခံနိုင်တဲ့လူ သိပ်နည်းတဲ့ မရဏ ပလ္လေပဲ။ အခုပလ္လေသံလဲ ပျောက်သွားပြီ၊ ညလဲနက်ပြီ၊ အိပ်စက်တော့ သမီး၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ မြင်းလည်းနဲ့ သွားရမှာဆိုတော့ သိပ်ပင်ပန်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

*

အခန်း (၁၄)

တစ်ရက်တည်းနှင့် ပြိုင်ပွဲသုံးပွဲစလုံး နိုင်ပြီးနောက်၊ လှူဟူ
ထိုက်သည် နောက်ဆုံးနေ့တွင် ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် စောင့်သည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲတွင် တတိယပြိုင်ပွဲကြီး စတင်၏။ ပြိုင်ပွဲပြီးဆုံး
သောအခါ တိမ်ပျံဓားသမား လီမို့နန်က အနိုင်ရရှိသွားသည်။

ပြိုင်ပွဲကြီးသုံးပွဲ ပြီးစီးသွားပြီး၊ ပထမပွဲတွင် အနိုင်ယူသော
အညတရသိုင်းသမား၊ ဒုတိယပွဲတွင် အနိုင်ရသော လှူဟူထိုက်
နှင့် တတိယပွဲတွင် နိုင်သော လီမို့နန်တို့သုံးဦး ပထမရစေရန်
ယှဉ်ပြိုင်ရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ခနာက်ဆုံးနှော့ပြိုင်ပွဲတွင် ယှဉ်ပြိုင်ရမည့် သူတို့ကို ခေါင်းပန်း ယှဉ်ပြီး ရှေးသည်၊ အမှုထမ်းတစ်ယောက်က သိုင်းသမား နှစ် ယောက်၏ နာမည်ကို ခေါ်ပြီး၊ အခြားတစ်ယောက်က ခေါင်း ပန်း လှန်သည်။

ပထမဆုံး အညတရ သိုင်းသမားနှင့် လျှို့ဟုထိုက်တို့၏ နာမည်ကို ခေါ်သည်။ ခေါင်းပန်းလှန်သောအခါ ခေါင်းနှင့် ပန်း ကျသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အတွဲ ပထမဆုံး မပြိုင်ရ။

ဒုတိယအကြိမ် အညတရသိုင်းသမားနှင့် လီမိုနန်တို့ နာမည် ကို ခေါ်ပြီး၊ ခေါင်းပန်းလှန်သည်။ နှစ်ခေါင်းလုံး ခေါင်း ချည်း ကျသဖြင့် ထိုနှစ်ယောက် ပထမယှဉ်ပြိုင်ရ၏။

ပြိုင်ပွဲမစခင်မှာပဲ လီမိုနန်၏ နာမည်ကိုခေါ်ပြီး၊ အားပေး သံများ ပေါ်လာသည်။ တစ်ချို့က လက်နက်မဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး အနိုင်ရခဲ့သော အညတရ သိုင်းသမားကို အားပေးကြသည်။

ယခုပြိုင်ပွဲတွင် လီမိုနန်က လက်နက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်သူဖြစ်၍ လက်နက်မဲ့ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သူ အညတရ သိုင်းသမားကို အခွင့်အရေး ပေးပြီး၊ လက်နက်ရွေးချယ်ခိုင်းသည်။ အညတရ သိုင်းသမားက ဓားသမားကို ဓားဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်မည်ဟုပြောပြီး ဓားတစ်လက် တောင်းသည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ အခု ဘယ်သူနိုင်မယ်ထင်သလဲ”

“အညတရ သိုင်းသမား နိုင်လိမ့်မယ်”

“ဟွန်း...သူက ဓားသမားမှ မဟုတ်တာ၊ မနိုင်နိုင်ပါဘူး၊ လီမိုနန် နိုင်လိမ့်မယ်”

“ညီမလေးက ဘာဖြစ်လို့ လီမိုနန်နိုင်မယ်လို့ သင်သလဲ”

စွမ်းစွမ်းက မျက်နှာကို ရှဲ့့မဲ့ပြပြီး....

“အညတရသိုင်းသမားက အစ်ကိုကြီးလိုပဲ။ ညစ်ပတ်စုတ် ပြတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ သူကဓားသမားမဟုတ်ဘူး၊ လီမိုနန် ကိုကြည့်။ မနေ့က ပြိုင်ပွဲမှာ သူ့အင်္ကျီ စုတ်သွားလို့ အဝတ် အစား အသစ်ဝတ်လာတယ်။ ဘယ်လောက်ကြည့်လို့ ကောင်း သလဲ”

ကလေးဆန်ဆန်တွေးပြီးပြောသော စွမ်းစွမ်းအား ချေပ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ လျှို့ဟုထိုက် ပြုံးနေသည်။

“အစ်ကိုကြီးက လီမိုနန် နိုင်မယ်ဆိုတာ မယုံထူးလား”

“ပွဲပြီးတဲ့အခါကျ ညီမလေး တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

လျှူဟူထိုက်၏စကားကြောင့် စွမ်းစွမ်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွား
ဟန် နှုတ်ခမ်းစုလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပြိုင်ပွဲ စတင်ရန်
အချက်ပေးသည့် ငွေမောင်းသံ ပေါ်လာ၏။

ငွေမောင်းသံ ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လီမ္မိုနန်က
စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် အညတရသိုင်း
သမားထံ ထိုးသွင်းလိုက်၏။

လီမ္မိုနန်၏ ဓားချက်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။
ပြိုင်ပွဲ စည်းကမ်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ သေကွင်းသေကွက်ကို
ရွေးချယ်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

လီမ္မိုနန်၏ဓားချက် အညတရ သိုင်းသမား၏ ရင်ဘတ်ထဲ
ထိုးဝင်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင်၊ အညတရသိုင်းသမားက ဓားရွက်
ကို လက်ဖြင့် ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်လုံးဖြင့် ကိုင်
ခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ လက်ညှိုး လက်မတို့နှင့် ဓားရွက်ကိုဖမ်းကိုင်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟိတ်... ဒါတာလုပိတာလဲ လွတ်စမ်း”

လီမ္မိုနန်က အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ဓားကို ပြန်ဆွဲယူသည်။
သို့သော် အညတရသိုင်းသမား၏ လက်ထဲမှဓား လွတ်ထွက်
လာခြင်း မရှိချေ။

“မင်း.... လူယုတ်မာ”

လီမ္မိုနန်က အားနေသည့်လက်ဖြင့် အညတရသိုင်းသမား၏
ဝယ်ထိပ်ကို မိုးပြီးရိုက်ချသည်။ အညတရသိုင်းသမားက လက်
ထဲမှ ဓားရွက်ဖြင့် ရိုက်ဖယ်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် လီမ္မိုနန်၏ဓားကို ကိုင်ထားရာမှ ဆတ်
ခနဲ ဆွဲလှုပ်လိုက်သည်။ ချွင်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ လီမ္မိုနန်၏
ဓားကျိုးသွား၏။ လီမ္မိုနန်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး၊
နောက်သို့ ခုန်လိုက်သည်။

အညတရသိုင်းသမားက လီမ္မိုနန်အား လိုက်လံတိုက်ခိုက်
ခြင်းမပြုဘဲ နေရာတွင် ရပ်နေ၏။ လီမ္မိုနန်က လက်နက်မဲ့သွား
ပြီဖြစ်၍ သူကလည်း လက်ထဲမှ ဓားကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

“အခု.... ကျုပ်မှာလဲ လက်နက်မရှိတော့ဘူး”

လီမ္မိုနန်၏မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။ သူက
စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ပြီး၊ အညတရသိုင်းသမားအား ဝင်
ရောက် တိုက်ခိုက်သည်။

အညတရသိုင်းသမားက လီမ္မိုနန်၏ ပခုံးကို လက်ဝါးဖြင့်
ရိုက်ချပြီး သွေးကြောများကို ပိတ်ပစ်၏။

လီမိုနန် ခေ့ခနဲလဲကျသွားသည်။ လျှူဟူထိုက်က လီမိုနန် အား ဝမ်းသာအားရကြည့်ပြီး...

“အညတရသိုင်းသမား နိုင်သွားပြီ”

“အညတရ သိုင်းသမားဟေ့....”

လီမိုနန်မှာ မရှုမလှရှုံးနိမ့်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူက အကြောပိတ် ခံထားရလျက်နှင့် အတင်းရုန်းထရန် ကြိုးစားသည်။ ခိုင်လုပ်သူက အညတရသိုင်းသမား အနိုင်ရကြောင်း ကြေညာမှုပင် ငြိမ်သွားသည်။

ယခု အညတရသိုင်းသမားနှင့် လျှူဟူထိုက် နောက်ဆုံးယှဉ်ပြိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြိုင်ပွဲကို ချက်ချင်းမစ။ အညတရသိုင်းသမားအား ခေတ္တ အနားပေးသည်။

လျှူဟူထိုက်သည် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရမည့်အတွက် တုပ်လုပ်ပုံ မရ။ သူက ပြိုင်ပွဲ၏ စင်မြင့်ရှိရာသို့ပင် မကြည့်ဘဲ၊ စွမ်းစွမ်းနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။

“အစ်ကိုကြီး နိုင်အောင်တိုက်နော်”

“စိတ်ချပါ ညီမ၊ အစ်ကိုကြီး နိုင်အောင်တိုက်ပါမယ်”

လျှူဟူထိုက်က ပြုံးလျက်နှင့် ပြောသည်။ ထိုအချိန်အပင် နောက်ဆုံးပြိုင်ပွဲစတင်ရန် ကြေညာသံ ပေါ်လာသည်။

“ဟိုမှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ နာမည်ခေါ်နေပြီ။ သွားတော့”

လျှူဟူထိုက် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နေရာမှထသည်။ ပြီး ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ပေါ်သို့ ရိပ်ခနဲ ခုန်တက်လျက် ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်လိုက်၏။ လျှူဟူထိုက်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အညတရသိုင်းသမား စင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာပြီး၊ ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်သည်။ ပြီး.... သူ့ပြိုင်ဘက် လျှူဟူထိုက်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်လေ၏။

ပြိုင်ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ၏ အသံက သောသောညံညံ ပေါ်ထွက်နေသည်။

အညတရ သိုင်းသမားသည် လက်တစ်ဖက်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ မြှောက်လိုက်သည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ရှေ့တွင် ကာပြီး၊ လျှူဟူထိုက်ကို မျက်နှာစောင့်မခတ်တမ်း ကြည့်သည်။

လျှူဟူထိုက်က လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်စေ့စေ့ထောင်ပြီး၊ ကျန်
လက်တစ်ဖက်ကို တံတောင်ဆစ်ကွေးပြီး၊ လက်ချောင်းတွေစု
လက်ဖဝါးကိုမှောက်ပြီး၊ ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်ထားသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းကွက်လာပြီ မိတ်ဆွေ”

အညတရ သိုင်းသမားက သတိပေးစကားပြောပြီး၊ မြောက်
ထားသည့် လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ရိုက်ချလိုက်သည်။ အညတရ
သိုင်းသမား၏ ရိုက်ချက်မှာ နှေးကွေးလေးလံပြီး၊ အထင်ကြီး
စရာ မရှိသော်လည်း ဟာကွက်မရှိ။ ကြောက်စရာကောင်းသော
သိုင်းကွက်ဖြစ်ကြောင်း လျှူဟူထိုက် သိလိုက်သည်။

ဖြည်းညင်းစွာ ကျလာသော လက်ဝါး ရိုက်ချက်နှင့်အတူ
အေးစိမ့်သော အားလှိုင်းက ဖိကျလာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။
လျှူဟူထိုက်က ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ လက်ဝါးဖြင့် ပင့်ခံလိုက်
၏။

“ဝုန်း”

အင်အားနှစ်ရပ် ထိတွေ့သံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာ
သည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်နှစ်ယောက်စလုံး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းစီ
ဆုတ်သွားကြ၏။ ဒုတိယတိုက်ကွက်စရန်ပြင်ရင်း၊ တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။

လျှူဟူထိုက်မှာ သူ၏ သိုင်းစွမ်းအား မည်မျှ မြင့်မားနေ
ကြောင်းကို မသိပေ။ ယခု သူရင်ဆိုင်နေရသည့် အညတရ သိုင်း
သမားမှာ အလွန် အစွမ်းထက်ကြောင်း သူ သိနေ၏။ ထိုသိုင်း
သမား၏ တိုက်ခိုက်မှုကို သူ ခံနိုင်နေခြင်းအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ် အံ့ဩနေသည်။

“ဒုတိယအကွက်လာပြီ”

အညတရသိုင်းသမားက ပထမတိုက်ကွက်နှင့် ကွာခြားခြင်း
မရှိဟု ထင်ရသော ရိုက်ချက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ လျှူဟူထိုက်
က လက်ဖျားကို ပင့်လျက် ခံဆောင်ပြီး၊ အညတရသိုင်းသမား
၏ သိုင်းကွက်ကို ချေဖျက်လိုက်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဝုန်းခနဲ မြည်သွားပြီး၊ နှစ်ယောက်စလုံး
နောက်ဆုတ်လိုက်ကြရပြန်သည်။

အညတရသိုင်းသမား တတိယသိုင်းကွက်ကို စသည်။ လျှူဟူ
ထိုက်က တတိယသိုင်းကွက်ကို ချေဖျက်လိုက်ပြန်၏။

အညတရ သိုင်းသမားက လျှူဟူထိုက်အား အထင်ကြီး
လေးစားဟန်ဖြင့် ပြုံးလျက်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်အလှည့် ပြီးသွားပါပြီ မိတ်ဆွေ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော့်သိုင်းကွက်စမယ်”

လျှူဟူထိုက်က ထင်းရှူးပွင့်စူး သိုင်းကွက်ဖြင့် အညတရ သိုင်းသမားကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ အညတရ သိုင်းသမားက ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ပြီး၊ ချေဖျက်လိုက်သည်။ လျှူဟူထိုက်က ဂုတိယနှင့် တတိယသိုင်းကွက်များကို ထုတ်သုံးပြန်သည်။ အညတရ သိုင်းသမားက လျှူဟူထိုက်၏ တိုက်ကွက်များကို ချေဖျက် လိုက်ပြန်သည်။

ပထမအချိန်တွင် အနိုင်အရှုံး မရှိ။ လျှူဟူထိုက်တို့က အနား မယူဘဲ၊ ဂုတိယအစီအစဉ် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်ခြင်းများဖြစ် ၍ ပထမပိုင်းတွင် တိုက်ခိုက်သကဲ့သို့ နှေးကွေးလေးလံခြင်းမရှိ။ သိုင်းကွက်များမှာ ပေါ့ပါးသွက်လက်ပြီး၊ လျင်မြန် ထိရောက် လာ၏။

လျှူဟူထိုက်တို့နှစ်ယောက်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်လျင်မြန် သဖြင့်၊ အောက်ခြေမှကြည့်နေသူများမှာ မည်သည့်သိုင်းကွက် များဖြင့် တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သေချာစွာ မသိ။

အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်ကြီးများကသာ လှုပ်ရှား တိုက် ခိုက်နေသော သိုင်းကွက်များ၏ အတိမ်အနက်ကိုသိနေ၏။

သိုင်းကွက်ပေါင်း တစ်ရာကျော်လာသည့်တိုင် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အနိုင် စ ရှုံး မရှိသေး။ ပွဲကြည့် ပရိသတ် များ၏ အားမလိုအားမရနှင့်အော်ဟစ်သံ ပွက်လှောရိုက်မတတ် ဆူညံနေ၏။

အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်နေရင်း အညတရသိုင်းသမား ခြေ လှမ်း တစ်ချက်မှားသွားသည်။ သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဟာကွက် အတော်များများ ပေါ်သွားသည်။

ရင်ဝရှိ အဓိက သွေးကြောနေရာများ ဟင်းလင်းပွင့်သွား ပြီး၊ အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်၍ရသော်လည်း လျှူဟူထိုက်က အား လုံးဝမသုံးဘဲ၊ သေကွင်းသေကွက်တို့ကို တိုရုံထိရုံတိုထိ ပြလိုက်သည်။

ပြီး- နောက်သို့ လျင်မြန်စွာခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။ အညတရ သိုင်းသမားက လျှူဟူထိုက်နောက်သို့ လိုက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ ရပ်နေလိုက်၏။

လျှူဟူထိုက်က အညတရသိုင်းသမားအား လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်၍ ဝါရစပြုလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေရဲ့ သိုင်းပညာ သိပ်တော်ပါတယ်။ ဒီတစ်ပွဲမှာ ဘယ်သူမှနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သရေပွဲအဖြစ်ပဲ သဘောထား ကြတာပေါ့”

လျှူဟူထိုက်၏ စကားကြောင့် အညတရ သိုင်းသမား၏ မျက်နှာတွင် အံ့အားသင့်ဟန် ရိပ်ခနဲ ထင်သွားသည်။ သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်အပြု၊ လျှူဟူထိုက် ခေါင်းခါပြသဖြင့် မပြောဖြစ်တော့ချေ။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်အများစုသည် ယခုပွဲတွင် အညတရ သိုင်းသမားက သိုင်းကွက်အရ ရှုံးသွားကြောင်း မသိကြပေ။ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်လှသော ဘွားဘွားချီယင်ပင်လျှင် အနိုင်အရှုံးကို မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေ၏။

ခိုင်လုပ်သူ လျှူဟူထိုက်တို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သူက လျှူဟူထိုက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝေ့ကြည့်ပြီး....

“ခင်ဗျားတို့ သရေအဖြစ် သဘောတူကြရင် တတိယအချိန် အတွင်းအားပြိုင်ပွဲ စမယ်”

လျှူဟူထိုက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြသည်။ ပြီး- တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကြပြီး အတွင်းအားကို စုစည်းကြသည်။

အညတရ သိုင်းသမား၏ လက်နှစ်ဘက် ဖြည်းညှင်းစွာ မြောက်တက်လာပြီး ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်သည်။ လျှူဟူထိုက်က

လည်း သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး၊ အညတရသိုင်းသမား၏ လက်ဖဝါးနှင့် ပူးကပ်ထားလိုက်၏။

အညတရသိုင်းသမား၏ လက်ဖဝါးမှ အေးစိမ့်သောအား လှိုင်းများ ထိုးထွက်လာသည်။ လျှူဟူထိုက်က အတွင်းအားဖြင့် ပြန်လည်ခုခံ၏။

သူ့ကိုယ်အတွင်းမှ ထွက်လာ သည့်အားမှာ အပူအားဖြစ်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် အားနှစ်ရပ် လက်ဖဝါးများမှ စီးထွက်လျက် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်သည်။

အညတရ သိုင်းသမားက အတွင်းအားကို တဖြည်းဖြည်း အဆင့်မြင့်ပြီး အသုံးပြုလာသလို၊ လျှူဟူထိုက်ကလည်း သူ့အတွင်းအားကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြှင့်သည်။

လျှူဟူထိုက်၏ငယ်ထိပ်ပေါ်မှ အပူငွေ့တွေ ထောင်းထောင်း ထလာ၏။ ထိုနည်းတူပင် အညတရသိုင်းသမား၏ ငယ်ထိပ်ပေါ်မှ အအေးငွေ့တွေ ထောင်းထောင်းထလာသည်။

အညတရ သိုင်းသမား၏ မျက်နှာမှာ အတွင်းအားကို အမြင့်ဆုံး ထုတ်သုံးထားဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ့အနေနှင့် အတွင်းအားကို နောက်တစ်ဆင့် တိုးထုတ်လိုက်လျှင်

အညတရ သိုင်းသမား ရှုံးနိမ့်သွားမည်မှန်း လျှူဟူထိုက် သိသည်။ သူက အတွင်းအားကို မတိုးမြှင့်ဘဲ အညတရ သိုင်းသမားအား ပြုံးပြလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေ အားကို တစ်ဆင့်ချင်းလျှော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ သရေပွဲ လုပ်လိုက်ကြရအောင်”

အညတရသိုင်းသမားသည် လျှူဟူထိုက်အား နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွား၏။ အတွင်းအားကို အစွမ်းကုန်ထုတ်ပြိုင်နေရာ ယခုလို ဟန်မပျက် စကားပြောနိုင်ခြင်းကြောင့် လျှူဟူထိုက်၏ အတွင်းအားအဆင့်ကို ခန့်မှန်းမိပြီး ရင်ထိတ်သွား၏။

“ကောင်းပြီ”

သူက နှစ်ယောက်တည်း ကြားသာရုံ တိုးတိုးလေးပြောသော လျှူဟူထိုက်အား အဖြေပေးပြီးနောက် အားကို တစ်ဆင့်ချင်း လျှော့ချသည်။ လျှူဟူထိုက်ကလည်း သူ၏ ထုတ်သုံးနေသည့် အားကို တစ်ဆင့်ချင်း လျှော့ချ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လက်ဝါးချင်း ထိကပ်ထားရာမှ ခွာပြီး ပြိုင်ပွဲကို ရပ်လိုက်သည်။

“သရေပွဲ ဖြစ်သွားပြန်ပြီ။ အနိုင်အရှုံး မပေဘဲအတွက် နောက်ဆုံးအဆင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်”

ဒိုင်လုပ်သူက ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ပြောသည်။ လျှူဟူထိုက်က ခေါင်းခါလျက်....

“ကျွန်တော် မပြိုင်တော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြိုင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် မင်းမူထမ်းလုပ်ဖို့ စိတ်မပါပါဘူး။ ဒီပြိုင်ပွဲကို ဝင်တာ ကျွန်တော့် သိုင်းပညာအဆင့်ကို သိချင်လို့ပါ”

ဒိုင်လုပ်သူက လျှူဟူထိုက်အား တအံ့တဩနှင့် ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် စင်မြင့်ပေါ်မှဆင်းလျက်၊ နောက်ဆုံးပြိုင်ပွဲကို လာကြည့်နေသော မြို့စားကြီးထံသို့သွားပြီး၊ အခြေအနေ အဖြစ် အပျက်ကို ပြောပြသည်။

မြို့စားကြီးက သူ့လက်သူကြွယ်နှင့် စွပ်ထားသော လက်စွပ်ကို ချွတ်ပြီး၊ ဒိုင်လုပ်သူအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ ဒိုင်လုပ်သူက လက်စွပ်ကိုယူပြီး၊ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာသည်။

လျှူဟူထိုက်နှင့် အညတရ သိုင်းသမားတို့အား ဘေးချင်း ယှဉ်လျက် ရပ်စေပြီး၊ နှစ်ယောက်စလုံး လက်များကို ဆွဲယူကိုင်မြှောက်လိုက်သည်။

“ဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲရဲ့ ပထမဆုကို လျှူဟူထိုက်နဲ့ အညတရသိုင်း သမားကပူးတွဲရရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လျှူဟူထိုက်က မြို့စားကြီးရဲ့ အမူထမ်းအဖြစ် တာဝန် မထမ်းဆောင်လိုတဲ့အတွက်

အညတရသိုင်းသမားကို တပ်ဖွဲ့မှူးရာထူးအတွက် ရွေးချယ်လိုက်
ပါတယ်။ ပထမဆုရှင်ဖြစ်တဲ့ လှူဟူထိုက်ကို မြို့စားကြီးက
သူ့အမြတ်တနိုး ဝတ်ဆင်တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာကို ဆုအဖြစ်
ချီးမြှင့်လိုက်ပါတယ်”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များထံမှ ကျွက်စီကျက်စီနှင့် မကျေနပ်သံ
တီးတိုးသံအချို့ ပေါ်လာသည်။

သို့သော် ထိုအသံများကို တစ်ခဲနက် ပေါ်ထွက်လာသည့်
ဩဘာသံများက ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

လှူဟူထိုက်သည် ဒိုင်လုပ်သူက ထည့်ပေးလာသော လက်
စွပ်ကို သူ့လက်တွင် စွပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ၏ ပြိုင်
ဘက်ဖြစ်သော အညတရသိုင်းသမားအား ဦးညွတ် နှုတ်ဆက်
လိုက်၏။

အညတရသိုင်းသမားက လှူဟူထိုက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့်
ကြည့်လျက်....

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်သက် မမေ့ပါဘူး။ သဘောထား
ပြည့်ဝတဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်သက်လုံး သတိရနေပါမယ်”

“ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်
ပြုထားရင် တော်ပါပြီဗျာ။ အခွင့်သင့်တဲ့အခါ တွေ့ကြတာ
ပေါ့”

လှူဟူထိုက်အား အညတရ သိုင်းသမားက နှုတ်ဆက်ပြီး
စင်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ပြီး- သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနေသော စွမ်းစွမ်းတို့
ရှိရာသို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

စွမ်းစွမ်းနှင့် ဘွားဘွားချီယင်တို့ မူလနေရာတွင် မတွေ့ရ
သဖြင့် လှူဟူထိုက် ရင်ထိတ်သွားမိလေသည်။

*

လွင်စာပေ

အမွတ် ၀၅/၀၃၇၊ ၆ လမ်း
တောင် ဂူ မြို့
ရန်၊ ၂၀၅၅၅

အခန်း (၁၅)

ဝမ်စုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့သည် မျက်လှည့်ပြသည့် ပစ္စည်း
တွေ အပြည့်ပါသော မြင်းလှည်းဖြင့် ခရီးဆက်သည်။

ဝမ်စုချီက သူ၏ရုပ်ရည်ကို ပို၍ အိုမင်းအောင်ပြုပြင်လိုက်
ပြီး၊ ရှောင်ရီဖုန်းအား ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အသွင်
ရုပ်ဖျက်ပေးလိုက်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းအား မြင်းလှည်း မောင်းစေပြီးနောက် သူက
ဘေးမှ ထိုင်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာအသုံးပြုထားသဖြင့် ယိုင်နဲ့
နေပြီဖြစ်သည်။ လှည်းဆွဲသည့်မြင်းမှာလည်း အိုမင်းပိန်ချိနေပြီ
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်း၏ အသွားနှုန်းမှာ လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သည်ထက် သာသည်ဆိုရုံသာ ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရီဖုန်းသည် မြင်းလှည်းကို ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် မောင်း ဝေးခြင်းဖြစ်၏။ ဝမ်စုချီက ဘေးတွင်ထိုင်ပြီး ငိုက်မြည်းလျက် ပါလာသည်။

မြင်းလှည်း မောင်းသဖြင့် လှုပ်သွားချိန်တွင် ဝမ်စုချီမှာ မှေးမှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးအစုံကို ဖျပ်ခနဲ ဖျပ်ခနဲ ဖွင့်ပြီး၊ ဘေးဘီဝန်းကျင်သို့ ကြည့်တတ်၏။

မြင်းအသွားနှေးသဖြင့် ပျင်းစရာကောင်းသော်လည်း ပထမ နေ့ ခရီးမှ လို ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းခြင်းမရှိ။ ရှောင်ရီဖုန်းတို့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း မရှိချေ။

ခရီးလမ်းက ပြေပြစ်ပြီး၊ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်များ ရှိနေသည်။ လမ်းခားငြများ၏ အန္တရာယ် ရှိတတ်သော်လည်း မြင်းအိုအို လှည်းစုတ်စုတ်နှင့် ခရီးနှင့်လာ သည့် ဝမ်စုချီတို့အား လမ်းခားပြုများက အထင်ဝ ကြီး ရှိလိမ့် မည် ဟုတ်ပေ။

မူန်းတည့်ချိန်သို့အရောက်တွင် အရိပ်ကောင်းသော လမ်း တစ်နေရာရာမှာ မြင်းလှည်းကိုရပ်ပြီး နားကြသည်။ မြင်းအိုကြီး

ကို အနားပေးရင်း၊ ဝမ်စုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့ နံနက်စာ စား ကြ၏။

“ဒီမြင်းလှည်းနဲ့သွားရင် ဟန်ကြူးမြို့ကို တစ်လလောက်ကြာ အောင် သွားရမယ်ထင်တယ်။ ဒီ စံခါ ဘာဘဲ မြင်းလှည်း မောင်းပါ။ သမီး မြင်းလှည်းနောက်မှာ ဝင်အိပ်နေမယ်”

ရှောင်ရီဖုန်း၏စကားကြောင့် ဝမ်စုချီ ရယ်လိုက်သည်။ သူက အသားလွတ်ပေါက်စီတစ်လုံးကို ပလုတ်လောင်း စားနေရာမှ-

“ကြားမြို့ကိုရောက်တဲ့ထိ သမီးပဲမောင်းပါ။ အဲဒီမှာတစ်ည အိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ဆိုရင် ဟန်ကြူးမြို့ကို ရောက်ပါပြီ”

“ဘာက ဒီခရီးမှာ ဘာဖြစ်လို့ မြင်းလှည်း မမောင်းတာ လဲ”

“ဒီနေရာတွေက စိတ်မချရတဲ့နေရာတွေမို့ပဲ။ အချိန်မရွေး လမ်းခားပြတွေနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘာက မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ပြီး လိုက်နေရတာ”

ဝမ်စုချီ၏စကားကြောင့် ရှောင်ရီဖုန်းက ရယ်လိုက်သည်။ ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဝမ်စုချီ အိပ်ငိုက်လာသည့်အကြောင်း

ပြောရန် ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ဝမ်စုချီက လက်ကာပြသဖြင့် မပြောဖြစ်လိုက်ပေ။

“မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ဘာဘ အိပ်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ အိပ် ချင်ယောင် ဆောင်လာတာပါ။ ရန်သူ့ဆိုတာ သတိရှိနေတဲ့လူ ထက် သတိလက်လွတ်နေတဲ့ လူကို ပိုပြီး အထင်သေးတတ်ကြ တယ်။ ပေါ့ပေါ့သဘောထားတတ်ကြတယ် သမီး”

ဝမ်စုချီ၏ စကားကံအကြားတွင် ရှောင်ရီဖုန်း အရယ်ရပ် သွားသည်။ သူက ဝမ်စုချီ၏ ပရိယာယ်ကို အခုမှ သိလိုက်သဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး....

“ဘာမှာ အဲသလိုစိတ်ကူး ရှိနေတာကိုး”

ဝမ်စုချီက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ၊ ပေါက်စီကိုသာ အရသာခံပြီး ဆက်စားနေသည်။ ရှောင်ရီဖုန်းက အစား အသောက်ကို လက်စသပ်လိုက်ပြီး၊ လမ်းဘေး သစ်ပင်ဘစ်ပစ် အောက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ အပန်းဖြေ ထိုင်နေရင်းမှ သူ့ အတွေးတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။

တောအုပ်ထဲသို့ဝင်သွားရင်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေ သည့် မယုံကျွင်းအကြောင်း စဉ်းစားမိသွားသည်။

အတူတကွ သွားလာသည့် အချိန်က တိုတိုလေး ဖြစ်သော် လည်း သည်ရက်များ အတွင်းမှာပင် ရှောင်ရီဖုန်း အနေနှင့် မယုံကျွင်းအပေါ်တွင် တွယ်ငြိလာသည်။ မယုံကျွင်း ပျောက်နေ မှပင် ရှောင်ရီဖုန်း ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလာ၏။

“သမီး၊ အမောပြေရင် ခရီးဆက်ကြမယ်”

ဝမ်စုချီ၏အသံကြောင့် ရှောင်ရီဖုန်းအတွေးပြတ်သွားသည်။ သူက မြင်းလှည်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်၏။ မြင်းကို လှည်းတွင်တပ် ထားပြီး၊ ခရီးဆက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလျက် တွေ့ရသဖြင့် သူက နေရာမှ ထရပ်လိုက်လေသည်။

*

မြင်းအိုကြီး၏ ခွာသံက လေးလေးမှန်မှန် ပေါ်ထွက်နေ သည်။ ရှောင်ရီဖုန်းက မြင်းလှည်းကို ပျင်းရိစွာမောင်းရင် ရှေ့ ထူရူသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ဖြောင့်ဖြူးသော လမ်းတစ်နေရာမှ မည်းမည်း အစက်တစ်စက်ကီ တွေ့ရ၏။ မြင်းလှည်း ရှေ့ သို့တိုးသွားတိုင်း ထိုမည်းမည်း အစက်က တဖြည်းဖြည်း ကြီး၍ ကြီး၍လာ၏။

“ဟိုရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့တူတယ် ဘာဘ”

ရှောင်ရီဖုန်း၏ စကားကြောင့် ဝမ်းစုချီ ရှေ့တူရူသို့ ကြည့်သည်။ မျက်လုံးအမြင်သန်သူဖြစ်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသော မည်းမည်းအစက်မှာ လူတစ်ယောက်ဟု သိလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားနေတဲ့ သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့မှာ ဘာလက်နက်မှမပါဘူး။ ဝန်စည်စလှယ်လဲ မပါဘူး။ သူ့လှုပ်ရှားပုံအရ သိုင်းသမားလို့ သိရတယ်။ သူက ဘာဘာသွားတဲ့ လမ်းအတိုင်းပဲ သွားနေတာ”

ရှောင်ရီဖုန်းက ရှေ့မှသွားနေသူကို မြန်မြန်မီစေရန် မြင်းအိုကြီးအား ကြားပုတ်ဖြင့် ရှမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

မြင်းအိုကြီးသည် အသားနာသွားသဖြင့် ရှေ့သို့ ပြေးထွက်သည်။ သို့သော် အပြေးနှုန်းက မြန်ဆန်ခြင်းမရှိလှပေ။

တဖြည်းဖြည်း ရှေ့မှ သွားနေသူနှင့် နီးလာသည်။ ပေပေစုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသည့် ရှေ့မှလူသည်

မုယုံကျင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ရှောင်ရီဖုန်း တွေးထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းကို မြန်နိုင်သမျှမြန်အောင် မောင်းသည်။

“ဟေး”

မြင်းအိုကြီးကို အော်ဟစ်လိုက်သံက လမ်းတစ်လျှောက် ပျံ့လှင့်သွားသည်။ မြင်းလှည်းရှေ့မှ သွားနေသူသည် ခြေလှမ်းများကို ရပ်ပြီး၊ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာ၏။ ထိုသူသည် ဝယ်ရွယ် နုပျိုပြီး၊ ချောမောသည့် ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မုယုံကျင်း မဟုတ်ပေ။

ရှေ့မှလူသည် မုယုံကျင်းမဟုတ်မှန်းသိသည်နှင့် ရှောင်ရီဖုန်း၏ စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးသွားသည်။

ထိုလူရွယ်က လမ်းဘေးတွင်ရပ်ပြီး မြင်းလှည်းကို လက်ပြတားသော်လည်း ရှောင်ရီဖုန်း ရပ်မပေး။ လူရွယ်သည် အံ့ဩဟန် အပြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း၊ နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“သမီးက ဘာဖြစ်လို့ မြင်းလှည်းကို ရပ်မပေးတာလဲ။ ခရီးကြို မတင်ချင်လို့လား”

“ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ ဘယ်ဝါမှန်းမသိ၊ သူ့ကိုတင်လာရင် မြင်းလှည်းလေးရုံပဲ ရှိမှာပေါ့?”

ဝမ်းစုချီက နှုတ်ခမ်းစုပြီးပြောသည့် ရှောင်ရီဖုန်းအား ကြည့်ပြီး အသာအယာ ပြုံးသည်။ ပြုံးနေရင်းမှ သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်း တည်ကြည်သွားသည်။

“ဘာဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှေ့မှာ လမ်းပိတ်နေပြီ။ ခားပြတော့က သစ်တုံးကို လမ်းအလယ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်ချပြီး၊ လမ်းပိတ်ထားတယ် သမီး...”

*

ရှောင်ရီဖုန်းက မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ မြင်းလှည်း ရပ်လျှင်ရပ်ချင်း ဝမ်းစုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

လမ်းဘေး တောအုပ်ထဲမှ လူငါးယောက် ပြေးထွက်လာကြသည်။ ထိုသူတို့မှာ အဝါရောင်ဝတ်စုံများ ငတ်ထားသဖြင့် ကြယ်တာရာအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

“ဟိတ်....မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ လမ်းပိတ်ပြီး တားဆီးရတာလဲ”

“သခင်လေးက သူ့ကြင်ယာတော်ကို မရအရ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

ဝတ်စုံဝါခေါင်းဆောင်၏ စကားကြောင့် ရှောင်ရီဖုန်း၏ မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

သူက တားဆီးပိတ်ထားသည့် သစ်တုံးကို ခုန်ကျော်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ကူးလိုက်သည်။ ဝမ်းစုချီလည်း ရှောင်ရီဖုန်းနှင့်အတူ တစ်ဖက်သို့ ခုန်ကူးသည်။

ဝတ်စုံဝါ ငါးယောက်သည် ရှေ့သို့တိုးလာခြင်းမရှိဘဲ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။

“သမီး.... ရှေ့မတိုးနဲ့”

ဝမ်းစုချီက တားဆီးသော်လည်း ဒေါသဖြစ်နေသည့် ရှောင်ရီဖုန်းက မနာခံဘဲ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ ဝမ်းစုချီက အခြေအနေအပေါ် မသက်သာသော်လည်း ရှောင်ရီဖုန်းက မရပ်သဖြင့် သူ့လည်း ကပ်ပြီးလိုက်ရသည်။

ဝတ်စုံပါငါ့ဦးက ဝမ်စုချီတို့အား ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။
ထိုသူတို့၏အကြည့်ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ပို၍ သင်္ကာမကင်း
ဖြစ်ပြီး၊ ဝမ်စုချီက ရှောင်ရီဖုန်း၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ရပ်စမ်း သမီး၊ ဒီကောင်တွေမှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့
အကြံအစည် ရှိလိမ့်မယ်”

ဝမ်စုချီ၏စကားကြောင့် ရှောင်ရီဖုန်းရယ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်
သူတို့ခြေထောက်အောက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပေါ်လာ၏။

“သမီး.... သတိထား”

ဝမ်စုချီက သတိပေးပြီး ခုန်ထွက်ရန်ကြိုးစား၏။

သို့သော် သူ မခုန်နိုင်ခင် ပိုက်ကွန်တစ်ခု အုပ်မိုးလာခြင်း
ကို ခံလိုက်ရသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသည့် ဝတ်စုံဝါတစ်ယောက်က
ပိုက်ကွန်ကြိုးကိုဆွဲလိုက်သဖြင့် ဝမ်စုချီတို့မှာ စုစည်းထားသော
ပိုက်ကွန်ထဲတွင် လုံးလုံးလျားလျား မိသွား၏။

“လူယုတ်မာတွေ.... ဒါ နင်တို့အကြံ အကုန်ပဲလား”

ဝတ်စုံဝါခေါင်းဆောင်က ရယ်မောပြီး ရှေ့တိုးလာသည်။
ရှောင်ရီဖုန်းက ဒေါသတကြီးနှင့် ရုန်းထွက်ရန်ကြိုးစား၏။

“အပင်ပန်းမခံနဲ့ သမီး၊ အပြင်က ကြီးမပြေရင် ဘာတို့
ဒီအထဲက ထွက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား....၊ သခင်မလေး မကြိုးစားပါနဲ့....
ကျွန်တော်တို့ သခင်မလေးကို ရန်မပြုပါဘူး၊ သခင်လေးဆီ
ကိုပဲ ခေါ်သွားမှာပါ။ သခင်လေးက....”

“လူယုတ်မာတွေ.... လွတ်.... ငါ့ကိုလွတ်”

“ဟုတ်ပါတယ်.... သူတို့ကိုလွတ်လိုက်ပါ။ အခုလိုမတရား
ချုပ်နှောင်ထားတာ မကောင်းပါဘူး။ ဒီညီလေးနဲ့ ဒီအတိုး
ကြီးကို ဖမ်းထားလို့လဲ ခင်ဗျားတို့အတွက် အကျိုးမရှိပါဘူး”

ရုတ်တရက် ခုန်ပျံ ရောက်ရှိလာသည့် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်
ပေပေရေရေနိုင်သည့် လူရွယ်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုသူမှာ သူတို့နှင့် လမ်းမှာတွေ့ပြီး မြင်းလှည်းကိုတားခဲ့သူ
ဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ရီဖုန်း မှတ်မိလိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ဟိုက်စွဲထဲ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရှုပ်တာလဲ၊ ခါ ငါတို့သခင်လေးက သိမ်းပိုက်မယ့် ကြင်ယာတော်လောင်း ကွ”

“လူယုတ်မာတွေ.... နင်တို့ သခင်လေးရဲ့ အသိမ်းအပိုက်တော့ မခံဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေလိုက်မယ်”

ပိုက်ကုန်ထဲမိနေသော ရှောင်ရီဖုန်း၏ ဒေါသသံကိုကြားရသည်။

စုတ်ပြတ် ပေရေနေသော လူရွယ်က ရှောင်ရီဖုန်းအား ယောက်ျားလေးအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ထားသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှန်း သိသွား၏။ သူက ရှောင်ရီဖုန်းအား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး....

“ဪ... ခင်ဗျားက မိန်းကလေးကိုး...၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ခင်ဗျားသဘောမတူရင် သူတို့ လက်ဖျားနဲ့တောင် ပတိုစေရဘူး။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို လွှတ်ပေးပါမယ်”

“ဟိတ်... ရုပ်လိုက်စမ်း၊ မင်းနဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဝင်မရှက်နဲ့”

“ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူကိုကူညီတာ ကျွန်တော် လောင်ရန်ရဲ့ ကိစ္စပါ”

လျူဟူထိုက်က ရှေ့တိုးရင်း သူ့နာမည်ကိုသူ ထုတ်ပြောလိုက်သည်။ ဝတ်စုံဝါငါးယောက် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး လျူဟူထိုက်အား ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လျူဟူထိုက်က ဝိုင်းရံထားသည့် ဝတ်စုံဝါ ငါးယောက် ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပြီး ခုန်ထွက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဝတ်စုံဝါငါးယောက်အား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်၏။

ဝတ်စုံဝါငါးယောက်မှာ ကြယ်တာရာအဖွဲ့၏ လက်ရွေးစင်များ ဖြစ်သဖြင့် သိုင်းပညာမညံ့လှပေ။ သူတို့က လျူဟူထိုက်အား အပြင်းအထန် ခုခံသည်။

လျူဟူထိုက်က ဝတ်စုံဝါ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ကို အားမာန်ပါသော ရိုက်ချက်ဖြင့် ရိုက်ချသည်။

ဝုန်းခနဲ၊ ဝုန်းခနဲမြည်သွားသံများ ပေါ်လာပြီး၊ တစ်ခဏအကြားတွင် ဝတ်စုံဝါငါးယောက် မြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။

လျူဟူထိုက်က ထိုသူတို့အား ရှုံရှာဟန်ဖြင့်ကြည့်ပြီး၊ ပိုက်ကုန်တွင် မိနေသည့် ဝမ်းစုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့ကို လွှတ်ပေးသည်။

ဝမ်းစုချီတို့ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်သည်နှင့် လမ်းလယ်ခေါင်
တွင် ကန်လန် ပိတ်ဆို့နေသော သစ်တုံးကြီးကို တစ်ယောက်
တည်း မပြီး ရှေ့သည်။

ဝမ်းစုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့သည် လျှို့ဝှက်ထိုက်၏ လှုပ်ရှားမှု
ကို ထာဝရတကြ ကြည့်နေကြသည်။ လျှို့ဝှက်ထိုက်က သစ်တုံး
ကို ရှေ့ပြီးသည်နှင့် ဝမ်းစုချီတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ ဂါရဝပြု
လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“နေပါဦး”

လျှို့ဝှက်ထိုက်သည် လှည့်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ တားဆီး
လိုက်သံကြောင့် ရှောင်ရီဖုန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ရှောင်ရီဖုန်းက ချိုသာစွာ ပြုံးလျက်....

“ရှောင်ရီဖုန်း မောင်လေးကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်မ
တို့ မြင်းလှည်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ....။ မမရဲ့ ဘာ ဝမ်းစုချီကလေး
မောင်လေးလိုက်မှာကို မကန့်ကွက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် လူလေး.... မင်း ဘာတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။
ဘာတို့က ဟန်ကြူးမြို့ကို သွားကြမှာ။ ခရီးကြုံတဲ့ထိ လိုက်
ခဲ့ပေါ့”

“ကျွန်တော်လဲ ဟန်ကြူးမြို့ကို သွားမှာပါပဲ။ ဘာတို့
သဘောတူတယ်ဆိုရင် ခရီးကြုံလိုက်ခဲ့ပါမယ်”

*

အခန်း (၁၆)

ကြားမြို့တစ်မြို့တွင် တစ်ညတာ အိပ်စက်ပြီး၊ နောက်
တစ်နေ့ ခရီးဆက်သည်။

လျှူဟူထိုက်သည် မြင်းလှည်းနောက်ပိုင်းရှိ ပစ္စည်း ပစ္စယ
များတွင် ငိုက်မြည်းလျက်ပါလာ၏။

မြင်းအိုကြီးက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သွားနေသဖြင့် မြင်းလှည်း
မှာ တအိအိနှင့်သာ ရွေ့လျားနေ၏။ နှေးကေးသည်မှန်သော်
လည်း၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျှူဟူထိုက် လိုက်ပါလာသော
မြင်းလှည်း ကြားမြို့နှင့်ဝေးလာသည်။ ဟန်ကြားမြို့နှင့် တဖြည်း
ဖြည်း နီးလာသည်။

လျှူဟူထိုက်သည် မြင်းလည်း နောက်ပိုင်းတွင် ဝိုက်မြည်း
လျက် ပါလာသော်လည်း သတိမလွတ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ
ထိန်းသိမ်းသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် လမ်းခုလတ်တွင် မြင်းလည်း
ရပ်သွားချိန်၌ သူက မြင်းလည်းပေါ်မှ ရိပ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်
သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘဘ”

“ဟား.....ဟား.....ဟား..... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခဏနားပြီ။
နံနက်စာ စားမလို့ပါ။ မနားဘဲဆက်သွားရင် ဝါတို့ မြင်းအို
ကြီး လမ်းမှာတင် သေသွားနိုင်တယ်”

ဝမ်စုချီက ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပြောပြီး မြင်းလည်းပေါ်မှ
ဆင်းသွားသည်။

“သမီးရေ၊ ဘဘတို့ မနက်စာစားကြရအောင်။ ဒီလူလေး
အတွက်ပါ မနက်စာပေးပါ”

ဝမ်စုချီက လူ့အနားတွင် လျှူဟူထိုက် ရှိနေသည်အထင်ဖြင့်
လှည့်ပြောလိုက်သည်။ လျှူဟူထိုက်သည် ဝမ်စုချီအနားတွင် မရှိ
တော့။ သူရပ်ထားသည့် မြင်းလည်းမှ မြင်းအိုကြီးကို ဖြုတ်ပြီး
အစာစားရန် လွှတ်ပေးနေသည်။

မြင်းက လွှတ်ပေးပြီးသည်နှင့် လျှူဟူထိုက်က နံနက်စာ စား
သောက်ရန် ပြင်ဆင်နေသော ရှောင်ရီဖုန်း အနီးမှာ လာရပ်
သည်။ ကြားမြို့မှ ဝယ်လာသည့် ထမင်းဟင်းများကို ပန်းကန်
ထဲ ထည့်နေသည့် ရှောင်ရီဖုန်းကို တူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းသည် လျှူဟူထိုက်ကို အံ့အားသင့်သောစိတ်ဖြင့်
ကြည့်သည်။ တူညီချင်စိတ်ရှိပြီး အရိပ်အကဲသိသူ တစ်ယောက်
ဟု လျှူဟူထိုက်အား နားလည်လိုက်သည်။

“မင်းနာမည် လောင်ရန်နော်။ လောင်မျိုးဆိုတော့ မင်းက
ဘယ်သူ သားလဲ။ မင်းရဲ့ဇာတိ ဘယ်ကလဲ”

နံနက်စာစားသောက်ရန် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက်သည့် ဝမ်စုချီက
မေးလိုက်သည်။ လျှူဟူထိုက်က တူနှစ်ချောင်းကို ထမင်း
ပန်းကန်ပေါ်တင်ရင်း.....

“အမှန်တော့ လောင်ဆိုတာ မျိုးရိုးနာမည် မဟုတ်ပါဘူး။
မျိုးရိုးနာမည် အမှန်က လီပါ”

“ခါဖြင့်ရင် မင်းရဲ့ အဖေက”

“လီကျည်းထင်ပါ”

ဝမ်းစုချီက လှူဟူထိုက်အား မျက်မှောင်ကြုံပြီးကြည့်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စုတ်ပြတ်ပေရေနေသော လှူဟူထိုက်ကို တစ်နေရာတွင် မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်လာ၏။

“မင်းပြောတဲ့ လီကျဉ်းထင်ဆိုတာ ဘယ်လီကျဉ်းထင်လဲ”

“ကျွန်တော်ရဲ့ မွေးစားအဖေဖြစ်တဲ့ ဆရာက ကျွန်တော် အဖေဟာ လီကျဉ်းထင်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဘာ လီကျဉ်းထင်ဆိုတာတော့ မပြောဘူး”

“မင်းရဲ့ဆရာက ဘယ်သူလဲ”

“မိုးကြိုးလက်ဝါး လုံပါချင်းပါ။ ကျွန်တော့ အဖေက သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို့ ပြောပါတယ်။ အိမ်ထောင် မပြုဘူးဆိုတာ စည်းကမ်းချက်တစ်ခု ထားခဲ့တာကြောင့် ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့ အဖေအဖြစ် လူသိမခံဘူးလို့လဲ ပြောတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ။ ကျွန်တော့် အဖေကို ကျွန်တော့်အဖေ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘာက ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းဟာ လီကျဉ်းထင်ရဲ့သား မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လီကျဉ်းထင်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်။ ဒါထက် မင်း လှူဟူထိုက်ကိုကော သိသလား”

သူ့နာမည်ကို ထုတ်ပြောလာသဖြင့် လှူဟူထိုက်၏ မျက်နှာ တွင် သတိထားဟန် ပေါ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သူ့ အခု တင်းရှူးစံအိမ်မှာမရှိ တော့ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးတွေက သူ့ကို လူသတ်သမားလို့ စွပ်စွဲတဲ့အတွက် သူ ထွက်ပြေးသွားပါပြီ”

“မင်းကကော သူ့ကို လူသတ်သမားလို့ မထင်ဘူးလား”

“သူ လူသတ်သမားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဆရာ့ကို သတ်သွားတာ ပန်းပွင့်သခင်ပါ။ ဆရာမသေခင် ပန်းပွင့်ဖိတ်စာတစ်ခု ရပါတယ်။ အဲ့ဒီဖိတ်စာရပြီး အသတ်ခံရတဲ့ အနားမှာရှိနေတဲ့ လှူဟူထိုက်ကို ဓားခံလို့ ထင်ကြတာပါ”

ဝမ်းစုချီနှင့်ရှောင်ရီဖုန်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မနက်စာ စားသောက်ပြီးသည်ထိ ဘစ်စုံတရာမှ ထပ်မပြော၊ ထပ်မမေးတော့ပေ။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးသည့်နောက် ဝမ်းစုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်း တို့သည် လျှူဟူထိုက်အနားမှ ခွာထွက်သွားပြီး မြင်းလှည်းအနီးတွင် ရပ်၍ တစ်စုံတရာကို တီးတိုး တိုင်ပင်သည်။

ပြီးသည့်နောက်တွင် သူတို့က ရုပ်ဖျက်ထားသည်များကို ဖျောက်ဖျက်လိုက်၏။ ဝမ်းစုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့၏ ပင်ကိုယ် မျက်နှာများ ပေါ်လာသည်။

“ဒီကိုလာပါဦး လူလေး....”

လျှူဟူထိုက်က ပင်ကိုယ်ရုပ်အတိုင်းတွေ့ရသော ဝမ်းစုချီနှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့ကို တအံ့တဩကြည့်သည်။ ပြီး သူက ဝမ်းစုချီ၏ ရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး....

“ဘဘကို ကျွန်တော် ဝါရဝပြုပါတယ်....။ ကျွန်တော် လျှူဟူထိုက်ပါ။ ဆရာနဲ့အတူ ဘဘနဲ့ ဒီက မမလေးတို့ဆီကို ကျွန်တော် တစ်ခါရောက်ဖူးပါတယ်။ ဆရာကို သတ်တယ်လို့ အစွပ်စွဲခံရတဲ့ လျှူဟူထိုက်ဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

လျှူဟူထိုက်က ဖွင့်ပြောမှပင် ဝမ်းစုချီသည် ဧည့်စက လျှူဟူထိုက်အား တွေ့ဖူးသလို ယင်မိခြင်းကို နားလည် သဘောပေါက်သွားသည်။

မထင်မှတ်သည့်နေရာတွင်တွေ့ပြီး၊ လျှူဟူထိုက်၏ မျက်နှာမှာ ပေရေနေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ လုံပါချင်းနှင့်အတူပါလာစဉ်က ဝယ်ရယ်သေးသည့်ပြင်၊ တစ်ခဏမျှသာ မြင်လိုက်ရ၍လည်းကောင်း ရုတ်တရက် မမှတ်မိခြင်းဖြစ်၏။

“လုံပါချင်းကို မင်းသတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အစကတည်းက ဉာဏ် သိပါတယ်။ မင်းတို့ မသိနိုင်တဲ့ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် လုံပါချင်း အသတ်ခံရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ပန်းပွင့်သခင်ဆိုတာ ဘယ်ကလဲ ဘဘ”

ဝမ်းစုချီတို့ အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေသည့်စကားကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နားထောင်နေသော ရှောင်ရီဖုန်းက မေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် နာကျည်းဟန်၊ အခဲမကျေနိုင်ဟန်တို့ အရိပ်သဖွယ် ထင်နေ၏။

“ပန်းပွင့်သခင်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က သိုင်းဟောကထဲမှာ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့လူပဲ။ သူက လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားတဲ့ လူဆိုတော့၊ သူ့ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မသိကြဘူး။

သူက ကောင်းသူကိုကယ်ပြီး၊ မကောင်းသူကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းတတ်တဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

“သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဆိုပြီး၊ သူက ဖေဖေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်သွားတာလဲ”

“လုံပါချင်းက အမှားတွေ ကျူးလွန်ခဲ့လို့ပါ”

ဝမ်စုချီ၏ စကားကြောင့် ရှောင်ရီဖုန်း မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

“ဒီအကြောင်းပြောရရင် တော်တော်ရှည်မယ်။ သမီးကလေးကိုယ်အဖေရဲ့ အဖြစ်တွေကို ကြားရရင် ရှက်လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် မပြောဘဲနေတာ ပိုကောင်းပါတယ်”

“ပြောပါ တာ၊ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့အကြောင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် သမီး အမှန်အဘိုင်း သိချင်ပါတယ်”

ဝမ်စုချီက ရှောင်ရီဖုန်းအားကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“လုံပါချင်းမှာ သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ် သမီး။ အဲဒီလူက မိုးကြို ဓား လီကျဉ်းထင်လို့ ခေါ်တယ်”

“လီကျဉ်းထင်ဆိုတာ ဒီကောင်လေးပြောတဲ့ သူ့အဖေ ဆိုတာလား”

“အဲဒီ လီကျဉ်းထင်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လီကျဉ်းထင်မှာ သားသမီးမရှိလို့ဘဲ။ သားသမီးရှိရအောင် သူက ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်ခဲ့လို့ဘဲ”

“ဒါပြင်ရင် ဒီမောင်လေးက ဘာဖြစ်လို့ သူ့အဖေ လီကျဉ်းထင်လို့ ပြောရတာလဲ”

“သူ့ဆရာက ပြောထားလို့လေ”

ရှောင်ဖုရီန်း မျက်မှောင် ကြုံ့လိုက်သည်။ လျှူတူထိုက်က သူ လိမ်ညာပြောဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ၏ ဆရာဖြစ်သူသိက္ခာကျတော့မည်ကို တွေးမိသွား၏။ ထို့ကြောင့် သူက ရင်ကိုကော့လိုက်ပြီး.....

“အဲ့ဒါ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ မောင်လေး”

“လီကျဉ်းထင်က ကျွန်တော့်အဖေဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ဆရာကလဲ အဲ့သလို ပြောမထားပါဘူး။ ကျွန်တော်

က တမင်သက်သက် ဆရာကြီးတို့ကို လိမ်ပြုံးပြောလိုက်တာပါ။ တကယ်လို့ ဆရာကြီးတို့က လီကျဉ်းထင်နဲ့ သိကျွမ်းရင်းနှီးတဲ့ လူဆိုရင်၊ သူ့သတင်းကို ကြားရအောင်လို့ ပါ”

ရှောင်ရီဖုန်းက စူးရှအရောင်လက်သော အကြည့်ဖြင့် လျှူ ဟူထိုက်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လီကျဉ်းထင်အကြောင်းကို ကြားချင် ရတာလဲ”

“ပန်းပွင့်သခင်ဆိုတာ လီကျဉ်းထင် ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော့် ကို ပြောပြတဲ့လူ ရှိလို့ပါ”

“ပြောရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ရှုပ်လှုပ်ပြီ။ လီကျဉ်းထင်ဟာ ပန်းပွင့်သခင်လို့ မင်းကို ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ဘွားဘွားချီယင် ဆိုတဲ့ အမေကြီး တစ်ယောက်ပါ။ သူ ဟာ ဆေးဘွားဘွားဆိုပြီး သိုင်းလောကထဲမှာ ထင်ရှားခဲ့ဖူး ပါတယ်”

လျှူဟူထိုက်၏ စကားကို နားထောင်နေသော ဝမ်စုချီ၏ မျက်နှာတွင် အရိပ်တွေ အရောင်တွေ ထင်သွားသည်။

“အခု... အဲဒီ ဘွားဘွားချီယင်ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့အတူ ခရီးထွက် လာရင်း လူချင်းကွဲသွားပါတယ်။ ဘွားဘွားချီယင်နဲ့ သူ့ မြေး လေး စွမ်းစွမ်း ကျွန်တော်ဝင်ပြိုင်နေတဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို ကြည့် ရင်းက ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်”

လျှူဟူထိုက်က သူ့ ထင်းရှူးစံအိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့ပုံ၊ ဘွား ဘွားချီယင်တို့ထံ ရောက်ပုံ၊ ခရီးထွက်ပုံ၊ သိုင်းပြိုင်ပွဲ ဝင်ပုံနှင့် ပြိုင်ပွဲအပြီးတွင် ဘွားဘွားချီယင်ရဲ့ကို မတွေ့ရတော့ပုံကိုပြော ပြသည်။

“မင်း သူတို့ကို လိုက်ရှာသေးသလား”

“ရှာပါတယ်။ ဘယ်မှာမှ ရှာမရဘာနဲ့ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ဘွားဘွားနဲ့အတူ မိုးကြိုးဓားရဲ့ သမီးလေး စွမ်းစွမ်းပါ ပါပါတယ်”

“လာပြန်ပြီလား သမီး...၊ ဒါကော မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမှန်အတိုင်းပါ။ ဆရာလုံပါချင်းနဲ့မိုးကြိုးဓား ဟာ သူတို့ရဲ့ ဆရာသမီးကို နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ချစ်ကြိုက်မိတဲ့

အတွက် အိမ်ထောင် မပြုတော့ဘူးလို့ ကတိ ထားကြတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဆရာ လုံပါချင်းက ကတိပျက်ပြီး ပထမ အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ မိုးကြိုးခင်းကလဲ ကတိ ဖျက်ပြီး အိမ် ခြံထောင် ပြုတယ်။ အဲဒါလို့ကနေ မိုးကြိုးခင်း သိုင်းလောက ထဲက ပျောက်ကွယ်သွားပြီး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကမှ သူတို့ ဆရာရဲ့ သမီးကို အဘင်းအကျပ် ပေါင်းသင်းလို့ သမီးလေး တစ်ယောက် ရတဲ့အကြောင်း ဘွားဘွားချီယင်က ကျွန်တော့် ကို ပြောပြပါတယ်”

“အဲဒီ ဘွားဘွားချီယင်က ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်ကနေ သိတာတဲ့လဲ”

“ဆရာ လုံပါချင်းဆီကပါ”

လျှူဟူဆိုက်၏ စကားအဆုံးတွင် ဝမ်းစုချီက အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။ ရယ်ရင်းနှင့် သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ အတန်ကြာအောင် ရယ်နေပြီးနောက်၊ သူ အရယ်ရပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာကို ကောင်းကင်ဘက်သို့ မော့ ထားရင်း....

“ဒီကိစ္စတွေအားလုံး လုံပါချင်းရဲ့ လက်ချက်တွေပဲ လူလေး၊ လုံပါချင်းဟာ ဟောဒီ သမီးရဲ့အမေကို တိတ်တိတ်ပုန်း လက် ထပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆယ်နှစ်အကြာ သူ့မယား ဆုံးသွားတဲ့

၆၆၂၅

အခါမှာ သူ့ဆရာရဲ့ သမီးကို အတင်းအကြပ် သိမ်းပိုက် လိုက်တယ်။ စွမ်းစွမ်းဟာ လုံပါချင်းရဲ့သမီး၊ ဟောဒီ ရှောင်ရီ ဖုန်းရဲ့ ညီမပဲ။ နောက်ထပ် သူ့မှာ သားတစ်ယောက် ရှိသေး တယ်။ အဲဒီသားဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘာတ မသိဘူး။ ဒီသား က မင်းဖြစ်နိုင်သလို အခြားတစ်ယောက် ခဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲကွယ်”

*

အခန်း (၅၇)

လှူဟူထိုက်တို့သည် ဟန်ကြူးမြို့သို့ ညနေစောင်းတွင် ရောက်
လာကြသည်။ ဝမ်စုချီက မြို့ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် မြင်းလှည်းကို
ကျယ်ပြန့်သော ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်မောင်းသွား၏။

အုတ်ရိုးတံတိုင်း ပုတ်လည်ကာထားသော ခြံဝင်း၏ ဝင်
ပေါက် တံခါးတို့တွင် မြင်းလှည်းကို ရပ်လိုက်သည်။

တံခါးအနီးရှိ အုတ်ရိုးတံတိုင်းပေါ်တွင် အမိုးအကာ အပြည့်
အစုံရှိသော ကမ်းထဲတစ်တဲရှိသည်။ ထိုကမ်းတဲတွင် အညှို့ရောင်
ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် လူနှစ်ယောက် ရှိနေ၏။

ဝမ်စုချီ၏ မြင်းလှည်း တံခါးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကင်း
တဲပေတို့မှ အညှိရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်း
လာသည်။ သူက မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ဝမ်စုချီ
အား မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် လှမ်းပြောလိုက်ပြီး....

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဆရာကြီး ချန်လှဲဟန်ကို ဧည့်သည်ရောက်နေတဲ့အကြောင်း
ပြောပေးပါ”

“ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိပါရစေ”

“ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောဖို့မလိုပါဘူး။ ဟောဒီပစ္စည်း
ကိုပဲ ပေးလိုက်ပါ”

ဝမ်စုချီက သူ့အင်္ကျီထဲမှ ငွေဒင်္ဂါးပြားတစ်ပြားကို ထုတ်ပြီး
ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အစောင့်က ငွေဒင်္ဂါးကို အပြန်ပြန် အလှန်
လှန် ကြည့်၏။ မျက်နှာတစ်ဖက်မှာ ပန်းတစ်ပွင့်နှင့် ဓားတစ်
လက် ပုံကို တွေ့ရသည်။

“ခဏစောင့်ပါ”

အစောင့်က ကင်းတဲလေးဆီသို့ ပြန်ခုန်တက်သွားသည်။
တစ်ခဏအကြာ ကင်းတဲပေါ်မှ ခြံဝင်းအတွင်းဘက်သို့ ခုန်ဆင်း

ပြီး၊ ခြံလယ်ရှိ ကြီးမားခန့်ငြားသော အဆောက်အဦးကြီးဆီသို့
ပြေးထွက်သွားသည်။

ဝမ်စုချီသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှမဆင်းဘဲ၊ အစောင့်ပြန်လာ
မည့် အချိန်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေသည်။

ခြံအတွင်းရှိ အဆောက်အဦးကြီးဆီမှ သာယာချိုလွင်သော
ငွေမောင်းသံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။

မောင်းသံပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကင်းတဲပေါ်တွင်
ကျန်နေသည့် အစောင့်က အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလာပြီး၊ ဖိတ်
ထားသည့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးပွင့်လာအပြီးတွင်
ဝမ်စုချီအား အရိုအသေပြုသည်။

“သခင်ကြီးက ဝင်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်”

ဝမ်စုချီက မြင်းလှည်းကို ဖွင့်လာသည့်တံခါးအတိုင်း အတွင်း
သို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

ခြံတံခါးပေါက်မှနေ၍ ကြီးမားသော အဆောက်အဦးကြီး
ဆီသို့ ဆက်သွယ်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း မြင်းလှည်းကို မောင်း
ခဲ့ပြီး၊ အဆောက်အဦးရှေ့၌ ရပ်လိုက်၏။

အဆောက်အဦး ရှေ့တွင် အညိုရောင် ဝတ်ထားသည့် အစောင့်ရှိနေသည်။ ဝမ်စုချီ မြင်းလှည်းပေါ်မှ အဆင်းတွင် ထိုအစောင့်က အိမ်တံခါးကို ပွင့်ပေးလိုက်၏။

ဝမ်စုချီက သူနှင့် မရှေးမနှောင်းမြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာ သည့် လျှူဟူထိုက်နှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့အား လှမ်းကြည့်ခေါင်း ညိတ်ပြသည်။

“မင်းတို့.... ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့....”

ဝမ်စုချီ အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ပြီး ဝင်သည်။ လျှူဟူထိုက်က နောက်မှ လိုက်သည်။ အတွင်းသို့ရောက်သည်နှင့် ပန်းနုရောင် စက်စုံဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ဝမ်စုချီတို့ အား ဆီးကြိုသည်။

“ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါရှင်”....”

ပန်းနုရောင် မိန်းကလေးရှေ့မှ ဦးဆောင်လျက် ထွက်သွား သည်။ ဝမ်စုချီတို့က နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြ၏။ ဧည့်ခန်းမကြီးကို ဖြတ်ပြီးနောက်၊ နားနားနေနေ နေရန်ပြုပြင်ထားသော အခန်း တစ်ခန်းသို့ ရောက်သည်။ ပန်းနုရောင် မိန်းကလေးက နောက် သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး....

“မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးတို့ ဒီမှာခဏ ထိုင်စောင့်ပါ။ ဆရာ ကြီး ကျွန်မနောက်က လိုက်ခဲ့ပါ....”

ဝမ်စုချီက ပန်းနုရောင် မိန်းကလေး ပြောသည့်အတိုင်းလုပ် ရန် လျှူဟူထိုက်တို့အား ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လျှူဟူထိုက်တို့က နားနေရန် ချထားသော ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဝမ်စု ချီက ပန်းနုရောင် မိန်းကလေး ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွား လေ၏။

လျှူဟူထိုက်သည် ရှောင်ရီဖုန်းနှင့် မနီးမဝေးမှာ ထိုင်ပြီး၊ နုပျိုလှပသော မျက်နှာကို အမှတ်မထင် ဝေးကြည့်မိသွားသည်။ လှပလှန်းသော ရှောင်ရီဖုန်း၏ မျက်နှာမှာ စွမ်းစွမ်း၏ မျက် နှာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်ဟု သူတေးမိသွား၏။

“မင်းက မမကို ဘာဖြစ်လို့ ဧါလောက်ဟောင် ကြည့်နေ တာလဲ....”

ရှောင်ရီဖုန်း၏ ပွင့်လင်းလှန်းသည့် အမေးကြောင့် လျှူဟူ ထိုက် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ရုတ်ချည်းပင် ရှက်ရွံ့သွားဟန် ထိုသူ့ မျက်နှာမှာ ပေါ်လာ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး.... ကျွန်ဟော်က....”

“မင်းကြည့်နေတာ.... ငါမြင်ပါတယ်....”

“ဟုတ်ကဲ့.... ကျွန်တော် ကြည့်နေတာက မမလေးဟာ.... ညီမလေး စွမ်းစွမ်းနဲ့ တူလို့ပါ....”

ရှောင်ရီဖုန်း၏ မျက်လုံးအစုံ အရောင် တဖျပ်ဖျပ်လက်သွားသည်။

“စွမ်းစွမ်းဆိုတာက....”

“ဘာပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့.... သူက မမလေးရဲ့ ညီမပါ”

ရှောင်ရီဖုန်း ပြုံးသွား၏။

“သူက မမနဲ့ တကယ်ပဲတူလို့ လား”

“ဟုတ်ကဲ့.... ကြီးတာနဲ့ ငယ်တာပဲ ကွာတယ်၊ မမတို့က ရုပ်ခြင်း တော်တော်တူပါတယ်....”

“သူက ဘယ်အရွယ်လောက် ရှိပြီလဲ....”

“ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ သိပ်လိမ္မာပါကယ်၊ သိပ်ချစ်စရာလဲ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ကယ်တင် ရှင်လေးပါ။ ဆယ်နှစ် အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် သိုင်းပညာ ထူး ချွန်ပါတယ်....”

ရှောင်ရီဖုန်း ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ နာကြည်း ဆွေးမြွေ ရိပ်ထင်နေသော သူ့ မျက်လုံးအစုံအရောင် တဖျပ်ဖျပ် လက်လာ၏။

“ဘွားဘွားချီယင်ဆိုတာ ကကော....”

“ဘွားဘွားချီယင်က စွမ်းစွမ်းကို တော်တော်ချစ်မိပါတယ်။ စွမ်းစွမ်းရဲ့ အဘွားအရင်း ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး....”

ရှောင်ရီဖုန်းက လျှူဟူထိုက်၏ မျက်နှာကို ပြုံးငေးငေး လေးကြည့်သည်။ ယောက်ျား ပီသချောမောသော လျှူဟူထိုက် မှာ နှစ်လိုခင်မင်ဘွယ် ကောင်းနေသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် သူ့အနေနှင့် လျှူဟူထိုက်အား မောင် တစ်ယောက်အဖြစ် သဘောထား၍ မရဘဲ ရှိနေသည်။

“မမရယ်၊ မင်းရယ်၊ စွမ်းစွမ်းရယ်ဟာ မောင်နှမတွေဖြစ် နိုင်တယ်လို့ ဘာကပြောတယ်နော်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာကောဘယ် လိုထင်သလဲ....”

“မမလေးဟာ စွမ်းစွမ်းရဲ့ အစ်မဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်တော် အစ်မတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာဟာ ကျွန်တော့ အဖေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေလို့ပါပဲ...”

“အင်း... ခုနေမှာ ညီမလေး စွမ်းစွမ်းနဲ့ တွေ့ရရင် သိပ် ကောင်းမှာဘဲကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လဲ ညီမလေးနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ သွေးရိုးသားရိုးနဲ့ ပျောက်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်စိတ်ထင် ကျွန်တော်တို့ မသိတဲ့ ရန်သူတစ်ယောက်ယောက်က ဖမ်းသွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟား...ဟား... စွမ်းစွမ်းနဲ့အတူ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ။ ဘယ်လိုရန်သူက ဖမ်းနိုင်မှာလဲ...”

ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသည့်အသံကြောင့် လှူဟူထိုက်နှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့ ရင်ထိတ်သွားကြပြီ။ အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သူတို့ နားနေသည့် အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ဘွားဘွား ချီယင်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... ဘွားဘွား၊ စွမ်းစွမ်းကော... ဘယ်မှာလဲ...”

“ရှိပါတယ်။ မင်းဆီကို သူ့လာပါလိမ့်မယ်။ ဒါထက် ဒီမိန်းကလေးက...”

“ရှောင်ရီဖုန်း ပါဘွားဘွား...”

“မိုးကြိုးလက်ဝါးရဲ့ သမီးပေါ့ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့... သူက စွမ်းစွမ်းရဲ့...”

“အစ်မလို့ ပြောမယ်မဟုတ်လား။ ငါနဲ့ ဝမ်စုချီတွေလို အားလုံးသိပြီးပြီ။ ဟိုမှာ စွမ်းစွမ်းလာပြီ-သူကလဲ အားလုံးသိနေတယ်...”

ဘွားဘွားချီယင်က စကားအဆုံးတွင် ညစ်သာသော မြေလှမ်းဖြင့် ဝမ်စုချီတို့ ထွက်သွားရာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

လှူဟူထိုက်နှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့သည် သူတို့ထံပြေးလာသော စွမ်းစွမ်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“အစ်ကိုကြီး...”

“ညီမလေး...”

လျှူဟူထိုက်က ပြေးလာသော စွမ်းစွမ်းအား ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ စွမ်းစွမ်းက မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လျှူဟူထိုက်ကို မော်ကြည့်ပြီး....

“ဘူးဘူးကို လူတစ်ယောက်က အရေးတကြီးလာခေါ်လို့ ညီမလေးတို့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ အခုလို အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပြန်တွေ့မယ်လို့ တောင် မထင်တော့ဘူး...”

“အစ်ကိုကြီး၊ ညီမလေးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး လာမှာပေါ့-ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း ညီမ၊ သူက မင်းရဲ့ မမဘဲ၊ နတ်ဆက်လိုက်ပါအုံး....”

စွမ်းစွမ်းက ရှောင်ရီဖုန်းအား ဝင်းလက် တောက်ပသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ရှောင်ရီဖုန်းက ပြုံးလျက် တုန်ပြန်ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

“ညီမလေး....”

“မမ....”

စွမ်းစွမ်းသည် လျှူဟူထိုက်၏ ရင်ခွင်ထဲမှခွာပြီး ရှောင်ရီဖုန်းထံသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ရှောင်ရီဖုန်းက စွမ်းစွမ်းအားဆီးကြိုပြီး၊ တင်းတင်းကြီးပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

“ညီမလေးရယ် မမတို့ကံကောင်းလို့ တွေ့ရတာနော်။ အင်း ညီမလေးက သိပ်ချောတာဘဲ။ ရုပ်ချောသလောက် သိပ်လိမ္မာတယ်လို့ ညီမလေးရဲ့ အစ်ကိုကြီးက ပြောတယ်....”

စွမ်းစွမ်းက ရှောင်ရီဖုန်း၏ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး ပြုံးရယ်လိုက်သည်။ လျှူဟူထိုက်မှာ သူတို့ကိုကြည့်နူးစွာ ကြည့်နေလေ၏။

ချန်လုံဟန်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်း၍ ၎င်း၊ သိုင်းပညာထက်မြက်လွန်း၍ ၎င်း၊ တရုပ်ပြည် အလယ်ပိုင်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားပြီး၊ လူသိများလှသည်။

ချန်လုံဟန် ပိုင်သော ဈေးဆိုင်များ၊ အပေါင်ဆိုင်များ၊ အာမခံဌာနများသည် တရုပ်ပြည်အနှံ့အပြားတွင် ရှိ၏။

ယနေ့ချန်လုံဟန်၏ ခြံဝင်းထဲတွင် မီးပုံးတွေ ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်ထားသည်။ ချမ်းမြေ့ဂေဟာဟု အမည်ပေးထား

သောခြံဝင်းတစ်ခုလုံးမှာ ထိန်လင်းနေသော မီးပုံးများကြောင့် နေရောင်တောက်ပသော နေ့လည်ခင်းတွင် လှပနေသည်။

လျှူဟူထိုက်၊ ရှောင်ရီဖုန်းနှင့် စွမ်းစွမ်းတို့ ခြံဝင်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေစဉ် အိမ်ရှင် ချန်လှဲဟန်၊ ဝမ်စုချီနှင့် ဘွားဘွား ချီယင်တို့စာကြည့်ခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကိုခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်နေကြ၏။

လျှူဟူထိုက်တို့သည် ခြံဝင်းထဲတွင် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ရင်း ငြီးငွေ့လာသည်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အိမ်ပေါ်သို့ အရောက်မှာပင် အိမ်တော်ထိန်း မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦး သူတို့အနားသို့ ရောက်လာ၏။

“အစ်ကိုလေးတို့၊ မမလေးတို့ကို သခင်ကြီးက ခေါ်ခိုင်း လိုက်ပါတယ်...”

ရှောင်ရီဖုန်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး၊ စွမ်းစွမ်း၏ လက်ကို ဆွဲလျက် မိန်းမပျိုနောက်သို့ လိုက်သည်။ လျှူဟူထိုက်က နောက်ဆုံးတွင် ချန်နေပြီး ရှောင်ရီဖုန်းတို့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့၏။

အိမ်တော်ထိန်း မိန်းကလေးသည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး လမ်းရှည်ကြီးတစ်ခုအတိုင်းလျှောက်သွားသည်။ ရှောင်ရီဖုန်းတို့ရောက်စက နားနေခဲ့သော နားနေခန်းကိုကျော်လွန်၍ လျှောက်ခဲ့ပြီး လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ဝင်၍ အခန်း ဓာတ်ခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့...”

အခန်းထဲမှ အောင်မြင်ခန့်ငြားသော အသံတသံ ပေါ်လာသည်။

“ညွှတ်သည်တွေကို ခေါ်လာပါတယ် သခင်ကြီး...”

“သူတို့ကို အခန်းထဲ လွှတ်လိုက်ပြီး၊ မင်း ညစာသွားပြင်ပါ...”

အိမ်တော်ထိန်း မိန်းကလေးက ပိတ်ထားသည့်တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ရှောင်ရီဖုန်းတို့အား အခန်းထဲသို့ဝင်ရန် လက်ဟန်ပြုသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းတို့ သုံးယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူတို့အခန်းထဲသို့ ဝင်အရောက်တွင် မိန်းကလေးက တံခါးကို လှည့်ပိတ်သွား၏။

ရှောင်ရီဖုန်းတို့ သုံးယောက်အခန်း အဝင်ဝတွင် ရပ်ပြီး အတွင်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲရှိ ကြိမ်ဖြင့်ယက်ထားသည့် ထိုင်ခုံများပေါ်တွင် ထိုင်နေသူ သုံးယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ ဝမ်စုချီနှင့် ဘွားဘွားချီယင်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်

များနှင့် ဥပတိရုပ်ခန့်ငြားသည့် နောက်တစ်ယောက်မှာ အိမ်ရှင် ချန်လုံဟန်ပင် ဖြစ်မည်ဟု ရှောင်ရီဖုန်းတို့ ခန့်မှန်းမိ၏။

“ဒီကိုလာကြပါ၊ သူတို့အထဲက ဟိုကောင်လေးဟာ လုံပါ ချင်းရဲ့ တပည့်မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး....”

“ဟုတ်တယ် ညီလေးချန်၊ သူ့ နာမည်က လျူဟူထိုက် တဲ့....”

ချန်လုံဟန်က ဝင်လာသူသုံးယောက်အနက်မှ လျူဟူထိုက် တစ်ယောက်ထဲကို ကွက်ပြီး စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ လျူဟူ ထိုက်ကလည်း ချန်လုံဟန်အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိ၏။

လျူဟူထိုက်၏ရင်တွင် ထူးခြားသောခံစားမှုတရပ် အမှတ် မထင် ဝင်လာသည်။ သူက ချန်လုံဟန်အား တစ်နေရာရာတွင် မြင်ဖူးသလို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိဖူးသလို စိတ်ကထင်မိသည်။

“သူဟာ လုံပါချင်းရဲ့ သားတစ်ယောက်တော့ ဘယ်နည်း နဲ့မှ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ မင်းရဲ့ ဆရာက မင်းမိဘတွေဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါလို့ ပြောပြဖူး သလား....”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်အဖေက သူ့ သူဝယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့ ဆရာကပြောပါတယ်....”

“နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ....”

“ဆရာ နာမည်တစ်ခုကို ပြောပါဟယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနာ မည်ဟာ လူတိုင်းခေါ်တဲ့ နာမည်မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေကို သူတစ် ယောက်ထဲကခေါ်တဲ့ နာမည်လို့ ပြောစား။ အဲဒီနာမည်ကို သူနဲ့ဖေဖေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ သိတယ်တဲ့....”

“ဟုတ်လား.... အဲဒီနာမည်က ဘာတဲ့လဲ....”

“ကောက်ကျန် တဲ့....”

ချန်လုံဟန်အား အင်အား တစ်ခုက ဆောင်တွန်းလိုက်သလို ယိုင်သွားသည်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ထိုင်ခုံပေါ်မှ မကျအောင် ထိန်းပြီး လျူဟူထိုက်အား မျက်လုံးကြီး ပြူးပြီးကြည့်သည်။

“ဝါ.... အမှန်ပဲနော်....”

“ဟုတ်ကဲ့.... အမှန်ပါပဲခင်ဗျား....”

“မင်းရဲ့ အမေကျတော့ကော တယ်သူတဲ့လဲ....”

“မေမေ့ကိုတော့ သူက ညီမလေးလို့ပဲ ပြောပါတယ်။ တခြားနာမည်ခေါ်တာ မကြားဖူးပါဘူး....”

“အင်း....”

ချန်လုံဟန်၏ သက်ပြင်းချသံက ကျယ်လောင်စွာပေါ်လာသည်။ သူ့ မျက်လုံးအစုံမှာ ရုတ်ချည်းရီဝေသွားပြီး။ သူ့မျက်နှာတွင် ကြေကွဲဟန်တွေ့ ထင်လာသည်။

“မင်းဆီမှ မင်းတို့မိဘတွေနဲ့ ပါတ်သက်ပြီး ဘာအမှတ်အသား ပစ္စည်းတွေရှိသလဲ။ မင်းအတွက် တစ်ခုခုပေးခဲ့ဘူးလား....”

“ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဟောဒါ ကျွန်တော့ဖေဖေရဲ့ ပစ္စည်းလို့ ဆရာက ပြောပါတယ်....”

လျှူဟူထိုက်က သူ့ အိတ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်းဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ခြင်္သေ့ရုပ်တစ်ရုပ်ကို ထုတ်ပြုပြီး ပြောသည်။

ချန်လုံဟန်က ခြင်္သေ့ရုပ်ကို ကြည့်ရန် လက်လှမ်းလိုက်၏။ ခြင်္သေ့ရုပ်ရသည့်အခါ မီးရောင်တွင် အသေအချာကြည့်သည်။

လျှူဟူထိုက်က ချန်လုံဟန်အား မမှိတ်မသုန်သောမျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ခြင်္သေ့ရုပ်ကို ထုတ်ထားသော ချန်လုံဟန်၏ လက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းသွားမိသည်။

“မင်း.... မင်း.... ငါ....”

ချန်လုံဟန်၏ နှုတ်မှ ဗလုံး ဗထွေး ထစ်ထစ် ငေါ့ငေါ့နိုင်သော စကားသံပေါ်လာသည်။ သူက နေရာမှထပြီး လျှူဟူထိုက်အား ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“သား သား.... မင်းဟာ ငါ့သား.... ငါ့သားလေး....”

*

အခန်း (၁၀)

စုတ်ပြတ်ပေရေပြီး၊ ကလေကလွင့် လူငယ်တစ်ယောက်ဟု
ထင်ရသည့် လှူဟူထိုက်သည် နေ့ချင်း၊ ညချင်းမှာပင်ကြွယ်ဝ
ချမ်းသာလှသော ချန်လုံဟန်၏ သားအဖြစ်သို့ ရောက်သွား၏။

လှူဟူထိုက်သည် နေ့ချင်း ညချင်း သူဌေးသားလေး ဖြစ်
သွားသော သူ့အဖြစ်ကို သူမယုံနိုင် ရှိနေမိသည်။

ချန်လုံဟန်က သားဟု ဆို၍သာ သားဖြစ်လိုက်ရ သော်
လည်း၊ သူဌေးကြီး၏သားဖြစ်လျက် မိဘမဲ့တစ်ယောက်အဖြစ်
နှင့် ထင်းရှူးစံအိမ်မှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို နား
မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

သူက ချန်လှဲဟန်နှင့် သူ့မိခင်၏ ဘဝဇာတ်လမ်းကိုသိချင်
သော်လည်း သိခွင့်မရ၊ ဆရာဖြစ်သူ လုံပါချင်းထံ မည်သို့မည်ပုံ
ရောက်ရှိခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း၊ လုံပါချင်းက သူ့မိဘနှင့်
ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာကို ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်ထား
ပါလိမ့် ဆိုသည်ကိုလည်းကောင်း သိခွင့်မရ။

လျှို့ဝှက်ထိုက်သည် စိတ်ထဲတွင် မယုံမရဲ ကသိကအောင်
နှင့်ပင် သူ့ဌေးသားဘဝကို ခံယူလိုက်ရသည်။ သို့သော် သူ့ဌေး
သား ဘဝမှာ သူနှင့် အံ့မဝင် ခွင်မကျသလိုဖြစ်နေ၏။

“အစ်ကိုကြီး.... ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ ညီမလေး
လိုက်ရှာနေတာကြာပြီ၊ တစ်ခြံလုံး တစ်ဝင်းလုံး တစ်အိမ်လုံး
နှံ့နေပြီ”

စွမ်းစွမ်း၏ စကားသံကြောင့် လျှို့ဝှက်ထိုက် အတော့ပျက်
သွားသည်။ သူက အဖြေမပေးဘဲ အနားသို့ရောက်လာသည်။
စွမ်းစွမ်း၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင် ဖက်တူယ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး စိတ်ညစ်လို့ ဒီမှာလာထိုင်တာပါ”

“စိတ်ညစ်ရင် ထိုင်စရာနေရာ မရှိတော့ဘူးလား။ မြင်း
စောင်းထဲမှာ နံနံစော်စော်နဲ့၊ ဟာပါ- ဘဘက အစ်ကိုကြီး
ကို ခေါ်နေတယ်။ အိမ်ကို သွားကြရအောင်”

စွမ်းစွမ်းက ဆွဲခေါ်သဖြင့် လျှို့ဝှက်ထိုက် ထိုင်နေရာမှ ထ
လိုက်ရသည်။ သူ့ထိုင်နေခဲ့သည့် မြင်း စောင်းထဲမှ ထွက်ပြီး၊
စံအိမ်ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့၏။

“အစ်ကိုကြီးက ဘာစိတ်ညစ်လို့လဲ...။ သိပ်ချမ်းသာတဲ့
သူဌေးကြီးရဲ့သား ဖြစ်သွားတာတောင် မပျော်သေးဘူးလား”

ကလေးသာသာမျှသာရှိသေးသော စွမ်းစွမ်းကိုရှင်းပြနေ၍
အကြောင်းမထူးနိုင်သဖြင့် လျှို့ဝှက်ထိုက်က မရှင်းဘဲနေလိုက်၏။
စွမ်းစွမ်းကလည်း ထိုအကြောင်းအရာကို ထပ်မပြောတော့
သဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။

စံအိမ်ဆီသို့လျှောက်လာစဉ် လမ်းမှာတွေ့သမျှ စံအိမ် အမှု
ထမ်းများက လျှို့ဝှက်ထိုက်အား အရိုအသေပေးကြ၊ ကျီးကျီး
နှံ့နှံ့ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့လူတွေဟာ အစ်ကိုကြီးကို သိပ် ရိုသေကြ
တာပဲနော်”

လျှို့ဝှက်ထိုက်က အလိုက် သင့် ခေါင်း ညိတ် ပြလိုက်၏။
သူ့ဌေးသားသာမဟုတ်လျှင် ယခုလို အလေးထားကြမှာမဟုတ်
ဆိုသည့် အတော့ကို သူ တော့နေမိ၏။

လှူဟူထိုက်တို့ စံအိမ်အနီးမှအဖြတ်တွင် စံအိမ် ဧည့်ခန်း
ဘေးတံခါးပွင့်လာပြီး ရှောင်ရီဖုန်း အပြင်သို့ထွက်လာသည်။
သူက လှူဟူထိုက်တို့ထံ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

“မမ.... ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“မောင်လေးကို ဘာချန်လုံက ခေါ်နေတဲ့ အကြောင်း
လာပြောတာ။ စာကြည့်ခန်းထဲကို သွားလိုက်ပါ မောင်လေး။
စွမ်းစွမ်းက မမနဲ့လိုက်ခဲ့ပါနော်”

ရှောင်ရီဖုန်းက လှူဟူထိုက်အား တစ်ယောက်တည်းသွား
စေချင်သဖြင့် စွမ်းစွမ်းကို ခေါ်ထုတ်သွားလည်။ စွမ်းစွမ်းမကျေ
မနပ်ဖြစ်သွားရသော်လည်း ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုဘဲ၊ ရှောင်ရီဖုန်း
ခေါ်ရာသို့ လိုက်သွား၏။

လှူဟူထိုက်သည် ရှောင်ရီဖုန်းတို့ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်
နေပြီးနောက်၊ အိမ်ဘေးတံခါးမှတစ်ဆင့် စာကြည့်ခန်းသို့ဝင်လိုက်
သည်။

စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ချန်လုံဟန်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ
သည်။ လှူဟူထိုက်ဝင်လာသည်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။
လှူဟူထိုက် သူ့အနားသို့ရောက်မှ....

“ထိုင်ပါလူလေး....ဖေဖေ ဒီနေ့မင်းကို အရေးကြီးတဲ့စကား
တွေပြောစရာရှိတယ်။ မင်းအနေနဲ့ဖေဖေက မင်းကို တစ်သက်လုံး

ပစ်ထားတယ်လို့ ထင်နေမှာပဲ။ မိဘမဲ့ အဖြစ်နဲ့ ပါယံက အချို့
ရောက်နေတဲ့ရတဲ့အတွက်လဲ နားမလည် နိုင်အေ
ဘဲ....”

လှူဟူထိုက်က ချန်လုံဟန်၏ ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ရင်းမှ
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ချန်လုံဟန်က နာကျင်ကြေကွဲခြင်းကို
ဖုံးကွယ်လျက် အားတင်းပြီးပြုံးရင်း....

“ဖေဖေ.... ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြပါမယ်သား။ အမှန်
အတိုင်းပြောရရင် ဖေဖေမှာ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ
မင်းနဲ့တွေ့မှ သိရတာပါ။ မင်းရဲ့ဓူပ်ရည်ရယ်၊ လုံပါချင်းပြောပြ
ပူးတဲ့စကားတွေရယ်ကို ဆက်စပ်ပြီး။ တကယ်လို့ များ ဖေဖေ
မှာ သားရှိတယ်ဆိုတာမှန်ရင် အဲဒီသားဟာ မင်းပဲဖြစ်လိမ့်
မယ်လို့ တွေးမိပြီး၊ မေးမြန်းကြည့်တဲ့အခါ မင်းဟာ ဖေဖေ
သားဆိုတာ သိလာရတယ်။ ဟိုတုန်းက မင်းအမေပြောခဲ့တဲ့
စကားကို မယုံခဲ့တာဟာ ဖေဖေ အမှား ပေါ့လေ....”

“ကျွန်တော့အမေက ဘယ်သူလဲ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့မှာ
အမေရဲ့နာမည်ကိုတောင် သိခွင့်မရတာ သိပ်ဆိုးတာဘဲ....”

ချန်လုံဟန်က လှူဟူထိုက်အား ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်
လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့အမေက ချင်းချင်းလို့ခေါ်တယ်။ မင်းအမေရဲ့ မျိုးရိုး
က ဝမ်မျိုးရိုးပါ။ လုံပါချင်းရဲ့ ပညာသင်ဖက်ညီမ သူက

လှူဟူထိုအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပါမယ်ဆိုတဲ့ သူ့
တေးတံခါးပဲ....”

သူက
“အဲဒါ စွမ်းစွမ်းရဲ့ အမေ မဟုတ်လား....”

“စွမ်းစွမ်းရဲ့ အမေဟာ မင်းအမေပဲပေါ့သားရယ်။ နေပေ
နဲ့ မင်းရဲ့ အမေ အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်လအကြာမှာ သူ့ပျောက်
သွားခဲ့တယ်။ သူ့ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ စုံစမ်းလို့ မရခဲ့
ဘူး။ အခုမှ သူ့ကို လုံပါချင်းက ဖမ်းခေါ်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
မင်းမွေးဖွားပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ထင်းရှူးစံအိမ်ရဲ့ မြေတိုက်ထဲ ပိတ်
လှောင်ထားခဲ့တယ်။ မင်းရှစ်နှစ်သား အရွယ်လောက်ကျတော့
လုံပါချင်းက မင်းအမေကို စော်ကားလိုက်တယ်။ စွမ်းစွမ်းဟာ
သူနဲ့ ရတဲ့သမီးပဲ စွမ်းစွမ်းမွေးပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်းအမေက
သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်။ လုံပါချင်းဟာ သူ့အပေါ်
အပြစ်တွေပုံမကျအောင် အပြစ်တွေကို မိုးကြိုးခေးက ကျူးလွန်
တယ်ဆိုပြီး နာမည်ဖျက်လိုက်တယ်....”

လှူဟူထိုက်မှာ ကျေးဇူးရှင်ဆရာ၏အပြစ်များ ထုတ်ဖော်
ပြောနေခြင်းကို မကြားရက်အောင် ဖြစ်နေမိ၏။ လူမှန်းသိက
တည်းက ကြည်ညိုလေးစားခဲ့သော ဆရာသည် ယုတ်မာကောက်
ကျစ်သည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းအတွက် စိတ်ထဲတွင်
မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၏။

“ဖေဖေ သူ့ကို တော်တော်ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ တော်တော်
လေးစားခဲ့တယ်။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး သူ့အပေါ်

မှာ လေးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဟာ အပေါ်ယံက အချို့
ဖုံးထားတဲ့ အခါးဆုံးဆေးလိုပဲ....”

လှူဟူထိုက်သည် ဖခင်ဖြစ်သူအား ငေးငေးကြီး ကြည့်နေ
မိ၏။ ယခုအချိန်တွင် သူ့ဌေးသားဖြစ်ရခြင်းကို အိပ်မက်ဟုမထင်
မှတ်မိတော့။ အမှန် စင် စစ် သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက
မတောင့်မတ မကြောင့်မကျ နေသင့်ပါလျက် ဆရာဖြစ်သူ၏
ယုတ်မာသော အကြံအစည်ကြောင့် မိဘမဲ့အဖြစ် နေထိုင်
ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

သူသည် တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင်နေမိခဲ့သော မိုးကြိုး
လက်ဝါး လုံပါချင်းအပေါ် ပထမအကြိမ်အဖြစ် နာကျင်စိတ်
ဝင်လာမိလေ၏။

*

အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံ၊ အော်ငေါက်သံ၊ ပြေးလွှား
သံများကြောင့် လှူဟူထိုက်အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။
ချမ်းမြေ့ ဂေဟာအတွင်းသို့ ရန်သူရောက်နေပြီဆိုသည့် အသိနှင့်

သူ့အိပ်ရာမှ လျင်မြန်စွာ ထလိုက်သည်။ ပြတင်းတံခါးဖွင့်ပြီး ပေါ်ထွက်နေသည့် အသံများနားစွင့်သည်။

ခြံဝင်းတခုလုံးတွင် မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေပြီး။ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသည့် လူရိပ်များကို တွေ့ရသည်။ ချမ်းမြေ့ဂေဟာရှိ သိုင်းသမားများက ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာသည့်ရန် သူ့ကိုရှာဖွေနေခြင်းဟု နားလည်လိုက်သဖြင့် လျှူဟူထိုက်ပြတင်းတံခါးကို ပြန်ဖိတ်သည်။ ပြီးနောက် အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့လေ၏။

အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတို့ဖြင့် ကြီးကျယ် ခန်းနားလှသော ချမ်းမြေ့ဂေဟာအတွင်း၌ အိမ်သူ အိမ်သားအားလုံး နိုးကြားသက်ဝင် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။

လျှူဟူထိုက်သည် သူ့အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ပြီး စာကြည့်ခန်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွား၏။ စာကြည့်ခန်း ရှေ့သို့ အရောက်တွင် အတွင်းမှ စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ လျှူဟူထိုက်က ချောင်းဟန်သံပေးပြီး စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ချန်လှဲဟန်၊ ဝမ်စုချီ၊ ဘွားဘွားချီယင်တို့အပြင် ရှောင်ရိဖုန်းနှင့် စွမ်းစွမ်းတို့ပါ ရောက်နေကြသည်။ အားလုံးက ချန်လှဲဟန်၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောစာရွက်တစ်ရွက်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“အချက်ပေးသံ ကြားလို့ဆင်းလာတာ၊ ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ချန်လှဲဟန်က သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာရွက်ကိုပြသည်။ အဖြူရောင်စာရွက်ပေါ်တွင် အနီရောင် ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ပုံကို မြင်သည်နှင့် လျှူဟူထိုက်ရင်ထိတ်သွားမိ၏။

“ပန်းပွင့် ဖိတ်စာ”

ချန်လှဲဟန်က ခေါင်းကို လေးလေးကြီးညိတ်လိုက်သည်။ “ဟုတ်တယ်သား.... ဖေဖေဆီကို ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ ရောက်လာပြီ”

လျှူဟူထိုက်သည် ပန်းပွင့်ဖိတ်စာကိုကြည့်ရင် မသိမသာမျက်မှောင်ကြုံ သွား၏။ သူက နားမလည်နိုင်ဟန်အကြည့်ဖြင့် ချန်လှဲဟန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ပန်းပွင့်ဖိတ်စာက ဖေဖေဆီကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲ။ ပန်းပွင့်သခင်ဟာ လူဆိုးတွေ၊ လူယုတ်မာတွေကိုပန်းပွင့်ဖိတ်စာပို့ပြီး သုတ်သင်လေ့ရှိတယ်ဆို၊ ဖေဖေက လူဆိုးလူယုတ်မာတစ်ယောက်မို့၊ ဒီဖိတ်စာရောက်လာတာလား”

လျှူဟူထိုက် အမေးစကားကြောင့် ချန်လှဲဟန်၊ ဝမ်စုချီနှင့် ဘွားဘွားချီယင်တို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဝမ်စုချီက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး။

“ငါဟာ ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ အစစ်မဟုတ်နိုင်ဘူး လူလေး၊ အစစ်နဲ့တူအောင် တုထားတဲ့ အတုဘဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒီဖိတ်စာကို

ကြည့်ပြီး၊ စုတလောပေ၏နေတဲ့ ပန်းပွင့်သခင် ဆိုတာဟာလဲ အတုဘဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဝမ်းစုချီစကားကို အားလုံးက လက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်သည်။ သို့သော် ရှောင်ရီဖုန်းက လက်မခံဟန်ဖြင့်...

“ပန်းပွင့်သခင် အတုဆိုရင် မကောင်းမှု ကျူးလွန်နေတဲ့ ကြယ်တာရာသခင်လေးဆီ ဖိတ်စာပို့ တာကကောအတုဘဲဖြစ်နေ မလား။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ပန်းပွင့်သခင်ဟာ လူဆိုးလူကောင်း မခွဲဘဲ လိုက်ပြီး အနှောက်အရှက်ပေးနေတဲ့ လူသတ်ကောင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒါလဲ စဉ်းစားစရာပဲ၊ နေဦး- ဘွားဘွားချီယင်နဲ့ ချန် လိုဟန်က သမီးတွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို မသိသေးဘူး။ သူတို့ သိအောင်ပြောပြစမ်းပါဦး”

ရှောင်ရီဖုန်းက သူ့အဖမ်းခံရပြီး ကြယ်တာရာသခင်လေးနှင့် တွေ့စဉ် ပန်းပွင့်ဖိတ်စာရွက်ရောက်လာပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ပန်းပွင့်သခင် နှစ်ယောက်ရှိနေတာ ဖြစ်ရမယ်။ တစ်ယောက်က အစစ်၊ တစ်ယောက်က အတု၊ နှစ် ယောက်စလုံး အမြန်ဆုံးဖမ်းရမယ်”

ဘွားဘွားချီယင်၏စကားကိုအားလုံးက မကန့်ကွက်ဘဲလက် ခံလိုက်ကြလေ၏။

*

(၁၉)

လူကြီးတွေက စာကြည့်ခန်းထဲမှ မထွက်ဘဲ၊ ခေါင်းချင်းဆိုင် လျက် ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ်လုပ်နေစဉ်၊ လူဟူထိုက်တို့လူ ငယ်တွေက ဟန်ကြူးတစ်မြို့လုံးအနှံ့ လျှောက်လည်နေ၏။

လူဟူထိုက်နှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့သည် စွမ်းစွမ်း၏ လက် တဖက်စီကို ဆွဲကိုင်ပြီး၊ စီးဟူးကန်ကြီးမှ တွက်ခဲ့ကြသည်။ စီးဟူး ကန်မှ ရှုမျှော်ခင်း၊ အလှပဆုံးနေရာဖြစ်သဖြင့် လာရောက်အပန်း ဖြေသူများပြားပြီး၊ စည်ကားနေသည်။

လူဟူထိုက်သည် စွမ်းစွမ်း၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လျက်လျှောက် နေရင်းမှ သိုင်းပြိုင်ပွဲ နောက်ဆုံးညအကြောင်းကို တွေးမိသည်။ ထိုညက ဘွားဘွားချီယင်နှင့် စွမ်းစွမ်းတို့ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည့် အကြောင်းကို ယခုအချိန်ထိ သူ့ကို ဖွင့်ဟ ပြောကြားခြင်းမရှိသေးချေ။

“ညီမလေး”

စည်ကားလှုပ်ရှားနေသော မြင်ကွင်းတို့ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးပျော်နေသော စွမ်းစွမ်းက လှူဟူထိုက်အား မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြိုင်ပွဲနောက်ဆုံးညက ညီမလေးတို့အစ်ကိုကြီးကို ထားပြီး ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားတာလဲ၊ အဲဒီအကြောင်း သေသေချာချာ မသိရသေးဘူး”

“ညီမလေးလဲ မသိဘူး။ လူတစ်ယောက်က ဘွားဘွားကို စာတစ်စောင်လာပေးတာနဲ့ ဘွားဘွားချက်ချင်း ထလိုက်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီကနေ မြင်းလှည်းတစ်စီးနဲ့ထွက်လာတာ၊ ညဘွင်းခြင်းပဲ ချမ်းမြေ့ဂေဟာကို ရောက်တယ်။ ညီမ မြင်းလှည်းပေါ်မှအိပ်ပျော်သွားလို့ ချမ်းမြေ့ဂေဟာကိုရောက်တာတောင် မနက်ကျမှပဲသိတယ်”

ဖေဖေက အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ ဘွားဘွားချီယင်ကို ပေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်ဟု လှူဟူထိုက်တွေးမိသွားသည်။

လှူဟူထိုက်က စွမ်းစွမ်းအား မေးခွန်းဆက်မထုတ်တော့ဘဲ၊ ရောက်တတ်ရာရာစကားများကိုသာ ပြောလာခဲ့သည်။ သူတို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့လယ်ပိုင်းသို့ ထွက်လာကြ၏။

မြို့လယ်ပိုင်းသို့ရောက်ပြီး၊ စားသောက်ဆိုင်များကို တွေ့မှူ သူတို့ မနက်စာ မစားရသေးသည်ကို သတိရမိကြ၏။

လှူဟူထိုက်က ဆိုင်အဝင်ဝတွင် နဂါးတစ်ကောင်ရစ်ခဲ့နေပုံကို ရေးဆွဲထားသော ရွှေနဂါး စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ အရောက်တွင် ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီဆိုင်မှာ မနက်စာ စားကြရအောင် မမ”

“ဟုတ်သားပဲ... မမတို့ မနက်စာတောင် မစားကြရသေးဘူး။ ညီမလေးလဲ ဆာနေရောပေါ့?”

လှူဟူထိုက်က စွမ်းစွမ်း၏လက်ကိုဆွဲပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဆိုင်လုလင်က ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုပြီး စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာချပေးသည်။

“သခင်လေးတို့ ဘာသုံးဆောင်ကြမလဲ”

“အကောင်းဆုံးစားစရာတွေ ယူလာခဲ့ကွာ”

ဆိုင်လုလင်က လှူဟူထိုက်အား ဦးညွတ် အရိုအသေပြုပြီး လျှင်မြန်စွာထွက်သွား၏။ တစ်ခဏအကြာတွင်အငွေတထောင်းထောင်းထနေသော စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က အကောင်းဆုံး အစားအသောက်တွေပါ သခင်လေး”

လှူဟူထိုက်က သူ့အား အရိုအသေ ပေးနေလွန်းသဖြင့် မနေတတ်ဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီး- စားသောက်

ဖွယ်ရာများဆိုသို့ အာရုံရောက်နေသော စွမ်းစွမ်းအား ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ညီမလေး.... စားလေ။ အသားကင်တွေ၊ အသားကြော်တွေ အစုံပဲ။ ကြိုက်တာကိုစား”

စွမ်းစွမ်းက စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ စားသောက်ရတော့မည့်အတွက် ဝမ်းသာဟန်နှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး အသားကြော် တစ်ဖတ်ကို ယူစားလိုက်သည်။

“မမကလဲ စားလေဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်နေတာလဲ”

“မမက မောင်လေးလို သူဌေးသား မဟုတ်တော့၊ ဒီလို အစားအသောက်ကောင်းကောင်းတွေ မမြင်ဖူးတာနဲ့ ကြည့်နေတာပါ”

ရှောင်ရီဖုန်း၏ စကားကြောင့် လျှူဟူထိုက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူက ရီဝေသွားသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရှောင်ရီဖုန်းအား ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို အဲသလိုမပြောပါနဲ့ မမ။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီ အစားအသောက်မျိုးကို ဘယ်တုံးကမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ဆင်းရဲသားပါ။ ထင်းရှူးစံအိမ်မှာ ပေါက်စီချောက်ကိုစားပြီး ကြီးလာတဲ့ လူပါ”

သူ့စကားက လျှူဟူထိုက်အား လှောင်ပြောင်ချိုးနှိမ်သလို ဖြစ်သွားကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် ရှောင်ရီဖုန်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူက လျှူဟူထိုက်၏ လက်မောင်းတစ်ဖတ်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး....

“မမက မင်းကို ခနဲပြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး....။ တမင်သက်သက် နောက်ပြောင်ပြီးပြောတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် မောင်လေး”

လျှူဟူထိုက်က ရှောင်ရီဖုန်းအား အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်သည်။ ရှောင်ရီဖုန်း၏ မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင်မိရစဉ် သူ့ရင်တွင် လှုပ်ခနဲ၊ ဖိုခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဝမ်းနည်းသွားတာပါ”

“မမစကားကြောင့် မောင်လေး ဝမ်းနည်းသွားတယ်ဆိုတော့ ပြောမိတဲ့မမမှာ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

လျှူဟူထိုက်က ရှောင်ရီဖုန်းအား ကြည့်မြဲ ကြည့်နေပြီး နောက် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ရှောင်ရီဖုန်း၏ အကြည့်အပြုံးတို့တွင် ရစ်မှူးသာယာသလို ခံစားမိရသွား၏။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“မမ စိတ်မကောင်းဘူးဆိုလို့ ရယ်ပြတာပါ”

“အရှေးလေး.... အခုပဲ ငိုမလိုလုပ်လိုက်၊ ခုပဲ ရယ်လိုက်နဲ့”

လျှူဟူထိုက်နှင့် ရှောင်ရီဖုန်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်မိကြ၏။ အစားအသောက်ကို အာရုံပြုစားနေသည့် စွမ်းစွမ်းက အသားကြော်တစ်တုံးကို ဝါးရင်း-

“အစ်ကိုကြီးတို့ မမတို့.... ဘာမှမစားဘဲ စကားပြောနေကြမှာလား”

“ဟုတ်သားပဲ၊ စားပါ မမ.... ကျွန်တော် စကားပြောနေတာနဲ့ မမလဲ ဘာမှမစားရသေးဘူး”

ရှောင်ရီဖုန်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြုံး.... ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ အသားဖတ်များဆယ်ပြီး လျှူဟူထိုက်၏ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ရှောင်ရီဖုန်း၏ ဂရုတစိုက် အပြုအမူကြောင့် လျှူဟူထိုက် စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်သွားမိသည်။

သူက အစားအသောက်များကို စားသောက်ရင်း ရှောင်ရီဖုန်းအား မကြာခဏ လှမ်းလှမ်းကြည့်၏။

ရှောင်ရီဖုန်း၏ မျက်လုံးရွှဲကြီးများနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိစဉ် သူ့ရင်မှာ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခတ်သွားလေသည်။

ပုန်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံတစ်သံကြောင့် လျှူဟူထိုက်က အသံပေါ်ထွက်လာရာ ထောင့်ကျကျစားပဲ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဖြူဖွေးစင်ကြယ်သော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်က တစ်စုံတရာ မကျေမနပ်ဖြစ်ဟန်နှင့် အရက်အိုးကို ရှိုက်ခွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

“ဟင်.... သူ”

“ဘာလဲ မမ.... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ.... သူ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဟို အင်္ကျီအဖြူနဲ့လူဟာ မမတို့ပြောတဲ့ မယုံကျင်းပဲ”

လျှူဟူထိုက်က စားသောက်ဆိုင်တာဝန်ခံကိုခေါ်ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသော မယုံကျင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချောမောသောရုပ်ရည်နှင့် သန့်စင် ကြည်လင်သော အသွင်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

“သူက မမရွဲမိတ်ဆွေဆိုဘော? ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေပေါ့၊ ဒီမြို့ကို သူရောက်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့မှာ ပြုစုဖို့ဝတ္တရားရှိပါတယ်”

လျှူဟူထိုက် ရှောင်ရီဖုန်းအား ပြောပြီးနောက်၊ ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အရိပ်အကဲကြည့်နေသည့် ဆိုင်လုလင်က အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

“ဟို အင်္ကျီအဖြူနဲ့လူကို တွေ့သလား။ သူ စားသောက်တဲ့ အတွက် ကျသင့်ငွေကို ငါရှင်းမယ်လို့ မင်းတို့ဆိုင်တာဝန်ခံကို ပြောလိုက်ပါ”

“ဆိုင်တာဝန်ခံအခုပဲ လာပါလိမ့်မယ် သခင်လေး။ သူ အလုပ်မုန်းနေလို့ ချက်ချင်းလာပြီး ဧည့်မခံတာပါ”

ဆိုင်လုလင်၏ စကားကြောင့် လျှူဟူထိုက် မျက်မှောင်ကြဲ သွားသည်။

“ငါ အဲဒါကိုပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ အဖြူရောင်အင်္ကျီနဲ့ လူအတွက် ငါက ငွေရှင်းမယ်လို့ပြောနေတာ”

ဆိုင်လုလင်က လျှူဟူထိုက်အား ပြုံးလျက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သခင်လေးကော၊ သခင်လေးရဲ့မိတ်ဆွေအတွက်ပါ ငွေရှင်းစရာ မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီစားသောက်ဆိုင်ဟာ အစ်ကိုလေးတို့ပိုင်တဲ့ ဆိုင်မို့ပါ”

“ဟင်.... ဟုတ်လား”

လျှူဟူထိုက် အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားပြီး၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်ထားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီဆိုင်က အစ်ကိုကြီးတို့ပိုင်တဲ့ ဆိုင်ဆိုရင် အခုစားသောက်နေတဲ့ လူတွေအားလုံးကို အလှူလုပ်လိုက်ပါလား။ အဲဒါဆိုရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ”

ကလေးပီပီပြောလိုက်သော စွမ်းစွမ်း၏ စကားကို လျှူဟူထိုက် သဘောကျသွားသည်။ သူက ဆိုင်လုလင်အား တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်အပြုတွင် ဆိုင်တာဝန်ခံ အနားယူရောက်လာသည်။

“အစားအသောက်တွေ စိတ်တိုင်းကျရှဲလား သခင်လေး။ ကျွန်တော် အလုပ်များနေလို့ သခင်လေး ရောက်နေတာကို မသိလိုက်ဘူး။ လိုတာရှိရင် ပြောပါ သခင်လေး”

“လိုတာ ပြောရရင်တော့ အခု ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူအားလုံးကို ဒီမနက်စာအတွက် ငွေရှင်းစရာမလိုဘူး။ လူတယ်ဆိုတာ ကြေညာလိုက်ပါ”

“ဟုတ်.... ဟုတ်ကဲ့ သခင်လေး”

ဆိုင်တာဝန်ခံက ကျိုးနွံစွာပြောရင်း နောက်ဆုတ်သွားသည်။ သူက ဆိုင်အလုပ်ယူရောက်အောင် ရွှေ့သွားပြီး၊ တစ်ဆိုင်လုံး ကြားလောက်သည့် အသံဖြင့်....

“မိတ်ဆွေတို့.... ကျွန်တော်တို့ ရွှေနဂါးစားသောက်ဆိုင်က မိတ်ဆွေအားလုံးကို ဒီမနက်စာ အလှူဒါနပြုပါတယ်။ အလှူ ရှင်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့သခင်လေး လှူဟူထိုက်ပါခင်ဗျား။ မိတ်ဆွေတို့ စိတ်ကြိုက် စားသောက်ကြပါ”

“ဟား- ဟား- ကောင်းတယ်ဟေ့.... ကောင်းတယ်။ ဒီ သခင်လေးဆိုတဲ့လူက လူတော်ပဲ”

“သခင်လေး ကျန်းမာပါစေ”

“အမြဲတမ်း အခုလို အလှူဒါန ပြုနိုင်ပါစေ”

“ကျုပ်တို့ကတော့ အရက်တစ်စည်လောက် ကုန်အောင် သောက်မယ်ဗျို့”

စားသောက်နေသူများ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆို သံကြောင့် ဆိုင်အတွင်း၌ ဆူသံသွား၏။

တစ်ယောက်တည်းစားသောက်နေသည့် မုယုံကျင်းက ဆူဆူ ညံညံ အသံဗလံများကို နားမခံသာဟန်ဖြင့် စားပွဲမှကန်ကာဖြင့် ပေါ် လက်ဝါးဖြင့် ရှိုက်ချလိုက်၏။

“ငုန်း”

“ဟ.... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အလကား စားရသောက်ရမယ်ဆိုတာတောင် မကျေနပ် ဘူးလားကွ”

“တိတ်စမ်း”

မုယုံကျင်းက စားပွဲကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီး ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းလေးစွာထလျက်၊ လှူဟူထိုက်တို့၏ စားပွဲ ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

သူက ရီဝေဝေနိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ရှောင်ရိဖုန်း အား လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်၊ လှူဟူထိုက်ဘက်သို့လှည့်၍-

“သူဌေးလေးကို ကျွန်တော် မုယုံကျင်းက ဂါရဝပြုပါ တယ်”

“ဟား- ဟား- ကျွန်တော့်ကို ဂါရဝပြုစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်က မမရဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုမုယုံကျင်းကို ဧည့်ခံ မလိုပါ။ ညီမလေးစွမ်းစွမ်းက အားလုံးကို ဧည့်ဝတ်ပြုပါဆို လို့ ဧည့်ဝတ်ပြုတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးလေးရဲ့ရက်ရောမှုကတော့ အံ့မခန်း ပါပဲ။ ဒါဆက် စွမ်းစွမ်းဆိုတာ ဒီညီမလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

မုယုံကျင်းက စွမ်းစွမ်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်နှင့်ကြည့်ရင်း ပြုံး
လိုက်သည်။ ပြီး- ရှောင်ရီဖုန်း ဘက်သို့လှည့်ပြီး-

“ညီမတို့ ဒီမြို့ကိုရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ဒီကိုရောက်တာ လေးရက် ရှိသွားပါပြီ။ အစ်ကိုကျင်း
တောအုပ်ထဲဝင်ပြီး ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ။ ဘာဘတောင်
အစ်ကိုကျင်းကို တောအုပ်ထဲ ထပ်ရှာသေးတယ်”

“တောအုပ်ထဲမှာ ရန်သူနဲ့တွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်ရင်း နယ်လွန်
သွားလို့ပါ”

မုယုံကျင်းက ထိုင်စရာခုံရှိသော်လည်း ဝင်မထိုင်ဘဲ၊ ရပ်
လျက် စကားပြောနေသည်။ လျှို့ဝှက်ထိုက်က အားတုံအားနာ
ဖြစ်ဟန်နှင့်-

“ထိုင်ပါ အစ်ကိုကျင်း- အစ်ကိုက မမရွဲမိတ်ဆွေဆိုတော့
ဒီမြို့ကို ရောက်တုန်း ချမ်းမြေ့ဂေဟာမှာလာတည်းဖို့မိတ်ခေါ်
ပါတယ်”

မုယုံကျင်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဒီနေ့တော့ ခရီးတစ်ခုသွားစရာရှိလို့ မလာနိုင်သေးဘူး။
မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ပြန်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီတော့မှ ညီလေးတို့
အိမ်မှာ တည်းခိုပါမယ်။ အခု သွားစရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦး
မယ်”

မုယုံကျင်းက ရှောင်ရီဖုန်းအား သီးသီးသန့်သန့်နှုတ်ဆက်
ခြင်း မပြုဘဲ ထွက်သွား၏။

ရှောင်ရီဖုန်းက နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေပြီး ပြုံးသည်။ သူ့
အပြုံးတွင် မုယုံကျင်းအား မကျေချမ်းနိုင်ဟန်တွေ ပါနေလေ
သည်။

*

အခန်း (၂၀)

အမှောင် စိုးမိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဧည့်ခန်းဆောင်တစ်ခု
လုံး၊ နေ့လယ်ခင်းပမာ မီးရောင်တွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

အဖြူရောင် ပိုးသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ပါးလျားသော အဖြူရောင်ပဝါစနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားသည့်
ကြယ်တာရာသခင်လေးသည် အခန်းထဲတွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်
ချထားသည့်ပမာ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေ၏။

သခင်လေး၏ရှေ့တွင် ဝတ်စုံအဝါဝတ်ထားသော လူတစ်
ယောက် ရပ်နေသည်။ ထိုသူသည် မဝံ့မရဲနိုင်သော အကြည့်
ဖြင့် သခင်လေးအား ကြည့်နေ၏။

မင်းစောစော

၁၉၄၀

“သူတို့တစ်တွေ ဒီမြို့ကိုရောက်နေတာသေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် သခင်လေး၊ သုံးယောက်စလုံးရောက်နေကြတာပါ”

“ခါဆိုရင် မင်း သူတို့ဆီကိုသွားပါ။ လျှူဟူဆိုက် ချမ်းမြေ့ဂေဟာမှာ ရှိနေတဲ့အကြောင်း သတင်းပေးလိုက်။ သတင်းပေးတဲ့အခါ လိမ်လိမ်မာမာ ပါးပါးနပ်နပ် သတင်းပေးဖို့လိုတယ်။ ခြောင်ကြီး သွားပြောလိုက်ရင် သူတို့ စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ သတင်းပေးပါမယ်။ သူတို့ သုံးယောက်ထဲက လုံစိန်နဲ့ ကျွန်တော် သိကျွမ်းနေပါပြီ”

“ကောင်းတယ်။ သိကျွမ်းပြီးသားဆိုရင် အရက် အတူ သောက်ရင်း၊ အရက်မှူးပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောသလိုနဲ့ သတင်းပေးလိုက်ပါ”

“ဒီအတွက် စိတ်ချပါ သခင်လေး”

“ကဲ- မင်းသွားတော့၊ ခရေပန်းကို လွှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဝတ်စုံဝါ နေရာမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားသည်။ သခင်လေးက လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်ပြီး မီးရောင်ထိန်လင်းနေသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်၏။

တစ်ခဏအကြာ ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ပန်းနုရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ နုပျိုသန့်စင်သောမျက်နှာနှင့် အပြစ်ကင်းစင်စွာ ချောမောလှပသူပင် ဖြစ်၏။

“ကျွန်မ ရောက်လာပါပြီ သခင်လေး”

“ငါ မင်းကို တာဝန်တစ်ခု ပေးစရာရှိတယ်”

“အသက်နဲ့လဲပြီး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပါမယ် သခင်လေး”

“ဟား- ဟား- ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဒီအနားတိုး၊ မင်း ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ငါပြောမယ်”

သခင်လေးက ခရေပန်း၏ နားနားသို့ကပ်ပြီး တစ်စုံတရာ တိုးတိုးပြော၏။ သခင်လေး၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ခရေပန်း၏ မျက်နှာလှလှလေးတွင် ရှက်သွေးလိုက်ထင်သွားသည်။

“မင်းတာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါပြီ သခင်လေး”

“ပထမအဆင့် တာဝန်ကိုကျေအောင် ကြိုးစား။ ပြီးတော့မှ မင်း ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာကိုပါ ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သခင်လေး”

“ကဲ....သွားပေတော့ ခရေပန်း”

ခရေပန်းက သခင်လေးအား ဂါရဝပြုပြီး ထွက်သွားသည်။ သခင်လေးက အချိုးအစားကျလှသော တိုယ်လုံးလေး နွဲ့ကာ ယိမ်းကာ သျှောက်သွားနေသည့် ခရေပန်းအက်သို့ မျက်နှာလှည့် ထား၏။ ပါးလျားသော ပဝါဖြူကို ဖောက်ပြီး၊ သခင်လေး၏ မျက်လုံးအစုံက ခရေပန်းအား ကြည့်နေမှာ သေချာသည်။

“ဟား....ဟား....ဟား....ဟား”

ညှော်ခန်းဆောင်ထဲမှ ခရေပန်း ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် သခင်လေးက ခေါင်းမော့ပြီး၊ အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီး... ခန်းမဆောင်ထဲမှထွက်၍ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးသည်။

ခန်းမဆောင်၏ တစ်ဖက်တွင် ဖာဖိုးတန် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများဖြင့် မှမ်းမံပြင်ဆင်ထားသည့် အခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။

ထိုအခန်းထဲတွင်တော့ တင်းစိုပြည့် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ထိုမိန်းမပျိုမှာ အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော သခင်လေးအား ရှန်းရှန်းစားစား ကြည့်နေ၏။

သခင်လေးက မိန်းမပျိုအနီးတွင် ရပ်လိုက်သည်။ မိန်းမပျို၏ ပါးမိုမိုကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး....

“အစ်ကို့တို့ အကြံအစည် အောင်မြင်တော့မယ် ညီမ”

မိန်းမပျိုက တုန့်ပြန်စကားမပြောဘဲ၊ သခင်လေးအား ဖက်တူယ် လိုက်သည်။ သခင်လေးသည် မိန်းမပျိုကို ပြန်လည် ဖက်တူယ်ရင်း အားရပါးရ ရယ်လိုက်လေသည်။

*

နေရောင်ခြည် တောက်ပပူနွေးနေ၏။

ချမ်းမြေ့ဂေဟာ၏ ကျက်သရေဆောင် ဖြစ်သော ပန်းဥယျာဉ်ပေါ်သို့ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည် ယှက်ဖြာကျနေ

သည်။ ရောင်စုံပန်းများသည် နွေးထွေးသောနေရောင်ကိုသောက်
သုံးရင်း၊ လေအဝေ့မှာ မြူးတူးကခုန်နေ၏။

“မောင်လေး”

လျှူဟူထိုက်က ပန်းဥယျာဉ်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ ရှောင်
ရီဖုန်း ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

စူးစူးစိုက်စိုက် ရှန်းရှန်းစားစားကြည့်နေသော ရှောင်ရီဖုန်း
၏ မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိစဉ်၊ ရင်တသိမ့်သိမ့်
ခုန်သွားလေသည်။

“ဘဘဘို့တစ်တွေ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

လျှူဟူထိုက်က ခေါင်းညိတ်မြလိုက်သည်။

“သိပါတယ်။ ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ ရောက်ထားတဲ့အတွက် ဗျာ
များ နေပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး မောင်လေး။ ဖိတ်စာကြောင့်သက်သက် မဟုတ်
ဘူး။ သူတို့မှာ တခြားအကြောင်း ရှိသေးတယ်”

“ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှမသိရပါလား”

ရှောင်ရီဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ညင်ညင်သာသာချလိုက်
သည်။

“ဒီကိစ္စ အခုမှဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပန်းပွင့်ဖိတ်စာ မရောက်
ခင် ကတည်းက ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပါ။ မမလဲ ဘဘ ပြောပြထားလို့
သိနေတာပါ”

လျှူဟူထိုက်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် အရောင်
တဖျပ်ဖျပ် လက်လာ၏။

“ဘာကိစ္စလဲဟင် မမ”

“ကြယ်တာရာအဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

လျှူဟူထိုက်က ခပ်ကြောင်ကြောင်အကြည့်ဖြင့် ရှောင်ရီဖုန်း
ကို ကြည့်သည်။ ရှောင်ရီဖုန်းက ပြုံးပြီး....

“ကြယ်တာရာသခင်လေးက ဘဘ ချန်လှဲဟန်ကို စိန်ခေါ်
ထားတယ်”

“ဘယ်တုန်းက စိန်ခေါ်တာလဲ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်မှာတွေ့
ပြီး တိုက်ခိုက်ကြမှာလဲ”

“အဲသလိုတိုက်ခိုက်ဖို့ စိန်ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာချန်လို့ ဟန်ရဲ့ စည်းစိမ်တွေပြုတ်အောင် ဖြုတ်မယ်လို့ စိန်ခေါ်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာတို့ မိတ်ဆွေသုံးယောက် ကြယ်တာရာသခင် လေးကို ခုခံဖို့ တိုင်ပင်နေကြတာပေါ့”

ရှောင်ရီဖုန်း၏ စကားကို နားထောင်ရင်း၊ လျှူဟူထိုက် မျက်မှောင်ကြုံ လိုက်သည်။

“ဒီကြယ်တာရာသခင်လေးဆိုတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ မမ”

“ကြယ်တာရာသခင်လေးဟာ ကြယ်တာရာအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပေါ့။ အသက်သိပ်မကြီးသေးပေမယ့် သိုင်းပညာ သိပ်ထက်မြက်ငယ်၊ အင်မတန် ရက်စက်ပြီး ဉာဏ်များတယ်၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်။ သူ့လိုလူမျိုးနဲ့ ပတ်သက်မိတဲ့လူဟာ ငုက္ခရောက်ဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမရှိဘူး”

လျှူဟူထိုက်၏ မျက်နှာတွင် အပြုံးအရယ် ပေါ်လာသည်။ သူက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကျွေးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ဖေဖေ ကိုယ်စား တွေ့ရရင် သိမ်ကောင်းမှာပဲ”

အဲဒါက အရောင်လက်နေသော လျှူဟူထိုက်၏ မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်ရင်း၊ ရှောင်ရီဖုန်း ရင်ထိတ်သွားမိသည်။

“မတွေ့မှာကိုတော့ မပူနဲ့၊ မောင်လေးက လိုက်မရှာရင် တောင် သူက ရှာပြီးလာလိမ့်မယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စောင့်နေရုံပဲ ရှိတာပေါ့”

“အသင့်ပြင်ပြီး စောင့်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲ မောင်လေး....”

လျှူဟူထိုက်၏ မျက်ဝန်းအစုံမှာ အေးစက်စက် အငွေ့အသက် တွေ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပါးသွားသည်။

သူက ပန်းဥယျာဉ်ဘက်သို့ အာရုံရောက်သွားသော ရှောင်ရီဖုန်းအား တစ်မိမိမ့် ကြည့်နေ၏။

အမှတ်မထင် ရှောင်ရီဖုန်းက မျက်နှာကို ပြန်လှည့်လိုက်စဉ်၊ ရှုန်းလဲ စုံလက်သော မျက်ဝန်းအကြည့်ဖြင့် ဆုံသွားသည်။

ရှောင်ရီဖုန်းမှာ တိုက်ပွဲများစွာကို နှံ့ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်သော်လည်း လျှူဟူထိုက်၏ အကြည့်ဒဏ်ကိုမူ မခံနိုင်ဟန် မျက်လွှာချလိုက်၏။

သူ့ ပါးပြင်မိမိတို့တွင် ပန်းနုရောင်ရှက်သွေးရိပ်များ ထင်လာသည်။

“မမ”

လျှူဟူထိုက်၏ခေါ်သံတွင် လှိုက်လှဲတုန်ယင်ဟန်တွေ ပါနေ၏။ ရှောင်ရီဖုန်းက ဖြည်းညင်းစွာ မျက်လွှာပင့်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

ရှုန်းလဲ စိုလက်သော မျက်လွှာဝန်းများ၏ အကြည့်ကြောင့် သူ့ရင်မှာ လှိုက်ဖိုမောလှသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“မမကို ပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

ရှောင်ရီဖုန်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြီး အပျိုဖြန်းလေး တစ်ယောက်ပမာ ခစ်ခနဲ ရယ်လျက် ထိုင်နေရာမှ ထပြေးရန် ပြင်သည်။

သို့သော် လျှူဟူထိုက်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးယိုင်ပြီး၊ လျှူဟူထိုက်၏ ရင်ခွင်ထဲ ကျသွား၏။

“အို”

ရှောင်ရီဖုန်း၏ ပါးပြင်ဥဥပေတီသို့ အနမ်းနှုနုလေးများ ကျလာသည်။ သူက မျက်လွှာရှက်ကို အသာအယာ မှေးယှက်လိုက်၏။

“မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

*

“လူတစ်ယောက်က သခင်လေးအတွက် လာပေးသွားပါတယ်”

အမှုထမ်းတစ်ယောက်က အနားမှာရပ်ပြီး၊ လျှူဟူထိုက်အား စာတစ်စောင် ပေးသည်။

လျှူဟူထိုက်က စာကိုလှမ်းယူပြီး ဖတ်လိုက်။ စာကိုဖတ်အပြီးမှာ လျှူဟူထိုက်၏ မျက်နှာမှာ ပြိုတော့မည့်မိုးလို ညိုလာသည်။

“ဘာစာလဲ မောင်လေး”

“စွမ်းစွမ်း မရှိတော့ဘူး။ စာကိုဖတ်ကြည့်ပါ မမ”

ရှောင်ရီဖုန်းက လျှူဟူထိုက်၏ လက်ထဲမှစာကို ယူပြီးဖတ်သည်။ စာတွင် စွမ်းစွမ်းအား တွေ့ချင်ပါက မြို့ပြင်ဘုံကျောင်းသို့ တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့ရန် ချိန်းဆုံရေးသားထား၏။

“စွမ်းစွမ်း ဘယ်တုန်းက အပြင်ထွက်သွားလို့လဲ၊ စွမ်းစွမ်း ရှိ မရှိ မမ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ရှောင်ရီဖုန်းက နေရာမှထပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား သည်။ လျှူဟူထိုက်က နေရာမှမထဘဲ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်။

စောစောက ကြည်နူး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသလောက်လည်း ယခုစု သူ၏ရင်ထဲတွင် နောက်ကျီလေးလံနေပြီ ဖြစ်၏။

လျှူဟူထိုက်သည် အတန်ကြာအောင် ငိုငံနေပြီးနောက်၊ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို ချလျက် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက် သည်။

လေးကန်သော ခြေလှမ်းဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့စဉ်၊ အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက်လာသော ရှောင်ရီဖုန်းအား တွေ့လိုက်ရ သည်။

“စွမ်းစွမ်း မရှိတော့ဘူး မောင်လေး။ တကယ်ပဲ မရှိတော့ ဘူး”

လျှူဟူထိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ စွမ်းစွမ်းကို ဖမ်းဆီးထားပြီးလို့ ကျွန်တော့်ကို စာရေးပြီး ခေါ်တာပေါ့။ သူတို့ တကယ်လိုချင်တာက စွမ်းစွမ်း မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်ပါ။ အခု ကျွန်တော် မြို့ပြင်ဘုံကျောင်း ကို လိုက်သွားမယ်”

“မမလဲလိုက်မယ် မောင်လေး”

လျှူဟူထိုက်က ရှောင်ရီဖုန်းအား လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ ပြလိုက်သည်။

“သူတို့စာထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ရမယ် လို့ ရေးထားတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ မမ၊ ကျွန်တော် စွမ်းစွမ်းကို ခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

လျှူဟူထိုက်က အေးစက်စက်နိုင်သော အသံဖြင့်ပြောပြီး၊ မလှမ်းမကမ်းမှ ဖြတ်လျှောက်လာသော ချမ်းမြေ့ ဂေဟာမှ အမှုထမ်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အမှုထမ်းမှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူရသော သိုင်းသမားတစ် ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကို ဘာခိုင်းချင်လို့လဲ သခင်လေး”

“ခိုင်းစရာရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဓားငှားမလို့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဓား
ခဏပေးပါ”

အမှုထမ်း၏မျက်နှာတွင် နားမလည်နိုင်ဟန်တွေ ထင်သွား
သည်။ သို့သော် သူက ဘာမှမပြောဘဲ၊ ခါးတွင်ချိတ်ထားသော
ဓားကို ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မမ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်ခဲ့မယ်”

လျူဟူထိုက်က ဓားကိုဆွဲကိုင်ပြီး ရိပ်ခဲ ခုန်ထွက်လိုက်၏။
ခြံ၏ အုတ်ရိုးတံတိုင်းရှိရာသို့ အရောက်တွင် ခြေတစ်ချက်ဆောင်
၍ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီးနောက်၊ ကိုယ်ဖော့ပညာ သုံးလျက် ဆက်
ပြေးသည်။

တရိပ်ရိပ်နှင့် ပြေးလွှားခဲ့ရင်း၊ လျူဟူထိုက် မြို့ပြင်သို့ ရောက်
လာသည်။

မြို့ပြင်သို့အရောက်တွင် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ရှိသော
ဘုံကျောင်းကို လှမ်းမြင်ရ၏။

သူသည်ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်ပျံသန်းသည့်ပမာ ဘုံကျောင်း
ရှိရာ သို့ ရိပ်ခဲ ရိပ်ခဲ ခုန်ပျံရောက်ရှိလာသည်။

ဘုံကျောင်းရှေ့သို့အရောက်တွင် သူက တုန်ခဲရပ်လိုက်ပြီး၊
တင်းမာအေးစက်သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်
၏။

ဘုံကျောင်းတွင် ဘုရားပူး တစ်ယောက်တလေမှပင် မရှိဘဲ
ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။

လျူဟူထိုက်က အေးစက်တည်ငြိမ်စွာရပ်လျက် ရုတ်တရက်
ပေါ်ထွက်လာမည့် ရန်သူကို စောင့်သည်။

“ဟား.....ဟား.....ဟား.....ဟား”

“ဆရာကို ကျေးဇူးကန်းတဲ့ကောင်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်း
ကလေးကို ကျတော့ သံယောဇဉ် သိပ်ကြီးပါလား”

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည့် ရယ်သံနှင့်အတူ ကြားလိုက်
ရသည့် စကားသံကြောင့် လျူဟူထိုက်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခဲ
တုန်သွားသည်။

ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ခံစားချက်ဘစ်ရပ် သူ့ရင်တွင် ပေါ်လာ
ပြီး၊ စကားသံ ပေါ်ထွက်လာရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

လနှင့်ချီ၍ ကွဲကွာနေသော လူသုံးယောက် သူ့ရှိရာသို့
ရင်ဘောင်တန်းပြီး လျှောက်လာနေတာကို တွေ့ရ၏။

ထိုသုံးယောက်မှာ သူ၏ ဂိုဏ်းတူ အစ်ကိုများ ဖြစ်သော လုံစိန်၊ လျှံဟူမ်းနှင့် သန်းရီတို့ပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းကို ငါတို့လိုက်ရှာနေတာ တရုတ်ပြည် တစ်ပြည်လုံး နှံ့သွားပြီ။ လက်စသပ်တော့ မင်းက ဒီမှာလာပြီး ဇိမ်ကျနေ တာကိုး”

“ဒီကောင်ကို စကားပြောဖို့တက် အပြစ်ပေးဖို့က ပိုအရေး ကြီးပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ငါ နားလည်ပါတယ်။ အရင်ဆုံး သူ့ကို မေးစရာရှိတာ မေးရဦးမယ်”

အစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေသော ဂိုဏ်းတူ အစ်ကို သုံးယောက်ကိုကြည့်ရင်း၊ လျှံဟူထိုက်က သူ့လက်ထဲမှ ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

“ညီမလေး၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟား.....ဟား..... ရှိပါတယ်ကွ။ ရှိပါတယ်။ စွမ်းစွမ်းကို ငါတို့မိတ်ဆွေ ကြယ်တာရာသခင်လေးက ထိန်းသိမ်းထားပါ တယ်”

“ကြယ်တာရာ သခင်လေးက အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့။ ငါဟာ လေးစားထိုက်တဲ့ လူမို့ မင်းရဲ့ အစ်ကိုတွေက မိတ်ဆွေ ပွဲထားတာပဲ”

သူ့ကျောခိုင်းထားရာဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည့် စကား သံကြောင့် လျှံဟူထိုက် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အဝါရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးများ ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ဝတ်စုံဖြူနှင့် ကြယ်တာရာ သခင်လေးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကြယ်တာရာသခင်လေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပဝါဖြူတစ်စ အုပ်ထားလျက် ရှိသည်။

“စွမ်းစွမ်း၊ ဘယ်မှာလဲ”

ကြယ်တာရာသခင်လေးက လက်ကို ချော့ယမ်းလိုက်သည်။

စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝိုင်းလျက်ရပ်နေသော အဝါရောင်ဝတ် မိန်းကလေးများအနက်မှ နှစ်ယောက်က ဘေးသို့ထွက်လိုက် သည်။ ဝိုင်းရံထားသူများကြားတွင် လက်ပြန်ကြိုး အတုပ်ခံထား ရသော စွမ်းစွမ်းအား တွေ့လိုက်ရ၏။

၃၀၄ ရဲမင်တိန်၊

အဝါရောင် မိန်းကလေးတို့ထံမှ ဓားအလက်ပေါင်းများစွာ
က စွမ်းစွမ်းအား ချိန်ရွယ်ထားလျက် ရှိနေသည်။

လျှူတူထိုက် ရင်ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ အခြေအနေ အရပ်
ရပ်ကြောင့် သူ့ဖိတ်ထဲတွင် တစ်စထက်တစ်စ လေးလံလာလေ
၏။

*

ဒုတိယ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်...

ရဲမင်းဟိန်း

မင်း၊ ၁၉၁၀